Annamalai University Tamil Series

பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியும் உரையும்

ராஜ கவிசேகர
மகாவித்வான்
ரா. இராகவை

வையங்கார்

எழுதியது.

அண்ணாமலைநகர்

1951

பட்டினப்பாலை

ஆராய்ச்சியும் உரையும்

பாஷா கவிசேகர

மகாவித்வான்

ரா. இராகவையங்கார் எழுதியது.

அண்ணாமலைநகர்

1951

Tamil Nadu Press,
Madurai—51

Copies 500.

பட்டினப்பாலை

பதிப்புரை

இவ்வரிய ஆராய்ச்சியும் உரைப்பகுதியும் பாஷாகவிசேகரர் மகாவித்வான் ரா. இராகவையங்கார் தமிழ் ஆராய்ச்சித்துறைத் தலைவராகவும் நான் அவர்க்குதவியாகவும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்

கழகத்துப் பணியாற்றியபோது எழுதப்பட்டவை. நுண்மாணுழை பலம்வாய்ந்த இப்புலவர் பெருமான், இதுகாறும் யாரும் கூறாத பல அரிய செய்திகளை இக்கட்டுரையில் வெளியிட்டுள்ளார். சங்க நூல்களை மாத்திரங்கொண்டு ஆராயுங்கால் பொருநராற்றுப்படைத் தலைவன் கரிகாலனாகவும், பட்டினப்பாலைத்தலைவன் திருமாவளவனாகவும் கொள்ளநேரும் என்றும், இருவரும் ஒருவரல்லர் என்றும், இச்செய்திகள் இவ்விரு நூல்களினுள்ளும் இவ்விருவரைப்பற்றிக் கூறுவனவற்றால் நன்கு விளங்குமென்றும், சோழன்

குளமுற்றத்துத்

துஞ்சிய கிள்ளிவளவனே இத்திருமாவளவன் என்றும், சிலப்பதி காரத்திற் கூறும் செய்திகளை நம்பி நச்சினார்க்கினியர் முதலிய பலரும் பிறழவுணர்ந்தனர் என்றும், சேரரேயன்றிச் சோழர் தம் கொடியை இமயத்திற் பொறித்ததாக எட்டுத்தொகையில் யாண்டும் கூறப்படவில்லையென்றும், தாய்வயிற்றிலிருந்து தாயமெய்தியது, எழுவர் மன்னரை வெற்றிகொண்டது, பிறர் பிணியகத்திருந்து மீண்டது முதலிய பல செய்திகள் திருமாவளவற்கேயன்றி, கரிகாலற் கெவ்வகையிலும் பொருந்துவன அல்ல என்றும், பல அரிய அகச் சான்று புறச்சான்றுகள் காட்டி எழுதிய இக்கட்டுரை தமிழ் மக்கட்குப் பெருமகிழ்வை விளைப்பதோடு இன்னும் பல புதிய ஆராய்ச்சிகட்கும் சிறந்த அடிப்படையாகும் என்பதற்கையமில்லை.

உரைப்பகுதியில்

நச்சினார்க்கினியர் உரையைச் சில இடங்களில் மறுத்தும், தமது துணிபு கூறியும், ஆசிரியர் வரைந்திருப்பது, அவரது உரை தீட்டும் வன்மையை நன்கு விளக்கும். உரையை எளிதில் அறிந்து மகிழும்படி பட்டினப்பாலை மூலமும் அச்சிடப் பட்டுள்ளது. தமிழ்ப்புலவர்கட்கு இஃது ஓர் அரிய விருந்தாகும்.

23—1—51 E. S. வரதராஜய்யர்

பொருளடக்கம்

1—10 ஆராய்ச்சி

1—34 உரைப்பகுதி

35–101

கடியலூர்

உருத்திரங்

கண்ணனார்

இயற்றிய

பட்டின
ப்பாலை

வசையில்புகழ்

வயங்கு வெண்மீன்

திசைதிரிந்து

தெற்கேகினுந்

தற்பாடிய தளியுணவிற்

புட்டேம்பப் புயன்மாறி
வான்பொய்ப்பினுந் தான்பொய்யா
மலைத்தலைய கடற்காவிரி
புனல்பரந்து
பொன்கொழிக்கும்
விளைவறா வியன்கழனிக்
கார்க்கரும்பின் கமழாலைத்
தீத்தெறுவிற்
கவின்வாடி

நீர்ச்செறுவி னீணெய்தற்
பூச்சாம்பும் புலத்தாங்கட்
காய்ச்செந்நெற் கதிரருந்து
மோட்டெருமை
முழுக்குழவி
கூட்டுநிழற்
றுயில்வதியும்
கோட்டெங்கிற்
குலைவாழைக்
காய்க்கமுகிற் கமழ்மஞ்ச
ளினமாவி

ளிணர்ப்பெண்ணை

முதற்சேம்பின் முளையிஞ்சி
அகனகர்
வியன்முற்றத்துச்
சுடர்நுதன் மடநோக்கி
னேரிழை மகளி
ருணங்குணைக் கவருங் கோ
ழி யெறிந்த கொடுங்காற்
கனங்குழைப் பொற்காற்
புதல்வர் புரவியின் றுருட்
டு

முக்காற்
சிறுதேர் முன்வழி
விலக்கும்

2

விலங்குபகை யல்லது
கலங்குபகை யறியாக்
கொழும்பல்குடிச்
செழும்பாக்கத்துக்
குறும்பல்லூர்
நெடுஞ்சோணாட்டு

வெள்ளை யுப்பின்
கொள்ளை சாற்றி
நெல்லொடு வந்த
வல்வாய்ப் பஃறி
பணைநிலைப் புரவியி
னணைமுதற் பிணிக்குங்
கழிசூழ் படப்பைக்
கலியாணர்
பொழிற்புறவிற்
பூந்தண்டலை
மழைநீங்கிய

மாவிசும்பின்
மதிசேர்ந்த
மகவெண்மீ
னுருகெழுதிற
லுயர்கோட்டத்து
முருகமர்பூ
முரண்கிடக்கை
வரியணிசுடர்
வான்பொய்கை
யிருகாமத்
திணையேரிப்

புலிப்பொறிப்
போர்க்கதவிற்
றிருத்துஞ்சுந்
திண்காப்பிற்
புகழ்நிலைஇய
மொழிவளர
வறனிலைஇய
வகனட்டிற்
சோறுவாக்கிய
கொழுங்கஞ்சி
யாறுபோலப்

பாங்கொழுகி
யேறுபொரச்
சேறாகித்
தேரோடத்
துகள்கெழுமி
நீறாடிய களிறுபோல
வேறுபட்ட
வினையோவத்து
வெண்கோயின்
மாசூட்டுந்
தண்கேணித்

தகைமுற்றத்துப்
பகட்டெருத்தின்
பலசாலைத்
தவப்பள்ளித்
தாழ்காவி
னவிர்சடை முனிவ
ரங்கி வேட்கு
மாவுதி நறும்புகை
முனைஇக் குயிறம்
மாயிரும் பெடையோ
டிரியல் போகிப்

பூதங் காக்கும்
புகலருங் கடிநகர்த்

3

தூதுணம் புறவொடு
துச்சிற் சேக்கு

முதுமரத்த
முரண்களரி

வரிமண
லகன்றிட்டை

யிருங்கிளை

யிலை மெனைக்கற்
கருங்கொழிற்
கலிமாக்கள்
கடலிறவின்
சூடுதின்றும்
வயலாமைப்
புழுக்குண்டும்
வறளடும்பின்
மலர்மலைந்தும்
புனலாம்பற்
பூச்சூடியு

நீளிரு விசும்பின்
வலனேர்பு திரிதரு

நாண்மீன் விராய
கோண்மீன் போல

மலர்தலை மன்றத்துப்
பலருடன் கு

70 கையிறுங் கலக்கிய
வெய்புறத் தியவ

பெருஞ்சினைத் தாழ்
புறக்கொடாஅ

திருஞ்செருவி
னிகன்மொய்ம்பினோர்

கல்லெறியுங்
கவண்வெரீஇப்

புள்ளிரியும்
புகர்ப்போந்தைப்

பறழ்ப்பன்றிப்
பல்கோழி

உறைக்கிணற்றுப்
புறச்சேரி

மேழகத் தகரொடு

செவல்விளை பாடக்
இடுகுதிரைத்
தெங்கூன்றி
நடுகல்வி னரண்போ
ல
நெடுந்தூண்டிலிற்
காழ்சேர்த்திய
குறுங்கூரைக்
குடிநாப்பண்
நிலவடைந்த
இருள்போல

வலையுணங்கு
மணன்முன்றில்
வீழ்த்தாழைத்
தாட்டாழ்ந்த
வெண்கூதாளத்துத்
தண்பூங் கோதையர்
சினைச்சுறவின்
கோடுநட்டு
மனைச்சேர்த்திய
வல்லணங்கினான்
மடற்றாழை

மலர்மலிந்தும்

பிணர்ப்பெண்ணைப்

பிழிமாந்தியும்

4

90 புன்றலை

யிரும்பா கவர்

பைங்கழைமா

மகளிரொடு

பாயிரும்
பனிக்கடல் வேட்டஞ்
செல்லா
|
|

துவவுமடிந் துண்டாடியும்
புலவுமணற் பூங்கானன்
95 மாமலை யணைந்த
கொண்மூப் போலவுந்

தாய்முலை தழுவிய குழவி போலவுந்
தேறுநீர்ப் புணரியோ டாறுதலை மணக்கு
மலியோதத் தொலிகூடற்

றீதுநீங்கக்
கடலாடியும்

100 மாசுபோகப்

புனல்படிந்து

மலவ ரொட்டிய

முரவுத்திரை

யுழக்கியும்

பாவை

சூழ்ந்தும் பல்பொறி

மருண்டு

மகலாக்

காதலொடு பகல்விளை

யாடிப்

பெறற்கருந்
தொல்சீர்த் துறக்க
மேய்க்கும்
பொய்யா மரபிற்
பூமலி பெருந்துறைத்
துணைப்புணர்ந்த
மடமங்கையர்
பட்டு நீக்கித்
துகிலுடுத்து
மட்டு நீக்கி
மதுமகிழ்ந்து

மைந்தர்
கண்ணி மகளிர் சூடவு
மகளிர்
கோதை மைந்தர்
மலையவு
நெடுங்கான்
மாடத் தொள்ளெரி
நோக்கிக்
கொடுந்திமிற்
பரதவர் குரூஉச்சுட
ரெண்ணவும்

பாட லோர்த்து
நாடக நயந்தும்
வெண்ணி
லவின் பயன்றுய்த்தும்
கண்ணடை இப
கடைக்கங்குலான்
மாஅகாவிரி
மணங்கூட்டுந்
தூஉவெக்கர்த்
துயின்மடிந்து
வாலிணர்

டற்றுறைழ
வேலாழி
பிபண்மெறருவி
னல்லிறைவன்
பொருள்காக்குர்
சொல்லிசைக்
தொழின்மாக்கள்

5

காய்சின்த்த கதிர்ச்செல்வன்

நேர்பூண்ட
மாதுபோல
வைகறொறு
மசையின்றி
யுல்குசெயக் குறைபடாது
வான்முகந்தநீர் மலைப்பொழியவு
மலைப்பொழிந்தநீர் கடற்பரப்பவு
மாரிபெய்யும்
பருவம்போல
நீரின்று நிலத்தேற்றவு
நிலத்தினின்று நீர்ப்பரப்பவு
மளந்தறியாப் பலபண்டம்

வரம்பறியாமை
வந்தீண்டி
யருங்கடிப் பெருங்காப்பின்
வலியுடை வல்லணங்கினோன்
புலிபொறித்துப் புறம்போக்கி
மதிநிறைந்த மலிபண்டம்
பொதிமூடைப் போரேறி
மழையாடு சிமைய
மால்வரைக் கவாஅன்
வரையாடு
வருடைத் தோற்றம்
போலக் கூருகிர்

ஞமலிக் கொடுந்தா
ளேற்றை
யேழகத் தகரோ
டுகளு முன்றிற்
குறுந்தொடை
நெடும்படிக்காற்
கொடுந்திண்ணைப்
பஃறகைப்பிற்
புழைவாயிற்
போகிடைகழி
மழைதோயு

முயர்மாடத்துச்
சேவடிச்
செறிகுறங்கிற்
பாசிழைப்
பகட்டல்குற்
றூசுடைத்
துகிர்மேனி

மயிலியன்
மானோக்கிற்
கிளிமழலை

மென்சாயலோர்

வளிநுழையும்

வாய்பொருந்தி

யோங்குவரை

மருங்கி னுண்டா

துறைக்குங்

காந்தளந்

துடுப்பிற் கவிகுலை யன்ன

6

செறிதொடி

முன்கை கூப்பிச்
செவ்வேள்
வெறியாடு மகளிரொடு
செறியத் தாஅய்க்
குழலகவ யாழ்முரல
முழவதிர
முரசியம்ப
விழவறா
வியலாவணத்து
மையறு சிறப்பிற்
றெய்வஞ் சேர்த்திய

மலரணி வாயிற்
பலர்தொழு கொடியும்
வருபுன றந்த
வெண்மணற் கான்யாற்
றுருகெழு கரும்பி
னொண்பூப்
கூழுடைக்
கொழுமஞ்சிகைத்
தாழுடைத்
தண்பணியத்து
வாலரிசிப் பலிசிதறிப்

பாகுகுத்த
பசுமெழுக்கிற்
காழூன்றிய
கவிகிடுகின்
மேஹூன்றிய
துகிற்கொடியும்
பல்கேள்வித்
துறைபோகிய
தொல்லாணை நல்லாசிரிய
போலக்

ருறம்குறித்
தெடுத்த வுருகெழு
கொடியும்
வெளிவிளக்குங்
களிறுபோலத்
தீம்புகார்த்
திரைமுன்றுறைத்

தூங்குநாவாய்
துவன்றிருக்கை
மிசைக்கூம்பி
னசைக்கொடியும்
மீன்றடிந்து
விடக்கறுத்
தூன்பொரிக்கு
மொலிமுன்றின்
மணற்குவைஇ
மலர்சிதறிப்
பலர்புகுமனைப்

பலிப்புகவி
னறவுநொடைக்
கொடியோடு
பிறபிறவு
நனிவிரைஇப்
பல்வே றுருவிற்
பதாகை நீழற்
செல்கதிர்
நுழையாச் செழுநகர்
வரைப்பிற்
செல்லா நல்லிசை

யமரர் காப்பி
னீரின் வந்த
நிமிர்பரிப் புரவியுங்

7

காலின்
வந்த கருங்கறி மூடையும்
வடமலைப் பிறந்த
மணியும் பொன்னுங்
குடமலைப் பிறந்த வாரமு மகிலுந்
தென்கடன் முத்துங் குணகடற் றுகிருங்
கங்கை வாரியுங் காவிரிப் பயனு

மீமுத்

துளவிங் காமுகத் நாக்கமு

மரியவும் பெறிய்வு ரெரிய வீண்டி

வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகி

ணீர்நாட் பண்ணு

நிலத்தின் மேலு

மேமாப்ப

விளிதுதுஞ்சிக்

கிளைசலித்துப்

பகைகபேணாது

வலைஞர் முன்றின் மீன்பிறழவும்
விலைஞர் குரம்பை மாவீண்டவுங்
கொலைகடிந்துங் களவு நீக்கியு
மமரர்ப் பேணியு
மாவுதி யருத்தியு
நல்லானொடுபகடோம்பியு
நான்மறையோர்
புகழ்பரப்பியும்
பண்ணிய மட்டியும்
பசும்பதங் கொடுத்தும்

புண்ணிய முட்டாத் தண்ணிழல் வாழ்க்கைக்
கொடுமேழி நசையுழவர்
நெடு நுக்த்துப் பகல்போல
நடுவு நின்ற நன்னெஞ்சினோர்
வடுவஞ்சி
வாய்மொழிந்து
தமவும் பிறவு
மொப்ப நாடிக்
கொள்வதூஉ
மிகைகொளாது
கொடுப்பதூஉங் குறை
பல்பண்டம்

பகர்ந்துவீசுந்
[கொட்டாது
தொல்கொண்டித்
துவன்றிருக்கைப்
பல்லாயமொடு
பதிபழகி
வேறுவே றுயர்ந்த
முதுவா யொக்கற்
சாறயர் மூதூர்
சென்றுதொக் காங்கு
மொழிபல்

பெருகிய பழிதீர்
தேளத்துப்
புலம்பெயர்
மாக்கள் கலந்தினி
துறையு

8

முட்டாச் சிறப்பிற்
பட்டினம் பெறினும்
வாரிருங் கூந்தல்
வயங்கிழை யொழிய

வாரேன் வாழிய
நெஞ்சே கூருகிர்க்
கொடுவரிக் குருளை
கூட்டுள் வளர்ந்தாங்குப்
பிறர்,பிணி யகத்திருந்து
பீடுகாழ் முற்றி யருங்கரை
கவியக் குத்திக்
குழிகொன்று பெருங்கை
யானை பிடிபுக் காங்கு
நுண்ணிதி னுணர
நாடி நண்ணார்

செறிவுடைத் திண்காப்
பேறி வாள்கழித்
துருகெழு தாய மூழி
னெய்திப்
பெற்றவை மகிழ்தல்
செய்யான் செற்றோர்

கடியரண் டொலைத்த
கதவுகொன் மருப்பின்
முடியுடைக்
கருந்தலை புரட்டு முன்றுறை

ளுகிருடை யடிய
வோங்கெழில் யானை
வடிமணிப் புரவியொடு
வயவர் வீழப் பெருநல்
வானத்துப் பருந்துலாய்
நடப்பத் தூறிவர் துறுகற்
போலப் போர்வேட்டு
வேறுபல் பூளையொ
டுழிஞை சூடிப்
பேய்க்க ணன்ன பிளிறுகடி
முரச மாக்க ணகலறை

யதிர்வன முழங்க
முனைகெடச் சென்று
முன்சம முருக்கித்
தலைதவச் சென்று
தண்பணை யெடுப்பி
வெண்பூக்
கரும்பொடு செந்நெ னீடி
மாயிதழ்க் குவளையொடு
நெய்தலு மயங்கிக் கராஅங்
கலித்த கண்ணகன்
பொய்கைக் கொழுங்காற்

புகவமொடு செருந்தி நீடிச்
செறுவும் வாவியு மயங்கி
நீரற்
றறுகோட்
டிரலையொடு மான்பிணை
யுகளவுங் கொண்டி மகளி
ருண்டுறை மூழ்கி
யந்தி மாட்டிய நந்தா
விளக்கின்
மலரணி மெழுக்க மேறிப்
பலர்தொழு வம்பலர்

சேக்குங் கந்துடைப்
பொதியிற்

250 பருநிலை நெடுந்தூ
ணொல்கத் தீண்டிப்
பெருநல்
யானையொடு பிடிபுணர்ந்
துறையும்
மருவிலை நறும்பூத்
தூஉய்த் தெருவின்
முதுவாய்க் கோடியர்

முழவொடு புணர்ந்த
திரிபுரி நரம்பின்
தீந்தொடை யோர்க்கும்
255 பெருங்கிழாக் கழிந்த
போழுகிர் மன்றத்துச்
சிறுபூ நெருஞ்சியோ
டறுகை பம்பி
யழல்வா யோரி
யஞ்சுவரக் கதிர்ப்பவு
மழுகுரற் கூகையோ
டாண்டலை விளிப்பவும்

கணங்கொள்
கூளியொடு கதுப்பிகுத்
தசைஇப் 260 பிணந்தின்
யாக்கைப் பேய்மகள்
வென்றாடுந்

> கொடுங்கால் மாடத்து நெடுங்கடைத் துவன்றி
> விருந்துண் டானாப் பெருஞ்சோற் றட்டி
> லொண்சுவர் நல்லி லுயர்திணை யிருந்து

பைங்கிளி மிழற்றும்
பாலார் செழுநகர்த்
265 தொடுதோ லடியர்
துடிபடக் குழீஇக்

கொடுவி லெயினர்
கொள்ளை யுண்ட
வுணவில் வறுங்கூட்
டுள்ளகத் திருந்து
வளைவாய்க் கூகை
நன்பகற் குழறவு
மருங்கடி வரைப்பி
னூர்கவி னழியப்
பெரும்பாழ் செய்து
மமையான் மருங்கற
மலையகழ்க் குவனே

கடறார்க் குவளை
வான்வீழ்க்
குவளை வளிமாற்
றுவரினனத்
தான்முன்னிய
துறைபோகலிற்
பல்லொளியர்
பணிபொடுங்கத்
தொல்லருவாளர்
தொழில் கேட்ப
வடவர் வாடக்

குடவர் கூம்பத்
தென்னவன்
திறல்கெடச் சீறி மன்னர்
மன்னெயில் கதுவு
மதனுடை நோன்றாண்
மாத்தானை
மறமொய்ம்பிற்
செங்கணாற்
செயிர்த்து நோக்கிப்
புன்பொதுவர்
வழிபொன்ற

னிருங்கோவேள்
மருங்குசாய்க்
காடுகொன்று
நாடாக்கிக்
குளந்தொட்டு
வளம்பெருக்கிப்
பிறங்கு நிலைமாடத்
துறந்தை போக்கிக்
கோயிலொடு

குடிநிறீஇ
வாயிலொடு
புழையமைத்து
ஞாயிறொறும்
புதைநிறீஇப்
பொருவேமெனப்
பெயர்கொடுத்
தொருவேமெனப்
புறக்கொடாது
திருநிலைஇய
பெருமன்னெயின்

மின்னொளி
யெறிப்பத் தம்பொளி
மழுங்கி
விசிப்பிணி முழவின்
வெங்கர் ஆடிய
பசுமணி பொருத
பரேரெறுழ்க் கழற்கால்
295 பொற்றொடிப்
புதல்வ ரோடி யாடவு
முற்றிழை மகளிர்
முகிழ்முலை திளைப்பவுந்

செஞ்சாந்து
சிதைந்த மார்பி னொண்பூ
ணரிமா வன்ன
வணங்குடைத் துப்பிற்
றிருமா வளவன்
றெவ்வர்க் கோக்கிய
வேலினும் வெய்ய
கானமவன்
கோலினுந்
தண்ணிய தடமென்
றோளே.

பட்டினப்பாலை.

இப்பாட்டுடைத்தலைவன் திருமாவளவன் என்னும் பெயரால் ஈண்டுக் கூறப்பட்டோன். இவன் கரிகாற் பெருவளத்தான் என்பது நச்சினார்க்கினியர் முதலிய உரைகாரர் பலர் கொள்கையாம். அவர் அங்ஙனந் துணிதற்குக் காரணம் சிலப்பதிகாரத்து இந்திர விழவூர் எடுத்த காதைக்கண்,

"இருநில மருங்கிற்
பொருநரைப் பெறாஅச்
செருவெங் காதலிற் றிருமா

வாளான்

புண்ணியத் திருமுகம்

போகிய வந்நாள்

அசைவி லூக்கத்து

நசைபிறக் கொழியப்

பகைவிலக் கியதிப்

பயங்கெழு மலையென

இமையவ ருறையுஞ் சிமயப்

பிடர்த்தலைக்

கொடுவரி' யொற்றிக்

கொள்கையிற் பெயர்வோற்கு''

என வருமிடத்து இமயப் பிடர்த்தலையிற் கொடுவரிக் கொடி யடையாளத்தைப் பொறித்தவனைத் திருமாவளவன் என்னும் பெயரான் இளங்கோவடிகள் கூறியதே பற்றி யாமென்று உய்த்துணரலாம். சோழர் குடியிற் சான்றோர் புகழ்ந்த பேரரசர் பலர், பெருந் திருமாவளவன் (புறம். 58, 60, 197) எனவும், மாவளத்தான் (ஷை 43) எனவும், நெடுமாவளவன் (ஷை. 228) எனவும், திருமாவளவன் (பட்டினப்பாலை, சிலப்பதிகாரம்) எனவும் வழங்கப் பட்டுள்ளனர். பெருந் திருமாவளவன் என்னும் பெயர் கூராப் பள்ளித் துஞ்சிய சோழன் பெயராம். மாவளத்தான்

[illegible] சோழன்
நலங்கிள்ளியின் தம்பி
பெயராம். நெடுமாவளவன்
என்பது சோழன்
குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய
கிள்ளி வளவன்
வழங்கப்பட்டது.
திருமாவளவன்
சிலப்பதிகாரத்து வடநாடு
சென்று இமயத்துப்
புலிக்கொடி பொறித்த

செய்தி கலிங்கத்துப்
பரணியிற்,

2

"சென்று கொண்டுகிரி
காலொரு நாளிலிமையச்
சிமைய மால்வரை
திரித்தருளி மீளவதனைப் பண்டு
நின்றபடி நிற்கவிது
வென்றுமுதுகிற் பாய்
புலிக்கொடி பொறித்தது
மறித்தபொழுதே."

என வருந்தாழிசை

யானும், சிலப்பதிகாரத்து

இந்திர விழவூ ரெடுத்த

காதை யுரையில்

அடியார்க்கு நல்லார்

மேற்கோள் காட்டிய

"கச்சி வளைக்கச்சிக்

காமக்கோட் டங்காவன்

மெச்சி யினிதிருக்கு

மெய்ச்சாத்தன் —கைச்செண்டு

கம்பக் களிற்றுக் கரிகாற்
பெருவளத்தான்
செம்பொற் கிரிதிரித்த
செண்டு"

என வரும் வெண்பா
வானும் கரிகாலற்குக்
கேட்கப் [illegible]
திருமாவளவன்
ஆக்கரிகாலனே [illegible] வளவன்
என்று அறிந்தனர் [illegible]
நன்கு தெரியலாம்.

என்றும் பின்னர்க் காட்டிய
வெண்பா ப வீறு,

கரிகாலனுக்குப்
பெருவளத்தான் என்பதும்
பெயரெனத் தெரியக்
கிடப்பது. சிலப்பதிகாரப்
புகார்க்காண்ட
மங்கலவாழ்த்துப் பாடலி
னிறுதியில்,

"இப்பா விமயத் திருத்திய
வாள்வேங்கை

யுப்பாலைப் பொற்கோட்
டிழையதா —வெப்பாலும்
செருமிகு சினவேற்
செம்பியன்
ஒருதனி யாழி யுருட்டுவோ
னெனவே"

என வருவதாங்கண்
இமயத்து வேங்கை
யிருத்தியவன் செம்பியன்
என்னுஞ் சோழர்
குடிப்பொதுப் பெயராற்

கூறப் பட்டான். என்று அடியார்க்குநல்லார் செம்பியன் என்பதற்குக் கரிகாலன் எனவுரை கூறினார். மேலே காட்டிய "கச்சிவளைக் கைச்சி" என்னும் வெண்பாவினாற் கரிகாலனுக்குக் கச்சிமாநகருடன் ஒரு தொடர்பு கூறப்பெற்றுள்ளது. இத்

தொடர்பு "கரிகாலனை நன்ஞூ பாரெழில் கொள் கச்சி" (கச்சியே கம்பம். ஆறுடைய பின்னை) எனவருந் தேவாரத் திருப்பாட்டடியானும் உணரப்படுவது.

பட்டினப்பாலை ஆசிரியர் தாம்பாடிய பெரும்பாணாற்றுப்படையாற் றொண்டை நாட்டையும் அதன் தலைநகராகிய கச்சி

வெஃகாவையும்,

3

இளந்திரையனுக் குரியவாக்கிக் கூறலான் இவர் காலத்துக் கச்சி கரிகாலனுக்குரிய தாகாமை இனிதுணரலாம். பட்டினப்பாலைத் திருமாவளவனும் கச்சியிற் சாத்தனை வழிபட்டுச் சென்று கொண்டு செம்பொற் கிரிதிரித்த கரிகாலனும் ஒருவனே என்பார்க்கு, இவ் வாசிரியர் கச்சியை வேறொருவர்க் குரிமையாக்குதலும், பட்டினப் பாலையுள்ளும், பொருநராற்றுப்படையுள்ளும் இவரும் பிறருங் கச்சியையே கூறாமையும் பெரிய விரோதங்களாமென்க. கரிகாலன் இமையத்தில் வேங்கைக் கொடியைப் பொறித்த செய்தியும் அவன் கச்சிமாநகருடைமையும், அக் கரிகாலனைப் பற்றிப் பல வரலாறுகளை இனிது வெளிப்படுக்கும் புறப்பாட்டிலும், அகப்பாட்டிலுஞ் சிறிது மில்லாமை நினையத்தகும். சேரர் தம் விற்கொடியை இமயமலையிற் பொறித்த செய்தியல்லது மற்றைச் சோழரும் பாண்டியரும் முறையே தம் புலிக்கொடியையும் கயற் கொடியையும் அம்மலையிற் பொறித்தனர் என்பது எட்டுத்தொகை நூல்களிற் கேட்கப்படாத தொன்றாகும். தொல்காப்பியத்து “அமரர் கண்முடியு மறுவகை யானும்” (புறத்திணை. 26) என்னுஞ் சூத்திர வுரையில் நச்சினார்க் கினியர் காட்டிய,

"புயல்சூடி நிவந்த
பொற்கோட் டிமயத்து,
வியலறைத் தவிசின்
வேங்கைவீற் றிருந்தாங்
கரிமான் பீடத் தரசுதொழ
விருந்து,
பெருநிலச் செல்வியொடு
திருவீழ் மார்பம்
புதல்வருந் தாமு
மிகலின்று பொறாஉம்
துகளில் கற்பின்
மகளிரொடு விளங்கி

முழுமதிக் குடையி
னமுதுபொதி நீழல்,
எழுபொழில் வளர்க்கும்
புகழ்சால் வளவன்,
பிறந்துபா ரகத்துப்
பிறர்வாய் பரவலின்,
னறங்கெழு சேவடி காப்ப,
வுறந்தையோ
டூழி யூழி வாழி,
யாழி மாநில மாழியிற்
புரந்தே" (8)

* இப்புறப்பாட்டுக்

கிள்ளி வளவனையே பாடிய

தென்பது 'வளவ' என்றும்

பெயரான் உணரப்படும்.

முதற்பதிப்புப் பார்க்க.

4

என்றும்

பாட்டினுள்ளும்

இமயத்துப் பாறையின்

வீற்றிருந்த

வேங்கையை அரிமான் பீடத்தரசு தொழுதிருந்த வளவனுக்கு உவமையாகக் கூறுதலான் அது கொடியாகிய உயிரில்லாத சித்திர வேங்கை யாகாமை இனிதுணர்ந்து கொள்க.

" புலிபுறங் காக்குங்
குருளை போல
மெலிவில்
செங்கோல் நீபுறங் காப்ப "
(புறம். 42)

என இவனுக்குப்

புலியை உடைத்தனனும்

இல்லாமை ஏற்படும்.

இளங்கோவடிகள் தமிழ்

மூவேந்தரும்

தங்கொடிகளை இமயம்

[illegible] பொறித்த செய்தி

கூறினர்.

வில்லெழுதிய

இமயத்தொடு

கொல்லி யாண்ட

குடவர்கோ”

(குன்றக் குரவை)

எனவும்,

“ கயலெழுதிய

விமயநெற்றி

யயலெழுதிய புலியும்

எனவும்,

“இமையவ ருறையுஞ்

கொடுவரி யொற்றிக்

எனவும்,

விற்லும்”

(ஆய்ச்சியர் குரவை) சிமயப்
பிடர்த்தலைக்
கொள்ளையிற் பொங்கோ
ர்ஞு

(இந்திர விழா. 117- 1[illegible])

அவர் கூறுகின்ற இயவர்ச.
அமுதக் [illegible] [illegible]
இ[illegible] அவர்க்
கொடுக[illegible] [illegible] பொ [illegible]
[illegible]

கூறுவதுபோல 6

ட்டுத்தொகை நூல்கள்

கூறுது; சொர்க்கே

அச்சிறப்புக் கூறுவதை அறிஞர் ஆராய்ந்து கொள்வாராகுக. செய்யா கூறாத பொய்யா நாவிற் சான்றோர் எனச் சிறப்பித்துக் கொண்டாடப்பட்ட சங்கத்து நல்லிசைப் புலவர் நான்முறை

யாராய்ச்சியில் உண்மை

புணர்தற்கு அச்சங்கத்து

எட்டுத் தொகை,

பத்துப்பாட்டு நூல்களன்றி,

யாகாமை நன்கறிந்து கொள்க.

சிலப்பதிகார முடையார்

இடம் இரண்டேயாகும்.

அவற்றிற் சிறப்பட்ட சில, முதலை

கரிகாலன் எனப்பெயர் குறித்த

5

அவற்றுள்,

"விண்பொரு பெரும்புகழ்க் கரிகால் வளவன்,
றண்பதங் கொள்ளுந் தலைநாட் போல" (கடலாடு. 159-60)

என்பதனான் அறிக. இதன்கட் கடலாடிய நீர் விழவுக்குக் கரிகாலன் தண்பதங்கொள்ளுந் தலை நாள் விழவை உவமை கூறியது நன்கறியலாம். அடியார்க்குநல்லார் கோவலன் மாதவியுடன் கடலாடும் போதும், புகாரிலிருந்த சோழன் கரிகாலனென்றே கொண்டு இக்கரிகாலன் நீர் விழவு கொள்ளும் முதல் நாள் சிறப்பு நிகழ்ச்சி போல இக்கடலாடுஞ் சிறப்பும் விளங்கிற்றெனக் கொண்டார். கரிகாலன் நீர் விழவு புகாரில் நடந்ததற்கு ஐயமில்லை யென்றும் அது கழா அர்க் காவிரி முன்றுறையிற் றன்பெருந்

சுற்றத்தொடு நிகழ்த்தியதோ மென்றும்,

"ஒலிகதிர்க் கழனிக்
கழாஅர் முன்றுறைக்
கலிகொள் சுற்றமொடு
கரிகால் காணத்
தண்பதங் கொண்டு
தவிர்ந்த வின்னிசை
யொண்பொறிப் புனைகழல்
சேவடி புரளப்
புனனயந் தாடு மத்தியணி நயந்து
காவிரி கொண்டொளித் தாங்கு"

(அகம். 376)

[illegible] என வரும்

அகப்பாட்டடிகளான் [illegible]

[illegible]

வரலாற்றை சிலப்பதிகார

வழக்குரை காதையில் இப்

“மன்னன் கரிகால்

வளவன்மகள் வஞ்சிக்கோன்

தன்னைப் புனல்கொள்ளத்

தான்புனலின் பின்சென்று

என்பவற்றுற்

கூறப்பட்டுளும். ...

... "பல

நற்புடைப் பெண்டிரை ...

... இம்பட் ... டார்

குழலார் பிறந்த ...

இப்பிறந்தேன்"

என அவர் கூறுவதை நோக்கின் அக்கற்புடைப் பெண்டி ரெல்லாம், அவர் காலத்தவர் என்று கொள்ளற்கில்லாது மிகப் பழங் காலத்தவராகவே கருதற்கு ஆதல் உய்த்துணர்ந்து கொள்க. கர்

காலன் பெயர் [illegible]
[illegible] சிலப்பதிகார,
[illegible] வரலாறு குறித்துக்
கேட்டுக் கொண்க.

பற்றச்
சிலப்பதிகாரத்தில் [illegible]
[illegible] ஆடல் [illegible]
[illegible] அவட்குப் பெரும்

பரிசிலும் மாலையும் வழங்கியவன் கரிகாலனென்று பாடத்திற் காணப்படாவிடினும், அடியார்க்குநல்லார் கரிகாலன் என்றே உரை கூறினர். மாகவியின் பிற்பகுதி வாழ்நாளிற் புகாரை யாண்டவன் கரிகாலன் அல்லன் என்பதும், கரிகாலன்

வழித் தோன்றலே யாவன் என்பதும் இவன் மகன் மணிமேகலையை விழைந்து உயிர் துறந்த உதயகுமரனென்பதும் பிறவும், மணி

மேகலை துறவுள்,

"இளர் மணி

நெடுமுடிக் கிள்ளி"

"மதிமருள்

வெண்குடை மன்னவன்

* "இளமை நாணி

முதுமை எய்தி

யுரைமுடிவு

காட்டிய வுரவோன்

(24. ஆபுத்திரனாடை. 29)

சிறுவன் உதயகுமரன்"

(4. பளிக்கறை. 27—28)

மருக"

(ஷை. ஷை 107—108)

என வருவனவற்றால்
நன்கறியலாம்.
இவற்றுள்,

“இளமை நாணி முதுமை யெய்தி
யுரை முடிவு காட்டிய வுரவோன்”

கரிகாலனே

யென்பது அக்கரிகாலன்

பெயர்குறித்த பொரு

நராற்றுப்படையுள்,

"முதியோனவைபுகு

பொழுதிற்

பகைமுரண்

செலவும்"

என வருதலானும்,

—நரைமுடித்துச்

சொல்லான் முறைசெய்தான்

சோழன்

என்னும்

பழமொழியானும்

உய்த்துணரலா வது.

நெடுமுடிக் கிள்ளியைக் கரி

காலற்கு மகனென யா

ண்டுங் கூறாமையா னும்,

அவன் மகனாகிய

உதயகுமாரனை,

"உரவோன் மருக"

எ[illegible] க் [illegible] கரிகாலன்

வழித்தோன்றலாகவே

கூறுபவரேனும், கரி

காலன் நெடுமுடிக்கிள்ளிக்கு நெடிது முற்பட்டவனே யாமென்று துணியலாம். மாதவியின்மையிற் பரிசிலீந்தாைக உரைகாரர் கொண்ட கரிகாலன் அவன் முதுமையில் இல்லாது போகிய

செய்தியே

சிலப்பதிகாரமும்

மணிமேகலையுங் கூறுமல்

ஒழிவன.

ஒரு பெருங்கோவேந்தன் இறந்த செய்தியை இந்நூல்கள் கூறுமை

வியப்பைத்தருவது. கரிகாலன் இறந்த செய்தி புறப்பாட்டில் (224) நல்லிசைப் புலவர் கருங்குழலாதனாரால் கூறப்பட்டுள்ளது கண்டுகொள்க.

"அறிவுடையாள

ளிறந்தோன் மன்ற"

என்று

கூறுதல் காண்க. சங்க

நூல்கட்குஞ் சிலப்பதிகாரத்

திற்கும் ஒத்த கரிகாலன் செய்தி "கழார் அர் முன்றுறைத் தண் பத விழவு" ஒன்றேயாம். சிலப்பதிகாரத்திற் காணாத சங்க நூல்களிற் கண்ட கரிகாலன் பெருஞ் செய்திகள்

"தாய் வயிற்றிருந்து தாயம் எய்தலும்"

"வெண்ணிப் போர் வென்றியும்
வாகைப் போர் வென்றியும்
செல் குடி நிறுத்தலும்
பல் வேள்வி வேட்டலும்

(பொருந. 146—48)
(புறம். 66 அகம்.)
(அகம். 125)
(அகம்.)
(புறம். 397)

என ஆகும்
இச்செயல்கள் பட்டினப்பாலைக்
கிலைவிற்குக் கூறப்

படாமை நன்கு

நினைக. இனிச்

சிலப்பதிகாரத்து

பாயிரம்

படுத்த காதை

முகத்து

அரும்பதவுரைகாரரும்

அடியார்க்கு

நல்லாரும்

உடன்பட்டொழிந்த

ஓரேட்டின் பாடத்தில்

“திருவின் செல்வியோடு
பெருவளவனைப் பாலை
பாடிய பரிசிலன்
வெறுக்க
மாலைத்தாகிய
வளங்கெழு செல்வத்து”

என்புழிக் கண்ட
அடிகளிற் கரிகாலே
திருமாவளவன் எனக்
கூறியிருத்தல் காணப்படுவது,

நல்லுரையாளர் இருவரும்
உடன்

8

படாத இப்பாட்டம் உண்டு
பண்ணியவர் கருத்துப்படி
பட்டு ப்பாலை
கொண்டவனாம்
கரிகாலன் ஆதல்
தெரியலாம்.
திருமாவளவன்

னை வெருபி ங்களிர்

கிராமங்க

ழ

சேறற்கு, ஙா ன்டை ச்

செருகிய பாடமோ,

இன்னா ஆ கேட்கப்பட்ட

வழக்கோ கா ர

னமென்றுப்த்துணைரவாகும்.

பெருந்திருமானவைத்

இப்பெயர் வகர்

குறிக்காமென்னும்

அரிகாதல் இங்கே

பினைக்கத்தரும்.

இனித் திருமெ வ

ன் ப த் தினைப் படாவனவன்,

ாவனத்தான் எனப்படுமே

விளைவிற்று [illegible]

[illegible]

[illegible]

அந்நிலையிற்

றொழுகைக்கின்னிக்கும்

பின்னை அரணியத்தி

முற்றத்துத் தாங்கிய

இன்னிலவளவன் நெடுமாவளா

வன் (புறம். 226)

என வழங்கப்படுதலும்,

சோழநாட்டின்

கான்" (தொ 1:1) என வழ

க்கப்படுதலும்

இவ்விருவருக்

குருவினாவிடை இருந்த

குறிப்பிக்கும்.

கொள்ளைக்குக்குழுக் [illegible]

புகையும் [illegible], [illegible]

[illegible]

அதை [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] வறுடப், [illegible]

[illegible]

[illegible] என்று

பெயர் [illegible] ற்றையும் [illegible]

[illegible]

[illegible] பெருவளத்தான்

என்று [illegible] பொருளுடைப்

பெயரெனின், [illegible]

தம்பிக்கும் கரிகாலனுக்கும் அப்பெயருண்மை ஆகிய வாறு. [illegible] னலங்கிள்ளி என்பவன் “சேட்சென்னி” எனப்பெயர் [illegible] புறப் பாட்டால் (225) அறியப்படுவது; அவன் தம்பி பிறனொருவன் “இளஞ்சேட்சென்னி” என்பது (27) ஆம் புறப்பாட்டால்

அறியலாவது.

இவ்விளங் சென்னியின்
புதல்வன் கரிகால் வளவன்
என்பது,

"உருவப் பஃறே
ரிளையோன் சிறுவன்
கண்ணார்
கண்ணிக் கரிகாலன்
வளவன்"

(பொருநா. 130, 148)

என்னும் அடிகளான்
அறியலாம். நல
ங்கிள்ளியைப் பாடிய கோவூ
ர் கிழார் என்னும்
புலவரே (புறம். 31, 32,
33, 45, 400) கிள்ளி

9

வளவனையும் பாடுதலானும், நலங்கிள்ளி பாட்டின் பின்னே கிள்ளி வளவன் பாட்டினைப் புறத்திற் பல்லிடத்துங்கோத்தலானும், அவ்விருவரும் அந்நலங்கிள்ளி தம்பிமாராகிய மாவளத்தானும், இளஞ்சேட்சென்னியும், அவ்விளையோன் சிறுவனான கரிகாலனும் ஒரு காலத்தவர் என்பதில் ஐயமெழுதற்கில்லை. இவருள் கரிகாலன் காலம் பழையதாதல் சிலப்பதிகாரக் கடலாடு காதையில்,

"விண்பொரு

பெரும்புகழ்க் கரிகால்

வளவன்.

தண்பதங் கொள்ளுந் தலைநாட் போல"

எனவும்,

மணிமேகலை விழாவறை காதையுள்,
"மன்னன் கரிகால் வளவனீங் கியநாள்
இங்கர் போல்வதோ ரியல்பின தாகிப்
பொன்னகர் வறிதாப் போதுவ ரென்பது
தொன்னிலை யுணர்ந்தோர் துணிபொரு ளாதலின்"

எனவுங் கூறுதலான் அறியலாம். இவற்றுள், "தலை நாள் முன்னாள் என வருதலும்" "தொன்னிலையுணர்ந்தோர் துணிபு" என வருதலு நோக்கி, இவ்விருநூற்கும் கரிகாலன் பழையனாதல் துணிக. இவன் பழையனாயின் இவனொடொருகாலத்தவரான நலங்கிள்ளி, இளஞ்சேட்சென்னி, கிள்ளிவளவன் இவரும் பழைய ராதல் தெளியலாம்.

இனி

உருவப்பஃறேரிளஞ்சேட்

சென்னியும்,

நெய்தலங்கான

ளிளஞ்சேட் சென்னியும் வேறெனக் கொண்டு கரிகாற்சோழன் "உருவப் பஃறேரிளையோன் சிறுவன்" (பொருநாறு) எனப்படுத லானும், கரிகாற் சோழன் பாடல்கள் கிள்ளிவளவன் பாடல்கட்கு நெடிதுமுன்னரே புறப்பாட்டிற் கோக்கப்பட்டிருத்தலானும், கரி காலனும் கிள்ளிவளவனும் ஒருகாலத்தவராகா ரென்றும், இரு வரும் வேறு வேறு காலத்துக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் உடையவராயி னர் எனக் கூறினாலென்னையெனிற் கூறுவேன். கரிகாலனையுங்

கிள்ளிவளவனையும் பாடிய

நக்கீரராகிய ஒரு

புலவரே இரு

10

வேந்தர்க்கும் இடையாறும் புகார்ப்பட்டினமுமாகிய வேறு வேறு ஊர் கூறுதலான், இங்கீரார் காலத்தே இவ்விரு வேந்தரும் இவ் வேறு வேறு ஊர்களிலிருந்தது

நன்கு புலனும்.
இவ்வூர்கள் நக்கீரர்
காலத்தே,

"இடையாற்
றன்ன நல்லிசை
வெறுக்கை" (அகம். 141)

எனவும,

"காவிரிப்
படப்பைப்

டட்டினத்தன்ன......விழுநிதி"
(அடி. 205)

எனவும் கூறலாம்படி அத்துணைப் பெருஞ்செல்வ நிலையிருந்ததும் நன்கு அறியலாகும். இறந்த காலத்துப் பெருநிதியைக் கூறிய இடங்களிற் பல்லிடத்தும்,

"மரந்தை முற்றத்து.........
நிலந்தினைத்
துறந்த நிதியத் தன்ன......
...
.........வெறுக்கை."

"வாணன் வைத்த விழுநிதி
எனப்பாடுதல் கண்டு இப்புலவர்

(அகம். 127)

பெறினும்''

(மதுரைக்காஞ்சி. 202—204)

தாமுள்ள காலத்து அரசர் பெருமக்கள் வதியும் ஊர்களையே கூறினரென்று அறியலாம்.

இஃதன்றி ''உருவப் பஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னி'' பரணரால் பாடப்பட்டோன்(புறம். 4)

ஆதலான் அப்பர ணர் [illegible] கா
[illegible] க்கிளையாகக்
கருதப்பட்ட நக்கீரர்
அச்செவ்வியின் [illegible]
[illegible] காலனைப் பா [illegible] தல்
பொருத்தமுடைத்தேயாகும்.
[illegible] கண்ணகி
காரணமாகப் பாடிய
பலருட் கபிலரும்
பரணரும் உள்ள னர்.
இவர் தம்முள்

வாதுசெய்தனர் என்பதும் உண்டு.

"இன்றும் பரணன் பாடினன் மற்கொல்"
(புறம். 99)

என ஔவையார் பாடுதலாற் பரணரும் ஔவையாரும் ஒரு காலத்தவராவர்.
ஔவையார் உக்கிரப்

பெருவழுதியைப் பாடியவர். (புறம். 367) இவற்றுள் கபிலர், பரணர், ஔவையார், உக்கிரப் பெருவழுதி இவர் ஒரு காலத்தவராவர். இவருட் பரணர் கரிகாற்

பெருவளத்தானையும் (அகம். 125) வில்கெழுதானைப் பசும்பூட் பாண்டியனையும் (அகம். 162) பாடியவர். நக்கீரனாரும் மேற்குறித்த இருவரையும் அகப்பாட்டில்,

"கரிகால் இடையாற் றன்ன" (அகம். 141)

எனவும்,

"நாடு பல தந்த பசும்பூட் பாண்டியன்" (அகம். 253) எனவும்,

பாடுதல் காண்க. இவற்றால் நக்கீரர் பரணர் முதலிய இப்புலவர் காலத்தவனை கரிகால் ஒருவனேயாதல் நன்குணர்ந்து கொள்ள லாம். இளஞ்சேட் சென்னி உருவப்பஃறேருடைமையால் உருவப் பஃறேரிளஞ்சேட் சென்னியெனவும், நெய்தலங்கானல் என்னும் ஊரில் (புறம். 10 பார்க்க) வதிந்தமையால் நெய்தலங்கான லிளஞ் சேட்சென்னி என்வும், இவனே சேரமான் பாமுளூரெறிதலாற் பாமுளூரெறிந்த இளஞ்சேட்சென்னி எனவும், இவனே செருப்பாழி யெறிதலாற் செருப்பாழி யெறிந்த இளஞ்சேட் சென்னி எனவும் (புறம். 370—378) பெயர் வழங்கப்பட்டனன் என்று துணிவதே நூலோடு பொருந்துவதாகும். இளஞ்சேட் சென்னியை இளம்பெருஞ் சென்னி யெனவுங் கூறுவர். (அகம். 375) பெருநாடுடைய கோவேந்தற்கு ஊர்ப்பெயரடை கொடாமையும் அவன் தம்பியர்க்கே ஊர்ப்பெயரடைகொடுத்து வழங்குவதும்

நாணித்துநோக்கியறிக.

நலங்கிள்ளிசேட்

சென்னிக்கு

இவ்வூரடை

வாராமையின் இது

அணியலாம். இதுவே பால

ஓழந்

ரடையே பெற்றுப்

“பெருவளக்கிகால்” என்

று வழங்கியமைக்கு

நன்கு பொருந்தும்.

பெருவளம்—பெருவளநல்
லூர். இது நக்கீரர்
கரிகாலனுடையதாகக்
கூறிய இடையாற்றிற்
அவணித்தாறல் கண்டு
கொள்க.
இவ்வாறே இச் சோழர்
வழித்தோன்றி வல்லம்
என்னும்
ஊரிலிருந்த அக்

குடியினன் ஒருவனைக்,

"கடும்பகட் டியானைச்

சோழர் மருகன்

நெடுங்கதிர் நெல்லின்

வல்லங் கிழவோன்

(அகம். 356) என ஒருவர்க்

குரியவனைக் கூறுதலுங்

காண்க. மற்றுக் கரிகா

லனைப்

பொருநராற்றுப்படையுட்,

"காவிரி புரக்கு நா
டு

கிழவோனே"

12

எனக் கூறினால் எனிற் கூறுவேன்: இவன், நலங்கிள்ளி சேட் சென்னிக்குக் கிள்ளிவளவன் மகனாகத் தோன்றுதற்கு முன்னே இளஞ்சேட்சென்னி மனைவி கருவிலேயிருந்து தாயமெய்திப் பிறத்தலான் இவன் கிள்ளிவளவனுக்குச் சிற்றப்பன் மகனாய் மூத்தவனான காரணத்தால் இவன் சோணாட்டுக் குரியவனாகி அந் நாட்டையாண்டது உண்மையாதல் பற்றி இவனது பழைய வுரிமையைக் குறித்து "நாடுகிழவோன்" எனக் கூறினாரெனக் கொள்ளல் தகும். பொருநராற்றுப்படையை முடத்தாமக்கண்ணியார் பாடும் போது கரிகாலன் அவ்வரசுடையனாதலில்லை யென்பது,

"மன் மருங்கறுன்

மறுவின்றி

ஒருகுடையா ஞென்று கூறப்
பெரிதாண்ட பெருங் கேண்மை
அறனொடு புணர்ந்த திறனறி செங்கோல்
அன்னோன் வாழி"

என அவர் கூறுதலான் இனிதறியலாகும். இதனுட் "பெரிதாண்ட அன்னோன்" என அவனாட்சியை இறந்தகாலத்தாற் கூறுதல் காண்க. இவன் அந்நாற் காலத்தே ஆள்பவனாயின், "பெரிதாளு மன்னோன்" எனக் கூறுவரென்க. பரிசில்பெற்ற பொருநன் பரிசில் பெறவேண்டிய பொருநனை ஆற்றுப்படுத்தல் இஃதாதலின் இந்நாள் ஆண்ட அன்னோன் என்று அரசாளும் பேரரசனை ஒருபோதுங் கூறற் காகாமை உய்த்துணர்க. இவ்வுண்மையானன்றே சோழர் தலை நகராகிய உறந்தையையேனும், அவர்க்குச் சிறந்த கடற்றுறைப்பட்டினமாகிய புகாரையேனும் அவற்குரிமை கூறாது வாளாது ஒழிந்தார் என்பது நன்கறியலாம். இவற்றால் இக் கரிகால் அரசிலிருந்து அரசுநீங்கிய சமயம் ஒன்றுண்டென்பது நன்கு துணியலாம். இவ்வரசு நீங்கிய நிலையையே மணிமேகலை,

"மன்னன் கரிகாலன்
வளவ நீங்கிய நாள்"

எனக் கூறிற்றென்பது

நன்கு பொருந்தும். "உடை வரைப்பு" என்பதை "இடை வரைப்பு" என்று கொண்டவிடத்தும் இடை

13

யாற்றிற்குப் பொருந்துவதல்லது பொருந்தாமை நோக்குக. உறையூர் புகார்

இவற்றிற்குப்

இனிமேற் கூறப்பட்ட பல் பொருள் திருமாவளவன் என்பான் பட்டினப்பாலையுட் குறிக்கப்பட்டவன் இவன் என்பதேயாம் ஆராய வேண்டுவதாகும்.

கோவலன் காலத்துச் சோழனுடன் இச் சோழர்குடியில் ஆயிரத்தெட்டுச் சோழர்கள் காவிரி நீரால், திருவபிஷேக மஞ்சன மாடினரென்று இளங்கோவடிகள் இந்திர விழவூரெடுத்த காதையில்.

"மாயிரு ஞாலத்து மன்னுயிர் காக்கு
மாயிரத் தோரெட் டரசுதலைக் கொண்ட
தண்ணறுங் காவிரித் தாதுமலி பெருந்துறை"

என்பதனாற் கூறினர். இவ் வாயிரத் தெண்மருள் ஒவ்வொருவற்கு இருபத்தைந்தாண்டாயுளாகக் கொண்டாலும் இச் சோழர் காலம் 25200 ஆண்டுகளாகும். இதனால் இளங்கோவடிகள் கோவலன் காலத்துச் சோழனுக்கு முன்னே இச் சோழர்குடி எவ்வளவாகப் பழையதாயிற் றென்று கருதியது புலனாம். பேரெண்ணிற் கண்ட இச் சோழர் அளவையையும், சங்க நூல்களிற் கண்ட ஒரு சில இருபத்திரண்டு சோழர் அளவையையும் நோக்கின் இவர் வரலாறு ஒன்றுமில்லாததுபோல அறவுஞ்சிறியதாதல் காணலாம். சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் சேரனுடைய கருவூரை முற்றியபோது மாறோகத்து நப்பசலையார்,

> "இமயஞ் சூட்டிய வேம விற்பொறி,
> மாண்வினை நெடுந்தேர் வானவன் றொலைய
> வாடா வஞ்சி வாட்டுநின்
> பீடு கெழு நோன்றாள் பாடுங்காலே"
> (புறம். 39)

எனப் பாடுதல் கொண்டு இமயம் விற்பொறித்த புகழ் சேரர்க்கே உரியதாதல் எளிதில் உணரலாம். சோழர் தம் விற்கொடியை இமயத்திற் பொறித்த சிறப்பு அக் காலத்தே உடைய

ராயின் இவ்வாறு ஒரு
பேரறிஞர் சேரனைச்
சிறப்பித்து வெல்லுஞ்
சோழன் முன்னர்ப்பாடல்
தொடுக்காரென்று
நன்குணர்க. இக் குள
முற்றத்துத் துஞ்சிய
கிள்ளி வளவனையே
ஆலத்தூர்கிழார் [illegible]
புறப்பாட்டில் (34),

“இமயத் தீண்டி யின்குரற்
பயிற்றிக்
கொண்டன் மாமழை
நுண்பஃ றுளியினும்
என வருதலானும் இவ்
பொறித்த செய்தி சோழர்

பொழிந்த
வாழிய பலவே”
வுண்மை புணரலாம்.
புலிக்கொ
உடையாரின்

இமயத்தைப் புலி
பொறித்தலால்
விசேடியாது
ஒழியாரெங்க. சங்க
காலத்து இல்லா தது
அதன் பிற்காலத்துச்
சோழரார்
செய்யப்பட்டுப் புலவரால்
இசை சிறக்கப்
பாடப்பட்டதென்று
நன்கு அறியலாம். இ

கோவடிகள் தம் அருமைத்

தாய் பிறந்த சோழர் குடி

க்குச் சிறப் கூறவேண்டியே

|கார்க் காண்டத்துச்

சோழர் வென்றி[illegible]

துக் கூறினரோ என்று

நினைத்தற்கும்

இடங்கருவது.

இதனு

சங்கநூல்களோடு இயைபுடைய பகுதிகளே சோழர் குடி வரலாற்றிற்குச் சிலப்பதிகாரத்தினின்று கொள்ளத்தகுமல்லது சங்க நூற்கு மாறாக வுள்ளவற்றைச் சிலப்பதிகார நூல் ஒன்றே கொண்டு உணர்வதன் கண் இடர்ப்பாடு பலவாம் என்றவாறும்.

இனிச் சங்கநூல் மட்டும் வைத்து இச் சோழர் வரலாறு துணியின் பொருநராற்றுப்படைத் தலைவன் கரிகால் வளவனும், பட்டினப்பாலைத் தலைவனாகிய திருமாவளவனும் வேறாதல் இனிது புலனாம். இரு பாட்டின் தலைவரும் இன்ன இன்ன வகையான் வேற்றுமைப்படுவரெனப் பொருநராற்றுப்படை முகத்து விளக்கினேன். இதனையே ஈண்டு விரித்துரைப்பேன்.

ஈண்டு

பட்டினப்பாலைத் தலைவற்கும் ஆற்றுப்படைத் தலைவற்கும் உள்ள வேற்றுமைகளை அடியிற் காண்க. பொருநராற்றுப் படைத் தலைவனாகிய கரிகாலன்

(1) "உருவப் பஃறேர்

ரிளையோன் சிறுவன்"

15

எனத் தந்தை
பெயர் கூறப்பட்டவன்.
இத் திருமாவளவன் தந்தை
பெயர் கூறப்படாதவன்.

(2) "தாய்வயிற்
றிருந்த தாய மெய்தி"

என்பதனுற் கரிகாலன் இளமையிலே தந்தையை யிழக்கக் கருவிலே அரசெய்தினனுகக் கருதிப் பெற்றுப்பிறந்த போதே அரசுரிமை யெய்தியவன். இதற்கேற்பவே,

" பிறந்து
தவழ்கற்ற தற்றொட்டுச்
சிறந்த நன்னுடு
செகிற்கொண்டு "

எனப்பாடப்பட்டவன்.
இவன்; பிறர்,

" பிணியகத்
திருந்து பீடுகொழ் முற்றி

...

....இன்

காப்பேறி

வாள்கழித்து........................

ஊழி றைகிய தாய

மெய்தி"

என்பதனைற் பிறரால்

சிறையிலிடப்பட்டிருந்து

அந்தின்னிய

சிறைக்காவலைத்தான்

கடந்து பின் தன் வாள் வலியானே தனக்கு முறைமையாகிய அரசெய்தியவன்.

3. கரிகாலன்

பொருநராற்றுப்படையுள் ளர் [illegible] வன். இவன் " பட்டினம் பெறினும் " என்பதனாற் காவிரிப்பூம் [illegible]ட

..ணமென்னும்,

கடற்றுறைமுகப்

புகாரும், "பிறங்கு நிலை

மாடத்

துறந்தை போக்கி"

என்பதனால் உறையூரும்

உடையானைக் கூறப்

படுவான்.

(4) கரிகாலன் இளமையிலே சேரர் பாண்டியரிருவரையும் வெண்ணிப்போரில் வென்றதாகக் கூறப்பட்டவன். இவன், தென் ..வர், குடவர், வடவர், இருங்கோவேள், பொதுவர், அருவாளர், ..ளியர் என்னும் எழுவரை

அடக்கியதாகக்

கூறப்படுவான்.

16

(5) அவன் கரிகாலன் என்று பெயர் கூறப்பட்டான். இவன் திருமாவளவன் எனப்படுவான்.

(6) கரிகாலன்,

" கூடு கெழீஇய
குடிவயிற்றுற்

....

தண் வைப்பி ணெடு

சூழ் இ

மண் மருங்கினன்

மறுவின்றி

ஒருகுடையா னென்று

கூறப்

பெரிதாண்ட

பெருங்கேண்மை

அன்னோன் .... குருசில்

”

என்று புகழப்பட்டவன்.

பட்டினப்பாலைத் தலைவன்,

“காடுகொன்று நாடாக்கிக்

குளந்தொட்டு

வளம்பெருக்கிப்
பிறங்குநிலை மாடத்
துறந்தைபோக்கி
வாயிலொடு புழையமைத்துக்
கோயிலொடு
குடிநிறீஇ".
எனச் சிறப்பிக்கப்
படுவான்.

(7) கரிகாலன்
பெண்டிர் பிள்ளைகளாற்
சிறப்பிக்கப் பட்டா

தவன். இவன்,

“ விசிபிணி

முழவின் வேந்தர் சூடிய
பசுமணி பொருத

பரேரெறுழ்க் கழற்கால்
பொற்றொடிப் புதல்வ

ரோடி யாடவும்

முற்றிழை மகளிர்

முகிழ்முலை திளைப்பவும்
செஞ்சாந்து சிதைந்த

மார்பின் ”

எனை;

மக்களானு மனைவியானுஞ் சிறப்பிக்கப்படுவான். ஈண்டி யாமெடுத்துக்காட்டிய வேற்றுமைச் செய்திகள் பலவற்றுள் பட்டினப்பாலை கொண்ட திருமாவளவன்,

"பிறர் பிணியகத் திருந்த செய்தி"

17

மிகவும் ஆராயத்தக்க தோன்றும். இவ்வரிய செய்தி கரிகாலன்கண் நிகழ்ந்ததா வேறொரு சோழன்கணிகழ்ந்ததா என்று வினவி ஆராயப்புகின் உண்மை யுணர வல்லதாகும். சோழருட் பிறர் பிணியகத்திருந்தவனாக ஒருவன் 174-ஆம் புறப்பாட்டிற் கூறப்பட்டுள்ளான். அவனை விடுவித்தற்கு இனிது உதவியவன் திருக்கண்ணன் என்பது அப்புறப்பாட்டான் அறியக்கிடப்பது.

அப்பாட்டில்,

" அணங்குடை யவுணர்
கணங்கொண்
டொளித்தெனச்
சேண்விளங்கு சிறப்பின்
ஞாயிறு காணா
திருள்கண் கெடுத்த பருதி
ஞாலத்
திடும்பைகொள் பருவர
றீரக் கடுந்திற
லஞ்சன வுருவன் தந்து

பிருத்தாங்

காசிமூங் இருந்த வல்லற்

காலை

....

... காவிரி

மல்லு னன்றைட் டல்வ

நீர

....

என்னறு சிறப்பின் முன்றைர்

மீமிசை

யருவழி யிருந்த பெருவிறல்
வளவன்
மதிமருள் வெண்குடை
காட்டி யக்குடை
புதுமையி னிறுத்த
புகழ்மேம் படுந"

என

வரு மடிகளான், ஒரு
சோழன் பகையரசரோடு
பொருது

உடைந்துபோக அவனை
யட்டனைகவெந்தர் பிறரார்
கரல்ட்டுக்கரிய
முன்னோர் மலைக்காட்டில்
ஒரிடத்து ஒளித்து
வைத்தனரென்றார்,
காவிரி நாட்டு வருத்தந்
தீர அவனை விடுவித்து
அவன் குடையைப்
தோற்றுவிக்க
பெருதவி திருக்கண்ணனார்

(அல்லது நிருக்கிள்ளி)

உடையதென்றும் விள

ங்கக் கூறி அஃதனைல்

அவனை [illegible]

விளித்தலான் நன்கறியலாகும். இச்சோழன் யாவன் என வினவின் இப் பாட்டல் பாடிய மாறோகத்து நப்பசலையார் காலத்தவனாதலல்லது அவர்க்கிறப்ப முந்தியவன் ஆகானென்றுய்த்துணர்தல் தகும்.

இந் நப்பசலையாரே

சோழன்

குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய

கிள்ளி

வளவனைப் பல

பாடல்களாற் (புறம். 37, 39, 220) பாடுகின்றான்

18

இவர் காலம்

அச்சோழன் காலமேயென ல ன்றித் துணியப்படும்.

இவர் காலத்துச்

சூரியன் அவுணர் தலைத்தால் [illegible]

போலப் பகைகெ
வந்தரான் ஒளிக்கப்பட்டு,

"மூன்றூர் மீமிசை
யருவழி யிருந்த பெருவிறல்
வளவன்"

அக்
கிள்ளிவளவனுதல்
தெளியப் படின், இந்த
174-ஆம் புறப்பாட்டின்கண்
அ ப் பு ல வ ர் குறித்த

வளவன் அக்கிள்ளி வளவனின் வேறுகாமை நன்கு துணியலாம் என்க. இவனுக் கடுத்து முன்னர ரசிருந்த சேட்சென்னி நலங்கிள்ளி காலத்தே, தாய வழக்காலோ பிறவேதுவாலோ இச் சோழர் குலத்துப் பகைமை பெரிதாகிப் பல படியாகக் கலகப்பட்டு நின்ற செய்தி நெடுங்கிள்ளி வரலாற்றானும் நலங்கிள்ளி வரலாற்றானும் நன்கறியலாம். (புறம். 44, 45). அவ்விருவருள் நலங்கிள்ளி மகனே

அல்லது அவன்
அரசிற்குரிமை
யுடையவனே இக்
கிள்ளிவளவனென்;
இவன் இக் குலத்திற்
பகைவர் கையிலகப்பட்டு
முன்னோர் மலைக்காட்டில்
அருவழியிலடைக்கப்பட்டவனாயினன்
என்று கொள்ளக்கூடும்.
முன்னோர்க் காலத்தைக்
குறித்ததும்

இக்கிள்ளிவளவன்

அம்மலையை

யுடைய மலையமான் மக்களை

யானைக்கிடப்புக்

கவறுதலான் (புறம்·46)

அம்பலையரசர் வழியினர்

இவனுக்கு உதவார்

என்று பலகவர் கருதி

யதனலாகும். அன்றி

யும் நெடுங்கிள்ளிக்குத்

துப்பாகி அப்போது

முன்னோருடைய காரி முதலியோரிருந்தது கருதி அவன் மக்களகப்பட்டபோது இக்கிள்ளிவளவன் கொல்லப் புக்கவனவன் எனினும் அமையும். இவ்வாறு கொள்ளாது கிள்ளிவளவன் தன் பகைவர்க்குத் தப்பாயினனென்று

மலையமான்பாற் பகைமை
பூண்டு அவன் மக்களை
யானைக்கிடப்புக்கனன்
என்றும் அச்செய்தியால்
அபயம் வாய்த்தபோது
இ வ ன் காரியால்
முள்ளூரிலடைத்து
வைக்கப்பட்டன
னென்றும் அவன்
வழியின் ம லை ய மா னா
ல்

விடுவிக்கப்பட்டன னென்றுங் கூறினும் பொருந்தும். ஆண்டுச் சிலகாலத்து அக்காரி வழியினன் இச்சோழன் தன்னையுந் தன்னுடன் பிறந்தானையும் கோவூர்கிழார் பாடற்கியைந்து கொல்லாது விடுத்தா

னாதியே பாராட்டியும்,

சோழர்குடிக்குந்

தமக்குமுள்ள தொடர்பு

19

நினைந்தும் இவனை விடுவித்து இவன் குடையைத் திருக்கண்ணன் (திருக்கிள்ளி) விளக்கினன் என்பது நன்கு பொருந்துமெனக் கொள்க. 174-ஆம் புறப்பாட்டிற்,

"பொய்யா நாவிற் கபிலன்

பாடிய

... ...

... ...முன்னோர்"

என்றதனுல் இவன் ஈண்டு அருவழியிருந்தகாலம் காலத்திற்குப் பிந்தியதாதல் நினைந்து கொள்க. ஈண்டு,

கபிலர்

"முன்னூர் மீமிசை யருவழி"

என்றது முள்ளூர் மலைமேற் பிறரொருவரும் புகற்கரிய காடுசூழ் எயிலவன் ...நினையத்தகும். இதுவே பட்டினப்பாலையுள்,

"...னு செறிவுடைத்திண்காப்பு"

என்று கூறப்பட்டதாகும். இச்சோழன் முதற்கட்பிணியிலிருந்து பின்னர்த்திண்காப்பேறி வாள் கழித்துத் தன்னுய மெய்தியவன் ஆதலால் முன்பிணியிருந்தபோது,

"இகழ் பாடுவோ ரெருத்த

மடங்கப்

புகழ் பாடுவோர் பொலிவு

தோன்ற" (புறம். 40)

என்று கூறியவாறு இகழ் பாடுவோரும் தாயமெய்தியபோது புகழ்பாடுவோரும் உளராவரென் றுய்த்துணரலாம். பட்டினப் பாலையுட்கூறிய பலவும் இக்கிள்ளிவளவற்கு நன்கு பொருந்துமாறு காட்டுவல். ஈண்டுப் பட்டினம் பெறினும் என்றார். அகப்பாட்டில் (205) நக்கீரர்,

"நிலங்கொண்டு வெஃகிய பொலம்பூண் கிள்ளி
பூவிரி நெடுங்கழி நாப்பட் பெரும்பெயர்க்
காவிரிப் படப்பைப் பட்டினத் தன்ன"

என வந்தது

காணலாம். இவற்றால் இவன்

காலத்துக் காவிரிப்

பட்டினக் கடல் கொள்

ளப்படாமலிருந்திரு
த்தல் புலனாம். இப்பட்டினம்
கடல் கோளால்
அழிந்தது மாகவியின்
வயது முதிர்ந்த
நிலையிலென்று துணியலாம்.

20

“ வருந்தா தேகி

வஞ்சியுட் புக்கனம்"
என மணிமேகலையுள்
வருதலான்
இஃதுணரலாம்.
புகார்க்கு

"ஒடுக்கங்கூறுார்" என்று இளங்கோவடிகள் கூறுதலான் அவர் சிலப்பதிகாரம் தொடங்கியபோது பட்டினம் நன்னிலையிலிருந்த தென்றும் பாடி முடித்தற்கு முன்னே அஃதழிந்ததென்றும் நினைத்

துக் கொள்ளலாம்.
துறைமுகத்தைச்
சிறப்பித்துப்

“ பட்டினம்

பெறினும் வாரேன்”

என்று கூறியபோது

அவ்வூர் இனிதிருந்தல்

[illegible]

என் கருத்து. இங்குப்,

“ பிறங்குநிலை மாடத்

துறந்தை

என வருதற்

இயையவே இன்னிவளவன்,

"பிறங்குநிலை

மாடத் துறந்தை

எனக் கூறப்படுதல்

காண்க. இந்நூலுள்,

"தெவ்வர்க் கோக்கிய

என்பதற்குப் பொருந்தப்

"பொருநர்க் கோக்கும்

என இவன் பாடப்படுதல்

காரரும்,

போக்கி"

யோனே" (புறம். 69)

வேலினும்"

வேலன்" (ஷை. 59)

நோக்கிக் கொள்க. சண்டுமை

"பொருவோர்

பொருட் டெடுக்கப்பட்ட

வேலினை யுடையனைய்"

என்றது கண்டுகொள்க.

இவன் கரிகால் வளவனின்
வேருதல் பொருநராற்றுப்
படைப்புட்
" கண்ணார்
கண்ணிக் கரிகால்
வளவன்"
எனக்
கூறியதுபோலக் கூறமல்
இவனைப் புறப்பாட்டில்

(39)

" கண்ணார்

கண்ணிக் கலிமான் வளவ"

21

எனக் கூறுதலா

னறியப்படுவது. இவன்

பட்டினப்பாலைக்குப் பெரும்

பொருள் நல்கிய"

வண்மைக்கியையவே புறம் 397--ஆம் பாட்டில்,

"மாரி யன்ன

வண்மையிற் சொரிந்து"

எனச் சிறப்பித்தல் காணலாம்.

கலிங்கத்துப்பரணியிலும்

"தழுவு செந்தமிழ்ப் பரிசில்

வாணர்பொன்

பத்தொ டாறு நூறா

யிரம்பெறப்

பண்டு பட்டினப் பாலை

கொண்டதும்"

என்றதன்றிச் சோழன் பெயர் கூறாமை நினைக்க. இதன்கட் பண்டு என்றதனாற் காலப்பழமை குறித்ததன்றி வேறு விளக்காமையு நோக்குக.

இனி இவன்,

"வேந்தர் சூடிய

பசுமணி பொருத

பரேரெழுங் கழற்கால்"

உடையவனாக இந்நூலுட் கூறப்பட்டான். இதன்கண் வேந்தர் சூடிய பசுமணி என்றது அவ்வரசர் சூடிய பொன்முடியிலழுத்திய மணி எ-று. பொருந்த கழல் அவர் முடிப்பொன்னையும் மணியையும் பொ கழலாகச் செய்த காலணி. இதனை யணிந்துள்ள அடிகளையுடையவன் எ-று. இக் கருத்திற்கியையவே இக்கிள்ளிவளவனைப் பாடிய

புறப்பாட்டில்,

"நீயே பிறரோம் புற்ற மன்னெயில்
லோம்பாது கடந்தட் டவர்முடி புனைந்த
பசும்பொன்னினடிபொலியக்
கழறைஇய வல்லாளனை"

எனச் சிறப்பித்தல் கண்டு உண்மை யுணர்ந்து கொள்க. இந்நூலுள்,

"இன்னிசை உணரநாடி
"
என்றது இவ்வியவே
இவன் நல்லிசைப்
புலவனாதல்
"
யான்வாழும் நாளும் பண்ணன்
வாழியர்" (புறம். 173)

22

என இவன் பாடிய

பாட்டுப் புறத்திற் கோக்கப்பட்ட வாற்றா னறியலாம். இப்புலமைச் சிறப்புக் கரிகாலனுக்குக் கூறப்படாமையு நினைக்க. இவன்,

" வாளுறை கழிக்குத் தூய மெய்தி "

என்றதற் கியையவும்,

" தான்முன்னிய துறை போகலின் "

என்றதற் கியையவும்,

"நீ

உடன்று

நோக்குவா யெரிதவழ

....

வேண்டியது

விளக்கு மாற்றலை"

(புறம். 38) என

இக்கிள்ளிவளவன்

பாடப்படுதல் காண்க.

இனி, இங்குக் கூறிய

"செற்றோர்
கடியரண் தொலைத்தல்"

இவனையே,

"செருமிகு வளவநிற்
சினைஇயோர் நாடே"

(புறம். 41)

என வருதலானுணர்க.

நிற்கத் திருமாவளவன்
இக்கிள்ளிவளவன்

என்றிந் நூலுட் கூறியதற்கு இயைய

"கொடி நுடங்

கியானை நெடுமாவளவன்"

(புறம். 228)

எளப்பாடப்படுதல் காண்க. நெடுநகர், திருநகர் என்றாற்போல நெடுமையுந் திருவும் சிறந்த அடைகளெனின் இனிது பொருந்தும். வேள்பாரியை "நெடுமோப்பாரி" (புறம். 201) என்பது காண்க. பலவிடத்தும் கிள்ளி என்றும் வளவன் என்றும் வழங்குதல் நோக்கி யுணர்க.

இனி, இந்நூலுள் இவன்,

"தென்னவன்

திறல்கெடக் குடவர் கூம்ப
" வீரத்தாற் சிறந்தனன்
என்பதற்கியைய,

23

"முரசு முழங்குதானை மூவ
ருள்ளும்
அரசெனப் படுவது நினதே"
(புறம். 35)

என்பதனைக் கிள்ளிவளவன்
பாட்டில் (346),

பழையன் மாறன்,
மாடமலி மறுகிற் கூட

கூறப்படுதல் காணலாம். அகப்

லாங்கண்

வெள்ளத் தானையொடு வேண்டு புலத்திறுத்த
கிள்ளி வளவ னல்லமர் சாஅய்க்
கடும்பரிப் புரவியொடு களிறுபல வவ்வி
யேதின் மன்ன ரூர்கொளக்
கோதை மார்ப னுவகையிற் பெரிதே"

என்றதனால்,

கிள்ளிவளவன்

பாண்டியற்குப்

டாகைவருதல் அறியலாம்.

இனி, "வடவர் வாட"
என இந்நூலுட் கூறியது
அகத்தில்,

"நிலங்கொள வெஃகிய
பொலம்பூட் கிள்ளி"
(205)

என்பதனால்
உய்த்துணரலாம்.
இக்கிள்ளிவளவனைப்

புறப்பாட்டில்,

"இமயத் தீண்டி
யின்குரற் பயிற்றிக்
கொண்டன்
மாமழை பொழிந்த
நுண்பஃ
றுளியினும் வாழிய பலவே"
(புறம். 34)

எனப்பாடுதலானும்
இவன் வடநாடு சென்று ப

மூகியவன் என்பது உணிக்கலாம். இவ்வாறே பரணர் தாம் பாடிய குட்டுவனை 369-ஆம் புறப்பாட்டில்,

> "இமயத் தன்ன
> வேழ முகவை
> நல்குமதி"

என்று கூறுதல் கண்டு உண்மை தெளிக. இமயந் தெரிந்த வேந்தன் கிள்ளிவளவன் என்பது மட்டில் இஃது துணர்த்தா நிற்ப தெங்க.

இருங்கோவேள் மருங்குசாய என்றது இவ்வேள் இவ்வளவிருந்த உறந்தைக்குச் சிறிதடுத்துக்குணது பிடவூரிலிருந்தவனுமா

குறும்பு செய்தவனைதல்
பற்றி அவனைச்
சாயவென்று நின்றது
குறித்ததாம். மற்று
ஒளியர், அருவாளர்,
பொதுவர் மூவரையும்
வென்றது இவன்
வரலாறு கூறிய சங்கப்
பாடல்களிற் காண்டற்

இல்லை. இங்ஙனங்
காணப்படாமை
கரிகாலற்கும் ஒத்தலான்
பட்டினப்பாலைத்
திருமாவளவன் கரிகாலன்
என்று வாதிப்பார்க்கு
இவ்வென்றி
துணையாகாமை கண்டு
தெளிக.
பெருவளத்தானல்லா மல்

மாவளவன் என்னும் பெயர் கரிகாலற்கு யாண்டும் வழங்காமையு நினைக்க. இள்ளிவளவனை நெடுமாவளவன் என்பது புறப்பாட்டிற் (228) காண்க. "பெருவளக் கரிகால்" என அகப்பாட்டும் (125) கரிகாற் பெருவளத்தான் எனப் புறப்பாட்டுக்

வழங்கிக் காட்டலான் இக்கரிகாலற்குப் பெருவளம் என்பது ஓர் நல்லடையாமென்று துணியலாம். பெயர்க்கு முன்னும் பின்னும் வழங்கலான் இவன் முதலிலிருந்த ஊர்ப்பெயரோ என ஊகித்தலுமாகும்.

பெருவள நல்லூர் என்பது இவனது இடையாற்றிற்கு அணித்தாகிய தோர் ஊர் ஆதல் நினைக்க. இவ்விரண்டூர்களும் உறையூர்க்குச் சேய்மையவாகாமைகண்டு கொள்க. இவன் தந்தையை,

"நெய்தலங் கான
லிளஞ்சேட் சென்னி"
(புறம். 10)

என ஊர்ப்பெயரிட்டு

வழங்கியதுபோல
இவனையும் வழங்கிய
தென்று நினைத்தல் தகும்.
பட்டினப்பாலைக் கியைந்த
பெரும்பே ர்ச் சிறப்பு
இக்கிள்ளி வளவனை
யுடையனாதல்
அவனைப்பற்றிப் புற
நானூற்றிற் சோழர்
பலரினும் அதிகமாகக்
காணப்படும் பாடல்க

டோறுங்கண்டு
கொள்ளலாம். இவன்
வெள்ளிக்குடி நாகனாரால்,

"குடிபுறந் தருகுவை
யாயின்
அடிபுறந் தருகுவ ரடங்கா
தோரே" (புறம்.
35)

என்று
அறிவுறுத்தப்பட்டதற்கியையப்
பட்டினப்பாலைபுட்,

“கோயிலொடு குடிநிறீஇ”

என்று

சிறப்பிக்கப்பட்டான்

என்றதும் ஒன்று.

இனித் தாய் வயிற்றிருந்து தாய மெய்திப்பிறந்து தவழ் கற்றதற்றொட்டு நாடு செகிற் கொண்டவனும் (பொருநாறு) ஆகிய கரிகாலன்,

“பிறர், பிணியகத் திருந்து பீடுகாழ்முற்றி
மருங்கரை கவியக் குத்திக் குழிகொன்று
பெருங்கை யானை பிடிபுக் காங்கு
நுண்ணிதி னுணர நாடி நண்ணார்
செறிவுடைத் திண்காப் பேறி வாள்கழித்
துருகெழு தாய மூழி னெய்தி”

என்ற திருமாவளவனைப் பாடிய பட்டினப்பாலையடிகளும்,

"குழிகொன்ற, பெருங்கை யானை பிடிபுக் காங்கு"

என இவன் திண்காப்பேறிச் சென்று கூடியதற்கு உவமை கூறலான் இவன் மணந்த பின்னரே பிணியகத்திருந்தான் என்றும் பிணியைக் கடந்து யானை பிடிபுக்காற்போலத் தன் மனைவியொடு கூடினன் என்றும் கொள்ளவைத்தவாற்றா னுணரலாம். இங்ஙனங் கொள்ளாக்காற் "பிடிபுக் காங்கு" எனக் கூறியது நயமில்லையாய் முடியும். பிணியிருந்து பின்னர்க் கடந்து தமரொடு கூடிய மாந்தரஞ் சேரவிரும்பொறைக்கும் புறப்பாட்டில்,

"கொல்களிறு,
நிலைகலங்கக் குழிகொன்று
கிளைபுகலத் தலைக்கூடி யாங்கு" ம். 17)

என இவ்வாறே உவமித்தலும் ஆண்டு பிடிபுக்காங்கு எனக் கூறாமையும், பொதுப்படக்,

"கிளைபுகலத் தலைக்கூடி யாங்கு"

எனவே கூறியொழிதலுங் கண்டு அதனோடு இதற்குள்ள வேற்றுமை உய்த்துணர்க.

மற்றும்,

"தொடுவரிக் குருளை கூட்டுள் வளர்ந்தாங்கு"

என்றது பற்றி இவன்
என்று துணியின்,
“பெருங்கை யானை

26
இளமையிலே
பிணியகத்திருந்தான்

பிடிபுக் காங்கு”

என்பதற்கு ஓரான்

யானை தன் தாய்ப்பிடியை யடைந்தாற் போல என்று பொருள் கூறிக்கொள்க. கூட்டுள் வளர்தற்கு

மட்டும் கொடுவரிக் குருளை பருவமமாயிற்றெனின் முன்னுரையே பொருந்தும். இனிச் சிறைகடந்தவுடன் மணந்தான் என்று கொண்டு

இங்ஙனங் கூறினுறென்றலும் ஒன்று. ஏற்பது கொள்க. இத் துணையுங் கூறியவாற்றாற் றிருமாவளவன் என்னும் பெயரொன்றே கொண்டு

கரிகாலன் எனக் கூறப்படாமையும் கரிகாலனுக்கும் இப் பட்டினப்பாலைத் தலைவற்கும் வரலாற்று முறைமையினுள்ள வேற்றுமையும் பட்டினப்பாலையிற் குறித்த பலசெய்தியும் சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவற்கே பெயருடனியைதலும் பிறவுங் கண்டுகொள்க.

இனி இப்பாட்டு "நெஞ்சே திருமாவளவன் வேலினும் வெய்ய கானம்; அவன் கோலினுந் தண்ணிய இவள் தடமென்றோள் ஆகலான்

பட்டினம் பெறினும்
வயங்கிழையொழிய
நின்னுடன் வாரேன்" என்று
தலைவன் பொருள் கருதிச்
செலவுவலித்து நெஞ்சினை
நோக்கிச் செலவழுங்கிக்
கூறியது இப்பாலைப் பாட்டு
என அறிக. இப்பாட்டின்
முதற்கணுள்ள 218
அடிகளும் பட்டினத்தை
த விசேடித்து

எழுந்தனவாம். 220 ஆம்
அடியின் இறுதிச்சீர்
முதலாக 298 ஆம்
அடியீறாகவுள்ளன
திருமாவளவனை
விசேடித்தனவாம்.
மணிமேகலையுடையார்,

"மன்னன்
கரிகால் வளவனீங் கியநாள்
இங்ககர் போல்வதோ
ரியல்பின தாகி"

(விழாவறை)

எனக் கூறுதலார்

கரிகாலன் புகாரை விட்டு

நீங்கிப் பிறபுலம்

நல்லூரிலும்

இடையாற்றிலும் தங்கிய

காலம் உண்டென்று தெரிவி

த்தல் தகும். நக்கீரர்

இச்சோழனையே கருதி

இவன் பட்டினத்தைச் சேர

செல்வத்திற் சிறந்ததற்கு

எடுத்துரைக்கத்து,

28

கோக்கிய வேல் என்று

வெம்மைக் கெடுத்துக்

கொண்டார்.

அவன் கோனிழல் அடைந்தார் பிரிதற் கரிதான தட்பமுடைமை தெரிய அவன் கோலினுந் தண்ணிய தடமென் றோளே என்றார்.

அவன் கோலாட்சியின் விசாலமும் மென்மையுந் தோன்றவும் தடமென் றோளே என்றாரென்க. பட்டினம் பெறினும் என்றதனால் அதன் பெறுதற்கரிய சிறப்புரைத்தவாறும். ஒரு பேரரசர்க்குச் செல்வவளனும், அதனையாள்வதிற் செங்கோலும் இனங்காத்தலின் வேலும் இன்றியமையாதன என்று கருதி இம் மூன்றானுந் திருமாவளவன் சிறப்புக் கூறினார். வேல்போற் றுன்பமுங் கோல்போ லின்

பமுங் கொள்க. கோலினுந் தண்ணிய வென்றதனால் இவன் அறம் புரி செங்கோல் என்றதாதல் உணர்க. வேலினும் வெய்யகானம் என மறத்தை முற்கூறினர், அரசற்கு சிறந்ததுபற்றி. இது பொருள் வலித்துக் காலிற் செல்ல நினைத்த நெஞ்சிற்குக் கூறியது. அப்பாட்டுக்களிலுங் கலித்தொகையிலும் இன்பப் பகுதிகள் மிகுத்து வரச்செய்யப்படும் பாலைப்பாட்டுக்கள் போலாது அகத்திணை சுருங்கிப் பாட்டுடைத் தலைவனையும் அவனூரையும் விசேடித்த புறத்திணைப்பகுதிகள் மிகுத்துச் செய்யப்பட்டபாடல் இஃதாகும். இதனுலிவ்வாசிரியர் உருத்திரங் கண்ணனர் திருமாவளவனையும் அவனூரிமையினையுமே புகழ்வான் புகுந்து புலத்துறைக்கேற்ப அகத்திணைப் பகுதியைச் சிறிதுகூறி நயப்படுத்தினரென்று நினையலாம். பட்டினத்தை விசேடித்தன பெரும்பாலும் அந்நகர்ச் செல்வச் செருக்கைக் குறித்தெழுந்தனவாம். திருமாவளவனை விசேடித்தன பெரும்பாலும் அவன் தறுகட் பெருமிதத்தைக் குறித்தெழுந்தனவாம்.

கரிகாலன் நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட்சென்னியின் புதல்வன் "உருவப் பஃறே ரிளையோன் சிறுவன்" என்பது பொருநராற்றுப்படை. இளஞ்சேட்சென்னியை,

"நெய்தலங் கானல்

நெடியோய்"

(புறம். 10)

எனப்பாடுதலான் இவன் நெய்தலங்கானல் என்னும் ஊரிலிருந்தவன் என்று தெரிகிறது. 'நெய்தல்' என்னும் ஊர் குழித்தலைப்பற்றில்

29

இன்றும் உண்டு.

இதுவே இப்பெயரான்

[illegible]

தெரிகிலேம்.

"கைதை வேலி நெய்தலம் கானல்"

எனச் சிலப்பதிகாரத்துப் புகார் பட்டினப்பாக்கத்துப் பகுதியைக் கூறுதலான் இவன் அப்பட்டினத்துக் கடற்றுறைப் புறத்து அரண்மனை யமைத்து வதிந்தது பற்றி இங்ஙனங் கூறப்பட்டதோ என்று நினைத்தற்கும் இடனுண்டு. புறப்பாட்டுரைகாரர்,

"நெய்தலங் கானல் என்னுமூர்"

என்று பொருள் கூறியுள்ளார். இவ்விளஞ்சேட்சென்னி கரிகாலன் தாய்வயிற்றிற் கருவி லிருக்கும்போதே இறந்தவனாதல் வேண்டு மென்பது இவனைப் பொருநராற்றுப் படையுள்,

"தாய்வயிற் றிருந்து தாய மெய்தி"

எனப்பாடுதலான் அறியப்படுவது. இக்கரிகாலன்,

"சுடப்பட் டுயிருய்ந்த சோழன் மகனும்
பிடர்த்தலைப் பேரானைப் பெற்றுக் — கடைக்கால்
செயிரறு செங்கோல் செலீஇயினான்"

என்பதனால் இம்மையிற் பகைவராற் றீயாற் சுடப்பட்டுயிர் உய்ந்தனன் என்றும் பின்னர் இரும்பிடர்த்தலையார் உதவியாற் செங்கோல் செலுத்தினன் என்றும் தெரிகிறது. தீயிற் சுடப் பட்டதனாற் கரிந்தகாலுடையனாதல் பற்றிக் கரிகால் எனவும் கரி காலன் எனவும் வழங்கப்பட்டனன் என்று தெரியலாம்.

"கரிகாலன் கானெருப் புற்று"

என்பதும் இதனை ஆதரிப்பது. இவ்விளஞ்சேட்சென்னிக்கு

மூத்தவனை
சேட்சென்னி நலங்கிள்ளி
என்பவன்,

"கூம்பொடு
மீப்பாய் களையாது
மிசைப்பரந்
தோண்டாது

புகாஅர்ப் புகுந்த பெருங்கலந் தகாஅ,
ரிடைப்புலப் பெருவழிச் சொரியுங்
கடற்பஃ றாரத்த நாடுகிழ வோயே"

(புறம். 30)

எனப் பாடப்படுதலான்
இவன் புகார்
நகருடையனாதல் நன்
கறியலாம். இவனுக்குச்
சேட்சென்னி யென்பதும்
பெயரென்பது

"சேட்சென்னி
நலங்கிள்ளி"

(புறம். 27) என்பதனாலறிக.

இவன் தம்பி
இளஞ்சேட்சென்னி
அவ்வூரிலே ஒரு புறத்தில்
தனி
அரண்மனையிலிருந்தவனவன்.
இவன் இறந்த பின்னர்
இவன் மனைவி வயிற்றிற்
றோன்றிய கரிகாலன்
இவ்வூரில் வதிதற்கேற்ற
துணையின்மையாலோ
வேறுபகையாலோ

இவ்வூரை விட்டு நீங்கிப் பிறவூர்களில் வதிய வேண்டிய நிலையுண்டாயிற்றென் றுரைரப்படுவது. சுடப்பட்டுயிருந்து கருவூரிற் சென்று வதிந்த னன் என்று கூறுவர்.

"கழுமலத் தியாத்த
களிறு கருவூர்
விழுமியோன்

மேற்சென் றதனால்"
(பழமொழி)

என்னும் பாடல் இதற்கு ஆதாரம் என்பர்.
இக்கரிகாலன் இவ் ஊரை விட்டு நீங்கிய செய்தியையே மணிமேகலை,

"மன்னன் கரிகால்
வளவனீங் கியநாள்
இந்நகர்

போல்வதோ ரியல்பின

தாகிப்

பொன்னகர்

வறிதாப் போதுவர்"

என்பதனாற்

கூறிற்றென்று நினைத்தல்

பொருந்தும். இவன் மிக

விளமையிலே அரசனாதல்,

" இளமை நாணி முதுமை

யெய்தி"

எனவரும்
மணிமேகலையாலும்
அறியலாம்.

இங்ஙனமன்றிக் கரிகாலன் வடநாட்டுப் படையெடுப்பையே இது குறித்ததென்பதற்கு ஓரடையாளமும் ஈண்டில்லாமை நன்கு ஆராய்ந்து தெளிக.

அன்றியும் ஒரு பேரரசன் படையெடுக்குங்

பிறநாடு செல்லும்போது அவனிருந்த ஊர் காப்பின்றி வறிதாகப் போயிற்றென்று பாடுதல் உசிதமா என்று அறிஞரே வினவியறிக. ஒருவர்க்கும் இப்படியென்று தெரியாமல் அரசுக்குரியவன் ஊரை

விட்டு நீங்கி மறைந்தது கண்டு திரளாகச் சென்றதனால் ஊர் மென்க. படையெடுப்புக் கூறிய

31

அவ்வூர் அவனைத் தேடித் திரள் வறிதாயிற்றென்றூற் பொருந்து

சிலப்பதிகாரத்துச்,

"செருவெங் காதலிற் றிருமா வளவன்
புண்ணியத் திசைமுகம் போகியவந்நாள்" (இந்திர 91-94)

என விளங்கப்பாடுதல் கண்டுகொள்க. இங்ஙனம் விளங்க வையாது நீங்கிய நாள் என்றே ஒழிவது அவன் சாவினையேனும் அல்லது அவனுக்குற்ற பெருங்கேட்டையேனும் குறிக்காமற் படையெடுப்பையே குறிக்குமென்பது அத்துணைப் பொருத்தமாதலில்லை. செங்குட்டுவன் வடநாட்டுப் படையெடுப்புக் கூறிய் கால்கோட் காதையினும்,

"தானவர் தம்மேற்
றன்பதி நீங்கும்
வானவன் போல வஞ்சி நீங்கி"

என விளங்கக் கூறுதல் காண்க. தேவர் ஊர் வறிதாதற்கு உவமை கூறியது இஃதாதல் கண்டு கொள்க. தேவர், ஊரில் ஆணும் பெண்ணும் இவ்வூர் விழாக்காண வருவதால் அவ்வூர் வறிதாதல் கூறத்தகும். கரிகாலன் படையெடுப்பில் ஆண் மக்களுள்ளும் படைப் பொருநரேயன்றி எல்லாப் பெண் மக்களுஞ் செல்லுதலில்லாமையாற் புகார் ஊர் வறிதாதல் யாங்ஙனமென்று

வினவுக. ஆனும் பெண்ணும் அரசனைக்காணாது துயருற்றுத் தேடிச்சென்றனர் என்றேனும் அவன்பா லன்புபூண்டு அவனைப் பின்பற்றிச் சென்றனர் என்றேனும் கொள்க. அவ்வாறு வறிதாயிற் றென்பதே இனிது பொருந்துமென்க. இவ்வாறெல்லாம் கூறுமால்;

"மன்னன் கரிகால் வளவனீங் கியனாள்"

என்று பாடங்கொண்டு கரிகால் வளவன் ஈங்கு இயல நாள் -

கரிகால் வளவன் இவ்வுலகில் இயன்ற காலத்து எனவுரைத்தாலும் நன்கு பொருந்துமென்க. கரிகாலன் ஆண்டகாலத்து இந்நகர் சிறப்புற்றது போன்ற இயல்பினை இப்பதி இப்போதுடைத்தாக என்று பொருள் கூறிக்கொள்க. ஆகி என்பதை ஆகவென்று திரித்துக்கொள்க,

"செருவெங் காதலிற்
றிருமா வளவன்
புண்ணியத்
திசைமுகம் போகிய
வந்தான்"

(சிலப், இந்திர 90-94)

என்பது பட்டினப்பாலை கொண்ட திருமாவள வற்கு இனிது பொருந்தும். "வடவர் வாட" என அவன்

சிறப்புக்கூறிய பட்டினப்
பாலை கூறுதலான் இதனை
அறியலாம்.செருவெங்
காதலிற் புண்ணியத்
திசைமுகம் போகிய
செய்தியும், மன்னன்
கரிகால் வளவன் புகார்
நீங்கிய செய்தியும்
ஒன்றெனத் துணிதற்கு
ஏற்ற சொல்லோ வேறு
மேற்கோளோ

இன்மைகாண்க.

கரிகாலன்றான்

திருமாவளவன் என்பதற்குப்

பிறர் காட்டக் கூடிய

மேற்கோள்

இஃதொன்றேயாம்.

இம்மேற்கோள் நீங்கிய

என்னுஞ் சொல் ஒன்றே

கொண்டு படை

யெழுச்சியில் அவன்

வடநாடு சென்ற

நீக்கத்தைக்
குறிப்பதென்றா
ஒருதலையாகத்
துணிதற்குரிய
தாகாமையின் இஃ
தொன்றே கொண்டு
சிறந்த மேற்கோள்களாற்
பலவகையானுந்
தெளியப்படும்
வேற்றுமையை ஒற்றுமைப்
படுத்தல் இயலாமை

நோக்கிக் கொள்க. சங்கத்து
நூல்கள் பலவற்றினுங்
கரிகாலனுக்குப் புகார்
நகர் கூறுமை கற்றார்க்கு
வியப்பைத்தருவதாகும்.
இம் மணிமேகலை
மட்டும் தனக்கு மூர்த்தியவும்
ஒத்தவுமாகிய
சங்கநூல்களிற் காணப்
படாத தொன்றைக்
கூறுவது. கரிகாலனை

நேரிற் கண்டு பாடிய
முடத்தாமக் கண்ணியார்
தாம் பாடிய
பொருநராற்றுப் படையுள்
இவன் ஊரே குறியாமல்
ஒழிதலும்
நோக்கிக்கொள்க. இக்
கரிகாலன் வெண்ணிப்
போர் வென்றபோது
ஆண்டு இவனுக்குத்
தோற்றுப்புறப் புண்ணாணி

வடக்கிருந் துயிர்துறந்த
சேரலாதன் மனநிலையையும்
அவனுடன் இறந்த போர்
வீரராகிய சான்றோர்
உள்ளப் பாங்கையும்,
அப்போர்க்களத்தே இவன்
நேரிற்கண்டு தன் மனம்
வேறுபட்டு அரசு
இன்றிவளவனே
ஆளவிட்டுத் தான் இடை
யாற்றிலோ

பெருவளநல்லூரிலோ
வதிந்து இனிது துய்த்
து அறிந்த அந்தணரோடு
ஆராய்ந்து கற்புடை
மகளோடு வெள்ளி பல
வெட்டு அறிவிலே
பொழுது போக்கினேன்
என்று நினைத்தற்கே இவன்
சாவிற்பாடிய
கருங்குழலாதனார் பாட்டு
இடந்தருகிறது. இப்பாட்டு

வருமாறு, (புறம். 224)

"அருப்பம் பேணா தமர்கடந் ததூஉம்"

33

இதன்கண் அருப்பம் பேணாதமர் கடந்தது இவன் இளமையிற்

செய்த வெண்ணி வாயிற்போர் வாகைப் போரிரண்டையுங் குறிக்கும். மற்றவையெல்லாம் அப்போர்ப்பின் னிகழ்ந்தனவென்று கொள்ளலாம். வாகைப் பறந்தலையில் ஒன்பது குடை மன்னர் இவன் முன்னிலைச் சென்று பின் போர்புரிய மாட்டாரா யோடினர் என்று (அகம். 125) கூறுதலான் இவன் படை, படையெடுத்து வந்த பிறரை அழியாமல் ஓடச்செய்த வெற்றியையுமே குறித்தல் காண்க. கலிங்கப்போரின் பின் அசோகன் மனநிலை மாறியது போல வெண்ணிப் போரிற் சேரலாதன் வடக்கிருந் துயிர்நீக்க அவனொடு பன்னூறு சான்றோர் மடிந்ததன் பின் இவனுக்கு மனம்மாறியது பொருந்துமென்க. வெண்ணிக் குயத்தியார் பாடிய புறப்பாட்டினும்,

"வென்றோய் நின்னினு நல்ல
னன்றே
கலிகொள் யாணர் வெண்ணிப்
பறந்தலை
மிகப்புக ழுலக மெய்திப்
புறப்புண் ணாணி வடக்கிருந்

தோனே'' (புறம். 66)

என் அறிவுறுத்தியதனுனும் இந்நிலை யிவற்குண்டாதல் ஒரு தலையென்க. இங்ஙனமில்லாது உளவரையும்படையெடுத்துச்சென்று நாளும் விடாது போர்செய்து தன் வீரத்தையே பெரும்பாலும் உலகினிறுத்திய கிள்ளிவளவன் சாவிற் பலர் பாடிய பாடல்களை ஈண்டைக்கேற்ப நோக்கியுங்கொள்க. இம்முறையான் ஆராயின்,

"மன்னன் கரிகால் வளவனீங் கியகாள் இங்ஙகர் போல்வதோ ரியல்பின தாகி"

(மணிமே—விழாவறை)

என்பதற்குக் கரிகாலன்
அரசு நீங்கிய நாளில் இந்நகர்
பொலிவிழந்த[illegible] பல்பினதாய்
என்று பொருள்
கூறுவதும் பொருந்தும்.
இ[illegible] சங்க நூல்கள்
இவனுக்குப் புகாருடைமை
கூறாமைக்குக் காரண
மென்று துணியத்தகும்.
ஏற்பது கொள்க.

இக்கரிகாலற்குப் பின் சங்கமில்லாத
காலத்து ஓர் கரிகாலன்
இச்சோழர் வழியிற்
சேர்க்கப்படுவன். அவன்
வரலாறு பலவற்றை
யிவனுக்கேற்றி
யிடர்ப்படாதொழிக.
பொருநராற்றுப்படையுள்,

"நில்லா வுலகத்து நிலைமை தூக்கிச்
செல்கென விடுக்குவ னல்லன்"

என வருவதும் இவனுக்குள்ள மன ஆதல் காண்க. அந்நாவிற்,

"பெரிதாண்ட பெருங்கேண்மை யறனொடு
புணர்ந்த திறனறி செங்கோ

வன்றேன்''

பிலைமைய ஈன்குனோர்க்

ண் புழிப்

பெரிதானும் என்று

கூறவேண்டியவன்

அங்ஙனங் கூறாது

“பெரிதாண்ட” என

இறந்தகாலத்தாற்

கூறுதலால் நன்

குய்த்துணர்க.

"இளையோன்

சிறுவன்,

பெரிதாண்ட

வன்னேன்"

என்று

கூறியதுகொண்டு

சிறுவனையிலும்

பெரிதென்று சொல்ல
ஆண்ட அர்ஜுனன் என்று
கூறினும்
என்னடங்கினையும்.

35

பட்டினப்பாலை உரைப்பகுதி

1—5 வசையில் புகழ் என்பது காவிரிக்கு அடையென்று கொள்வர் நச்சினார்க்கினியர். வசையில் புகழ் வயங்கு வெண் மீன் எனக்கிடந்தபடியே வெண் மீனாகிய சுக்கிரனுக்கியையாமை அவன் மழைக்கோளாகியும் பெய்விக்காது கெடுப்பதுஞ் செய்து வசையுடையனாதல் கருதியென்று நினையலாம். வெண்மீன்— வெள்ளி. கோள்களையும் மீனென வழங்குதல் "நாண் மீன் விராய கோண்மீன் போல" (பட்டினப். 68) என வருதலா னறியலாம். தற்பாடிய புள் வானம்பாடி. இது வானம் வாழ்த்தி என வழங்கப்படும். "வானம் வாழ்த்தி பாடவும், அருளா துறை துறந்தெழிலி நீங்கலின்" என அகப்பாட்டினும் (67) வந்தது. தற்பாடியதற்கே வழங்கல் வேண்டும். அது வேண்டு வதுந் துளியேயாகும்; அத்துளிதான் அதற்குணவாம். அத்துளி மழையுமாறி வான் பெய்யாமையாற் பொய்ப்பினும் எ—று. இது பாடினாக்குச் சிறிதும் உதவாது பொய்க்கும் உலோபியரைக் குறிப்பானினைப்பிப்பதாகும். வான் புயன்மாறிப் பொய்ப்பினுமென்க. வெண்மீன் தெற்கேகினும், வான் பொய்ப்பினும் என்றது காரணக் காரணங் கூறினாரென வுரைத்தது காண்க. இதனை லின்நாட்டார் வானத்துக் கோணிலைக்குத் தக்கவாறு உலகு நடைபெறுதல் கருதியது புலனாம். வெள்ளி வடக்கணுள்ளபோது மழை பெய்வதும் இவன் தெற்கட்புகின் மழை பெய்யாமையும் பல்காற்கண்டு தெளிந் தனராதல் தெரியலாம். தேம்ப—வாட; வானின்று கீழ்வீழ்ந்த நீர் நிலைகளில் இப்புள் உண்ணாது என்னும் மரபு பற்றித் தளியுண விற் புள்ளென்றார். இதனையே பல்லடகவி,

"பான நீர்நிறைந் தின்சுவை தந்துந்தன்
பாடு சென்னி வணங்கு நோன்பினல்
வானம் பாடியுண் ணுமலண் ணுந்துகார்
வாரா தொல்லென மேலெதிர் பார்க்குமே"

(பல்லட சுதக மொழிபெயர்ப்பு)

6—10. என அழகாக வருணித்தார். வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யாக் காவிரி யென்றது தான் நீர் பெருகுதற்குக் காரண

36

மாகிய வானம் இந்நாட்டுப் பெய்யாது பொய்த்துழியும் தான் நீர் உதவற்கட் பொய்யாத காவிரி என்றவாறும்.

மலைத்தலைய காவிரி கடற்காவிரி என்க. மலைத் தலைய காவிரி தலைக்காவிரி என இன்றும் வழங்குதல் நினைக்க. கடற்காவிரி- கோவின்கட்புக்க மகன் கோமகன் என்பதுபோல இத்தொடரைக்

கொள்க. கோவை மணந்த மகள் கோமகளாதல்போலக் கடலை

மணந்த காவிரியெனினு மமையும்.

மலையிலே

தலையுடையதாகியும்

கடலிற் புகாது

பிறயாறு

களிலே கலக்கும் உபாநிகளை விலக்கிக் கடற்காவிரி என்றார்.

சேரர் ஆன்பொருநை கடலிற் புகாமை நூல்களினோக்கிக் கொள்க.

யாறுகளைப் பெண்ணாகவுங் கடலை ஆணாகவுங் கூறுதல் வடமொழி

யாளர்க்குந் தமிழர்க்கும்

ஒக்கும். இதனைற் கடல்

கணவன் என்

றுரைகாரர் கூறிக்காட்டினார். காவிரி பொன் கொழிக்குஞ் சோணாடு என்பர். காவிரி பொன் கொழிக்கும் விளைவரு வியன் கழனியென

விளைப்பினும்

பொருந்தும்.

பொன் கொழிக்கும்

காரணமான விளைவு.

புனல் பரந்து-புனல்

பொன்னைக் கொழிக்கும்

விளைவு—காவிரி பொன் கொழித்தற்குக் பரத்தலான் என்க. புனலாகப் பரந்து என்ற நயத்தையு நினைக்க.

புனலே பொன்னையாக்குதல் கருதுக. கோடையிலுங் கூலம் விளைத்தலின் "விளைவறாக் கழனி".

என்றதாம்.

கார்க்கரும்பு-பசிய கரும்பு என்றார் உரைகாரர். கார் நீர் பெய்தல் போல சாறு பெய்தலையுடைய கரும்பு என்பது பொருள் தாம். கார்வண்ணை யென்பதனை யுணர்க.

11--15.

நீர்ச்செறுவினீ ணெய்தற் பூச்சாம்புதற்குக் காரணக் கரும்பின் கமழாலைத் தீயை ஏதுவாக வைத்தார். நீர்ச் செறுவி னீளுதலால் வாடாத அப்பூச் சாம்புதற்கு நயமான ஓரேது காட்டியது சிந்திக்க. "நீருட் குவளை வெந்தற்று" (குறிஞ்சிக் கலி. 5).

என்பது வியப்பாதில் காண்க. மிக்க பயன்படுவதொன்றுனே அங்ஙனம் பயன்படாது செறுவிற் களையாயதொன்று வாடுதல் காட்டினர்;

"நெடுநீர்ச் செறுவிற்
களைஞர் தந்த கணைக்கா னெய்தல்"

என்பது

பெரும்பாண் .(212—13)

செறுவு—செறல்,

பாகு

காய்தலில் நெய்தற்பூ
கவின் வாடியது
கூறியதனால் செறற்

செய்யப் புற்றேய்வது போன்று தன்னடையே நிகழ்ந்தது என்பதன்றி அதன் வாட்டம் கருதாமை குறித்ததாம். ஆலைப்பாகிற்கு இனிமை இயல்பாதலின் அதனினும் மிகுத்துக் கமழ்நல் வேண்டினார். எவ்வுணவிற்கு மினிமை யூட்டுதலாற் கரும்பை முதற்கண் எடுத்தார். "கரும்பொடு செந்நெனீடி" எனப் பின்னும் ஒடுக்கொடுத்து இதன் உயர்பு தோன்றக் கூறுதல் காண்க. கரும்பு ஆதிதொட்டு இந்நாட்டிலில்லாமல் இருந்து பின்னே சேரமாற் குறவினனாகிய அதியன் வழிமுன் ஒருவனாற் றேவருலகினின்று கொணரப்பட்ட தென்பது நந்தமிழ்க் கொள்கை. இதனைக்

"கரும்பிவட் டந்தோன்
பெரும்பிறங் கடையே"

என்னும் புறப்பாட்டடியான் (392) அறிக. இது சோணாட்டு விளைவிற் றலைசிறந்ததாதல்,

"சோழன், உறந்தைக் கரும்பினிது"

என்பதனால் அறியலாம். கரும்பையடுத்து இன்றியமையாத உணவாதல் பற்றிக் "காய்ச்செந்நெல்" வேண்டினர். 'காய்ச்செந்நெல்' என்பதனைக் காய்ந்த செந்நெல் என உரைகாரர் விளக்கினார். பதிற்றுப்பத்துள் வைத்தலை (44) என்பது காய்ந்த இடம் என்று பொருள் கூறப்படுதலும் ஆண்டு

விகாரமென்று நல்

லுரையாளர் கூறியதுங்

காண்க. இதனைற்

காய்ச்செந்நெல் என்ப

தும் விகாரமெனக் கொள்க.

செந்நெற் கதிரை எருமை

மாந்து தல்

கூறி அக்கதிரின் மிகுதியும்

நிலச்செருக்குங் குறித்தார்.

கரும்பும் நெல்லும் அடுத்து
எருமையைக் கூறியது
மக்கட்குப் பாலுந் தயிரும்
நெய்யும் உதவலானும்
வினைவயற்கெருவும்
உழவிற்குக் கடாவும்
நல்குதலானும் என
நினைக்க. முழுக்குழவி
முற்பட்ட கன்று என்றார்;
இளமை முழுவதும்
உள்ளது என்பதுபற்றி.

இக்குருகினி நெற்கூட்டு நீழலில்
உறங்குமென்றார் பால்
நிறையக் குழக்கலா [illegible] வேறு
புரியாமல் வதிதல் கருதி;
கரும்பும் நெல்லும் விளை
[illegible] கழனியும் பிறவுங்
குறும்பல்லூர்க்கு
ஆடைகளாய்ப் [illegible] [illegible]
குடியோடாது நிலைத்தற்
கு இவை இன்றியமையாதன
வென்பது கருத்தாம்.

இனிக் கழனி விளைவு
கூறிக் குறும்பல்லூர்
அகநகர் முற்றத் தைச்
சூழ்ந்த தோட்டங்களின்
விளைவு கூறுகின்றார் என்க.
இவ் விளைவையுங்
கழனிக்கேற்றுவர்
நச்சினார்க்கினியர்.
நல்லது கண்டுகொள்க.
தெங்கு, வாழை, மா,
பெண்ணை, கமுகு, மஞ்சள்,

சேம்பு, இஞ்சி இவை கூறுதலாற் றெரிந்துணர்க. இங்குக் காட்டிய எண் வகை வினைபொருள்களையும் அவ்வவற்றின் [illegible] பயனும் அடைகொடுத்துரைப்பது காண்க.

16—20. கோள் - தெங்கங்குலை, குலைவாழை - காழுடைய

வாழை. காய்க் கமுகு அடைக்காயையுடைய கமுகு மரம். காய்ப் மஞ்சள் - மஞ்சள் என்னும் பெயரான் நிறமறியப்படுதலின் அதனின் மிகுத்துக் கமழ்தலான் விசேடித்தார்.

காய்ச்செந்நெற்கும்

காய்க்கமுகிற்கும்

வேற்றுமை தெரிந்து கொள்க.

இனமா –

இனமாமரங்கள் என்றார் உரைகாரர். கனியால்

இனிமையையுடைய மாமரம் என்க. மற்றை எழு பொருட்கும் பயன்கொள்ளக் கூறியவர் ஈண்டு மட்டும் எடுத்துக்கொண்ட நெறியிற் பிறழ்ந்து வேறு கூறினரெனலாகாது. "இன்வள ரிளம்பிறை" (1009) என்னுஞ் சிந்தாமணியுள் இன் இனிமைக்குரிய பெயராகவே கொண்டார் இவ்வுரையாளர். மாமரங்களிற் புளிப்பன பல

வாதலின் அவற்றை விலக்கற்கினிமை வேண்டினர். "இன்மாவி னிணர்ப் பெண்ணை" எனப் பாடங் கொள்ளலும் ஆகும். இவ்வடியைக் "கோட்டெங்கிற் குலைவாழை" என்றாற் போலக் கொள்க.

இனி உண்ணுநர் திரள்கொள்ளுதற்குக் காரணமான மாமரம் இனமா என்பதும் ஒன்று.

"உண்ணுநர்த்
தடுத்தன தேமா" (மலைபடு. 138)

என்பது மலைபடுகடாம்.

ஓரின மென்றாற் புளிப்பானும் ஓரினமாதல் குறிப்பதல்லது இனிமை குறிக்காமை காண்க. ஈண்டு ஏற்பது கொள்க.

முதற்சேம்பு - அடிபருந்த சேம்பு என்பர்; முதல்

— வேர்;

வேரே கிழங்காகவுடையது.

தனுணாக.

வட்நூலார் கிழங்கினை மூலம் என்ப

"வாழிய வள்ளி முதலிரீ

தற்று"

(குறள், 1304

என்றார் திருவள்ளுவனாரும். சேம்பு அதன் கிழங்காற்

தல் அறிந்தது.

பயன்படு

"செம்பின் முளைப்புற
முதிர்கிழங் கார்குவிர்"
(362)
என இவ்வாசிரியரே
பெரும்பாணாற்றுப்
படையிற் கூறுதல்
கண்டுகொள்க. செம்பு
முதலுதற்குக்

காரணமாதலான் முதல்

தனினுடைமையும்.

குலமுதல் குலத்திற்கு

மூலம் என்பதுஞெலறிஉ.

(புறப். வெண்.

பொதுவியல். 6)

முனையிஞ்சி

= முனையிற் பயன்படும்

இஞ்சி (எ—று)

இணர்ப்பெண்ணை

நுங்குக்கொத்தை

யுடைய பனைமாடம்.

புறத்தே கரும்பும் நெல்லும் விளையுங் கழனியும் அதனை யடுத்து இவ்வெண் பொருள்களுமுள்ள அடவையுஞ் சூழ்ந்து, கதிரருந்து மோட்டெருமை முழுக்குழவி கூட்டு நிழற்றுயிலும், அகநகருடைய [illegible]ம்பல்லூருடைய சோணாடு என்க. அகநகர்-அகமனை. இவ்வாறு

40

மனையைச் சூழ இவை

இருத்தலாகக்

கொள்வதே பொருத்த

மென்பது,

பெரும்பாணாற்றில்

இவ்வுருத்திரங்

கண்ணனாரே,

"மஞ்சள் முன்றில் மணநாறு
தண்டலை யுழவர் தனிமனை"

எனக் கூறுதலாலுணர்க.

21--25. இனி அம்மனையை
மனைக்கு விளக்க மடவாள்"

என்பது பற்றியும்,

படைப்பைத்

(பெரும்பாண். 344—45)

அழகுபட வருணிக்கின்றார்.

“மங்கல மென்ப மனைமாட்சி
மற்றத னன்கல னன்மக்கட்
பேறு”

என்பது பற்றியும் இங்கினிது வாழ்தற்கு நிறை செல்வமின்றி யமையாமைபற்றியும், மனைவி மக்கள் செல்வம் என்னுமிவற்றால் அவ்வக மனையை விசேடிக்கின்றார். “அகநகர் வியன் முற்றத்து”

என்பதனால் இவ்வக மனைகள் அகன்ற முற்றங்களுடனிருத்தல்

காணலாம்.

வியன்முற்றமென்றதனல்

இடுக்கும் முடுக்கும்

இல்லாமையறியலாம்.

சுடர்நுதன்

மடநோக்கின் நேரிழை

மகளிர்--சுடர் நுதலா

னியற்கையழகினையும், மடநோக்கின்

என்பதனல் உள்ளத்தியல்பினை

யும், நேரிழை

வென்பதனாற் செயற்கை

யழகினையுங் குறித்தார்.

சுடர்நுதல்-பிறர்

பார்த்தறிவது.

மடநோக்கு - மகளிர்

பார்த் தலான்

அவருள்ளத்து மாசற்ற

மடமை காணாநிற்பது.

நேரிழை -

இயற்கைக்கு நேரான

செயற்கை யணி.

“சில்கல னணிந்த
மெல்லென் யாக்கையர்”
என்றார் பெருங்
கதையினும்., இனி இவர்
செல்வச் செருக்கினை

41

எனப் பெரும்பாணாற்றில்
இவரே விளக்கிக்

கூறுகிலான் ஆரிக.

பெரும்பாணாற்றுப்படையும் பட்டினப்பாலையும் பாடினார் ஒருவரே யாதலின் இவ்விருநூற்கும் ஒற்றுமைகள் மிகப் பலவாகும். ஆங்காங்கே காட்டிச் செல்வேன்.

எறிந்த கொடுங்காற்

கணங்குழை — எழிற்கவி[illegible]
[illegible] காற்றை யெழுப்பிய
கனவிய குண்டலம்,
கொடுங்கால் — [illegible]
மாட்டுதற்குரிய
பொன்னால்
வினைவாகச்செய்யப்பட்ட
கோக்கியுமாம்.

26-30 விலக்கும் விலங்கு பகை — விலக்குதலான் வழி விலங்கிச் செல்லுதற்குரிய பகையல்லது வேறு மனங்கலங்குதற்குக் காரணமான பகை தெரியாத கொழும்பல்குடி. என்க. அகமனை களும், பலவாய், அவ்வகமனைகளில் வாழும் கொழுமையுடைய

குடியும் பல என்பது

கருதக் கொழும்பல்குடி

என்றார். (௩)

குடிகளையுடைய

குறும்பல்லூர்

நெடுஞ்சோணாடு என்க.

[illegible] பல்லூர் —

சேய்மையவாகாது

அடுத்தடுத்துள்ள [illegible]

யெங்கு முடைய நெடிய சோணாட்டின் கண் எ. று. சோணாட்டு பட்டினம் பெறினும் என வியைக்க. சோழன் நாடு சோணாடு என மரீ இயிற்றென்ப. குறும்பல்லூர் நெடுஞ்சோணாட்டௌ [illegible]

முரண்வைத்துப் பொருள் சிறப்பித்தல் கண்டு கொள்க.

இத்துணையும் யாறும் அதனால் விளைவுறுக் கழனியும் பல பயனுந் தருந்துடவைகளும் சூழ்ந்த மனைகளின் மகளிருஞ் சிறுவரும் செல்வத்தினிறைந்து கலங்கு பகையில்லாது வாழும் கொழும்பல் குடிகள் நிறைந்த பல்லூர்களையுடைமையே நாட்டிற்குச் சிறப்பென்பது கருதி வைத்தவாறு காணலாம். கலங்கு பகையறியாது என்பதனால் இந்நாட்டிற்குத் திருமாவளவன் வேலியாய் நின்று காத்தல் குறித்தனர். சோணாட்டுத் தொண்டி முதலிய பட்டினங்களுளவேனும் அவற்றுள் எல்லாம் தலை சிறந்து காவிரி கடலொடு கலக்குமிடத்துள்ளதனால், வாணிகத்துறையான் மேம்பட்டுப் பல்வேன் மன்னரும் பரதவரும் வேறு பல தேயத்துப் பன்மொழியாளரும் வதியப் பெற்றுச் சம்புத்தீவங்காக்கும் அணங்கே இவ்வூரிற் போந்து தங்கிய சிறப்பாற் சம்பாபதியென்ற சிறப்புப்பெயர்

பெற்று, இந்நாட்டையே புகார் நன்னாடு என்று சொல்லும் வண்ணம் (அகம் 181.) புலவர் பாடும் புகழானிறைந்த புகார் நகரம் ஒன்றே பட்டினம் என்னும் பொதுப் பெயரே தனக்குப் பெயராகக்கொண்டு விளங்கிய காலம் அஃதாதலின்

அங்ஙனங்கூறினர்.
ஊரெனப் படுவது உறையூர்
என்பது போலப் பட்டினம்
எனப்படுவது புகார்ப்
பட்டினம் என்றவாறும்.
இக்கடற்கரை யூர்க்கியைய
நெய்தலையே
முதற்கட்கொண்டு
அதற்குத் தலையாய உப்பு
விளைவைக் குறித்தார். உப்பு
என்ற பெயரானே அதன்

சுவை அறியப்படுதலின்
அதன் தூய்மை வேண்டி
வெள்ளையுப்பு என்றார்.
தமிழில் 'வெண்கலமிழ்தம்'
எனப் பெயரிட்டு இதனை
வழங்குவர். இதனால்
இதன் உயர்வு
குறித்தல் காணலாம்.
உப்பின் கொள்ளை—
"உப்பு விலையாக

என்றதனால் அக்காலத்து

உப்பு விலையாகக்
கொள்ளற்குரிய விலை,
நெல்லொடு வந்தபஃறி"
விலைக்குக் காசு
வழங்கலினும் மிக்குப்
பண்டங்களை மாறு
வழங்குதல் புலனும். இந்
நெல்லொடு வந்த
வல்வாயோடங்கள்

பந்தியிற் பிணித்த

குதிரைகள்போல அணை

முதலிற் பிணிக்கப்பட்டு

வரிசையிலிருக்கும்

கழிசூழ்ந்த தோட்டங்

களையுடைய

"காவிரிப்படப்பை

நன்னாடு" என்ப.

கின்காட்டிற் கூறுநர்

என்க.—31—35

அணை முதல் —

அணைக்குந்தறி.

மதிசேர்ந்த மகவெண்மீன்

உருகெழு பொய்கையாகிய

இணையேரி என்க. மதி,

நீர்வடிவனதலானும் மகம்

வளைவுடைய

வாய்க்காலாதலானும்

பொய்கையாகிய ஏரி

கட்குவமித்தார்.

36-41 திறனுயர் கோட்டம்—வலியானுயர்ந்த தேவாலயம் என்றது எல்லாத் தேவரையுந் தன்கணையான் மோகிப்பிக்குங் காமதேவன் கோட்டம் எ. று. இக் கோட்டமும் இவ்விணையேரியும் காவிரி

கடலொடு

கலக்குமிடத்துண்மை,

சிலப்பதிகாரத்துக்

கனாத்திற முரைத்த

காதையில்,

"கடலொடு காவிரி சென்றலைக்கு முன்றின்
மடலவிழ் நெய்தலங் கானற் றடமுள
சோமகுண்டஞ் சூரியகுண்டந் துறை மூழ்கிக்
காமவேள் கோட்டந் தொழுதார் கணவரொடு
தாமின் புறுவ ருலகத்துத் தையலார்"

என வருதலா னறிந்துகொள்க. திருவுயர் கோட்டத்தை யடுத்த முருகமர் பொய்கையிணையேரி என்க. முருகு அமர் பொய்கை — தெய்வத்தன்மை யமைந்த பொய்கை எ. று. மூழ்கினார் கணவரொடு இன்புறச் செய்தலாற் றெய்வத்தன்மை கூறினார். முருகு தெய்வத்தன்மைக் காதல் "முருகுறழப் பகைத்தலைச் சென்று" என்புழி நச்சினார்க்கினியர் கூறியது கொண்டுணர்க.

இந் நிலம் வெள்ளையுப்பின் கொள்ளை சாற்றி நெல்லொடு வந்த பஃறி பிணித்தலான் நெய்தலாயும், கழிசூழ்படப்பைப் பொழிற்புறவால் முல்லையாயும், உயர்கோட்டத்தான் மலையாயும், பூமுரண் கிடக்கை யிணையேரியால் மருதமாயும், நானிலக்குழீஇயதாய தோற்ற முடைமை தெளிய இங்ஙனங் கூறினார் என்க. காமவேள் கோட்டம் குறிஞ்சியாதல் உயர்ச்சியாலும், புணர்ச்சியாகிய சேர்க்கையை ஆண்டு நிகழ்த்தலானும் உய்த்துணர்க.

இருகாமம் — இருவகைக் காமக் கூட்டம். எ. று. தாமே கூடுங் கூட்டமும், கொடுப்பக்கொண்டு கூடுங் கூட்டமும் என்க. இருகாமத்தினுர் தலைவன் தலைவியை யிணைவிக்கும் முருகவேள் [illegible] எ. று. பொய்கை ஏரி என்றது மக்களான் ஆக்கப்பட்டது [illegible]

வென்பது குறித்தது.

ஏரிபைப் [illegible] றுக்கொப்புடைய

[illegible]

வெண்கோயில் மாகூட்டும்

பூத ங்காக்கும் பு கலரு

ங்கழுநகர் [illegible]

அழ நகர்க்கட்டுச்சிற்

சேக்கும் பட்டினம்

பெறி துமெனவு [illegible]

நச்சினார்க்கினியர்க்குக்

கோட்டம் கோயில்

என்பதும் உடன்பா

டென்பது அவர் "உயர் கோட்டத்தை எல்லாரும் மதியைச் சேர்ந்த மகமென வெண்ணுதலுமாம்" எனக் கூறுதலானறிக. இப் பொருட்குக் கோட்டத்து என்புழி அத்து "இமயத்து" "வெளவத்து" எனப் பதிற்றுப்பத்துள் வந்துழிப்போல அசைநிலையாகக் கொள்க. அவ்வுரையாளர் இக்கோயிலை யாருடைய

44

தென்று கருதினரோ

தெரிகிலேன். இனையரி

என்பதற்கு வேறு வேறு
கூறுவாரும் உண்டு.
ஏற்பது கொள்க. இனிக்
கோட்டத்தை யும்
எரியையுமடுத்துள்ள
இன்காப்பின்
வெண்கோயிலுள்ள
கடிநகர் கூறுவான்
புகுகின்றார்.

புலிப் பொறிப் போ

ார்க்கதவிற்றிரு
த்துஞ்சுங்கிண் காப்பின்
— சோழர்க்குரியது
தெளியப்
புலியடையாளமிடப்பட்டுத்
தம்முட் பொருது சேரும்
இணைக்கதவங்களையும் நிதி
துஞ்சுதலாற் றிண்ணிய
காவலையுமுடைய
வெண்கோயில் மாகூட்டும்
என்க. மிருதியான

செலவிட்டும்

அழியாதிருத்தல் கு

றித்தார் திருத்துஞ்சும்

என்றார்.

அங்கிஇக்கேற்பத்

திண்ணிய தாரல்

வேண்டினார்.

திண்டாப்பின்

வெண்கோயில் — கோயில்

அரசு மாளிகை.

போர்க்கதவின்

மேலும் இன்காட்டு

என்றது வீரர் காவலை. "

போரமை கதவப்புரை

தொறும்" (நற். 132)

என்றது காண்க.

சோழர் பாண்டியனை வென்ற விடத்தும் அவன் எயிற் கதவங் களிற் புலி பொறித்தல் கேட்கப்படுதலான் இவர் கதவிற் றங்கொடி யடையாளமிடுதல் வழக்கென்று துணியலாம்,

"தென்னம் பொருப்ப னன்னாட் டுள்ளும்
ஏழெயிற் கதவ மெறிந்துகைக் கொண்டு
பேழ்வா யுழுவை. பொறிக்கு மாற்றலை"

எனப்

புறப்பாட்டினும்

வந்தது. இன்காப்பின்

வெண் கோயில் மாசூட்டுங்

கடிநகரென்க.

வெண்கோயில் என்று

வெண் சுதை தீற்றிய

ராஜகிருகத்தைக்

குறித்தார். அது

இன்காப்புடைத்

தாயும் மாசு ஊட்டப்படுதற்கு ஓரினிய அரிய ஏதுக் கூறுகின்றார். இது நீர்ச்செறுவி னீணெய்தற் பூச்சாம்ப வைத்தவாறு போன்ற தொன்று.

42–45 புகழ் நிலை இய மொழிவளர
சொல் பிற நாட்டும் பரக்க.

அறனிலை இய அகன்
அட்டில் அகன்ற சோறடுஞ்
சாலை. இம்மை

— இம்மையிற் புகழ் நிலைத்து
— மறுமைக்கு அற நிலைத்த
மறுமைக்குறுதியாய புகழும்

45

அறமுங் கூறியவற்றால்

இது
தமக்கென்றடப்படும்
அடுக்களை யாகாமை
யுணர்த்தினார்.

"தமக்கென் றுலை யேற்றார்"
என்பது
எளியார்க்கே
கூறியதாகவும் செல்வர்க்கு
வேறு
கூறியதாகவும் நினைய

வொண்றுதென்க.
சோறடுஞ்சாலைய

யென்பது அட்டில்

என்னுஞ் சொல்லானும்

மேல்,

“சோறு வாக்கிய கொழுங் கஞ்சி
யாறு போலப் பரந் தொழுகி
யேறு பொரச் சேறாகி”

எனப்பாடுதலாலும் அறியலாம். யாறுபோல என்று மிக அடுதல் கூறியதனால் மிகவுண்ணுதல் குறித்தனர். 'குழுமூராங்கண், உதியனட்டில் போல வொலியெழுந்து.' (அகம். 168)

என்ச் சேரன் அட்டில் சிறப்பித்துக் கூறப்படுதலுங்காண்க. கொழுங்கஞ்சி யாறுபோலப் பரந்தொழுகல் கூறி அடப்பட்ட அடிசில் அளவைப் பெருக்கிக் காட்டலே நோக்கு; யாறுபோல நிலனிறந்ததன்று. கொழுங்கஞ்சி என்றது அதுவே உண்டால் உடற்குக் கொழுமை செய்யும் என்பதுபற்றி. இக்கருத்தின் றுயிற்றள்ளப்பட்ட தொன்றற்குக் கொழுமை கூறுதல் அவர் பெருமதிக் கேற்காதென்க.

46–50 ஏறு பொரச் சேறுகி என்றது. ஆன் விடைகள் நிலத்தொடு பொருது கோட்டுமண் கொள்ளும் வண்ணம் சேறுகி என்றதாம்.

"நீறெடுப்பவை, நிலஞ் சாடுபவை" (முல்லைக்கலி. 106)

என்புழி இவ்வுரையாளரே

"முன்பு காலாலே நிலத்தைத் வெட்டி

நீற்றையெழுப்புமவை இப்பொழுது மழை பெய்தமையிற் கோட்டு மண் கொள்ளுமவை"

என்றெழுதிய வுரை நோக்கி யுண்மையறிக. நனைந்த நிலத்தை மோந்து பொருது கோட்டு மண் கொள்ளல் செருக்கிய ஆனேற்

றினியல்பென்க.   கஞ்சி
மியாழுகிப்
பொரச்சேறுகித்
தேரோடத்து கள் கெழுமி
னன்க.   தேர்கள்
மிக்கோடுதலாற் றாளியாய்க்
கிளம்பி   வேறுபட்ட
வினையோவத்து

வெண்கோயில் மாகூட்டும்

எ. று.

வேறுபட்ட

வினையோவம்

வினையொன்றான் நி ஜ வ

டி வி னின்று

வேறுபடுத்துணர்த்தப்பட்ட

சித்திரம் என்று

சித்திரத் திற்கும் அதன்

நிஜவடிவிற்கும் உரு

முதலியன
வேற்றுமையில்லை யென்றும்
வினையே
வேற்றுமையென்றுங்
குறித்ததாம். இவ்
வோவியம் வினையுஞ்
செய்யுமாயின் இது
நிஜவடிவென்றும் இது
சித்திரவடிவென்றும்
வேற்றுமை
புலப்படாதென்பது

கருத்து. இவ்வாசிரியர் இனிதுவைத்த, இவ்வரிய கருத்து உரைகாரராற் றெளியப்படாமலொழிந்தது இரங்கத்தக்கது.

நீருடியகளிற்றை உவமித்தது அம் மாசால் ஊறுபடாமையும் மழையினனைந்தால் எளிதின் மாசு நீங்கி விளங்குதலும் கருதி. பல்லாயிரவர் பசி

நீங்க உண்ணுதற்குக்

காரணமாயதொன்றன்

அழகிற்கமைக்கப்பட்ட

சித்திரங்களையுடைய

வெண் சுதை

மாடக்கோயில்

மாகூட்டப் படுதல்

கூறியதனால் இவர்

தாரகபோஷகங்களையே

போக்கியங்களினும்

மிகுத்து உலகிற்குப்

பயனை யுணர்த்தல்

கருதியது தெரிய

லாம். கோயில் மாகூட்டுந்

தண்கேணிந் நகை

முற்றத்துக் கயுநகர்

என்க. தண் கேணியான்.

நிரைக்குத் தாரகந்

கூறினார்.—51—55

நகை முற்றம் —

அவை தக்கதற்கேற்ற

த்துக்களையுடைய
முற்றத்துக் குடிக்குத்
தங்குதற்குரிய
முற்றத்துச் சாலை கள்க.
முற்றத்தையும்
பகட்டெருத்தின்
பலசாலையையும் உடைய
குடிகள்.
பகட்டெருது—பெரிய
எருதென்பார்.
பகட்டுப்பலசாலை

யெனவும் எருத்தின்
பலசாலி எனவும்
கொள்ளிணுமையும்.
பகடும் எருதும் மக்கள்
போலக் காப்பது
கருதிப்
பலருண்ணுமிடத்தையடுத்து
வைத்தனர்,
உட்டிற்குங்,
கடாவிடுதற்கும்,
சகடமோர்தற்கும், பொதி

சுமத்தற்கும், நிரை
பல்குதற்கும்
வேண்டியவாதலின் இவை
கூறினர்.
தவப்பள்ளித்தாழ்கா
என்பது வயிற்புறத்துத்
தவர சாலைகளையடுத்து
ஊறிவுயிர்க்கும் அங்கு
ளைறு செய்வாரில்லாமை
யாற்றமைழந்துத்
தரையிற்றாழ்க்க சோலை

எ. று. அக்காவிற்குயில்
காயின் என்றார்; அச்
சோலையைக் குயில்
வெறுத்தற்கு ஏது

47

கூறினர், தவப்பள்ளி—முனிவர் அங்கு வேட்டலான் மேற்கூறிய வெல்லாம் வளம்பட நிகழ்வன என்பது தெரியக் கூறினர். தவப் பள்ளித் தாழ்காவின் முனிவர் அங்கி வேட்கும் புகை யென்றியை தலான் அடுக்களைப் புகையை விலக்கற்கு ஆவுதி நறும் புகை என்றார். தேவர்க்கு விருப்பஞ் செய்தலான் நறும் புகை என்க. இப்புகை மிகுதியால் ஆண்டுள்ள குயிற்கு அவ்வுழி வெறுக்கப்பட்டது.

56–60 அதை

வெறுத்துக் குயில்கள்

தம் பெடையொடு

கடிநகர்ப்

தூதுணம் புறவொடு துச்சிற் சேக்கும் பட்டினம் என்க. துச்சில்—ஒதுக்கிடம். புறவொடு குயில் பெடையொடு சேக்கும் என்றதனாற் புள்ளினும் பகையின்மை குறித்தனர். முனிவரோடு ஒரு காவின் வதிந்தகுயில் புறவொடு ஒரு துச்சிற் சேக்கும் என்றனர் புறவுஞ் சாந்தவியல்புடையன என்று நினைந்தனர் போலும். முனிவரை ஒத்த தியாகம் புறவிடைக் கேட்டலுமுண்மை சிராமாயணத்திற் கண்டது. பசித்தடைந்த வேடனுக்குத் தன்னைத் தழலிற் சுட்டளித்த புறவின் கதையானுணர்க.

"பேடையைப் பிடித்துத் தன்னைப் பிடிக்கவந் தடைந்த பேதை
வேடனுக் குதவி செய்வான் விறகிடை வெந்தீ மூட்டிப்
பாடுறு பசியை நோக்கித் தன்னுடல் படுத்த பைம்புள் *
வீடுபெற் றுயர்ந்த வார்த்தை வேதத்தின் விழுமி தன்றோ"
(கம்பரா. வீடணன். 112)

என்றார் கம்பநாடர்.

இரியல் போகி—குடியோடிப் போகிக் கடிநகர்ச் சேக்குமென்க.

"மாடத்
திறையுறை புறவின் செங்காற் சேவல்
இன்றுயி லிரியும் பொன்றுஞ்சு வியனகர்

எனப் பெரும் பாணாற்றில் (438—440) இவ்வாசிரியரே கூறுதலான் இந்நகர் காளிகோயிலாகாமை யுணர்க.

"மணிப்புறாத் துறந்த
மரஞ்சேர் மாடக்கு"

' தன்னுயிர் கொடுத்த பைம்புள் ' என்னும் பாடம். *

48

என அகப்பாட்டில் இவரே கூறுதல் காண்க. (அகம். 167)

தூதுணும் புறவு—கல்லுண்ணும்

அழகிய புறு, ஒவ்வொரு

நன்மையாலும் ஒரோர்

நீங்கு விளைதலாக

இவ்வாசிரியர் கூறி

அந்நன்மைகளின்

இன்றியமையாமையைக்

காட்டுதல் காண்க.

கடிநகர்ச் சேக்கும் பட்டின

மென்க.

பூதங்காக்கும் புகலருங்கடிநகர்—பூதங்காத்தலால் தீங்கு நினைப்பாரும் புகற்கரிய காவலையுடைய புகார் நகரம். எ. று. நகர் என்றது "புகார் நகரம்" எ. று. (சிலப். வாழ்த்து) என்னும் வழக்குப்பற்றி. குயில் பெடையொடு நகர்த்துச்சிற் சேக்கும் என்றதனால் பிறர்க்கு அடைக்கலம் புகற்கெளிமையும் பூதங்காத்தலாற் பகைத்த நெஞ்சினர் புகற்கருமையுங் குறித்தார். இந்நகரம்

இந்திரன் ஏவலான் ஓர் பூதத்தாற் காக்கப்பட்ட செய்தி,

"தேவர் கோமா
காவற் பூதத்துக்

என்னவும்,

"கோநகர் காத்த

ணெவலிற் போந்த

கடைகெழு பீடிகை"

(இந்திர விழவு. 66—67)

மாபெரும் பூதம்"

இருந்துபலி யுண்ணு

மிடனுங் காண்கும்"

(ஷை கடலாடு. 8—11)

எனவும் வருவன

கொண்டு தெரிக.

உரைகாரார், கடிநகர் காவலை

புடைய கோயில் என்று
கொண்டு இதனைக்
காளிகோட்டம் என்றார்.
அவர்
பூதங்காக்குமென்று
அடையான் அது
காளி கோயிலாமென்று
நினைந்தனர்.
புலிப்பொறிப்
போர்க்கதவிற்றின்
காப்பின், வெண்கோயின்

மாகூட்டும் பூதங்காக்கும்
புகலருங் கடிநகர்
என்றிவைதலான் ஆசிரியர்
கருத்து அஃதன்மை
எனிநின் அறியலாம்.

“உதியனட்டில்
போல வொலி யெழுந்தன்று
(அகம். 169)

என்பதனாற் சேரன்
அட்டில் போல இவ்

வெண்கோயிலட்டில் புகழப்படுதலான் இவ்வுண்மை யறியலாம்,

49

இவ்வூர் கடற்கரை யடுத்து நெடிதிலிருந்து ஒருபுறம் பட்டினப் பாக்கம் எனவும் ஒரு பக்கம் மருவூர்ப்பாக்கம் எனவும் இரு பிரிவாக வழங்கப்பட்டதெனச் சிலப்பதிகாரத் திந்திரவிழாவால் அறியப் படுவது. இவ்வுருத்திரங் கண்ணனார் அவ்வாறே இவ்வூரைப் பகுத்துக் கொண்டு கூறுதொழியினும், இளங்கோவடிகள் ஆண்டு வகுத்தோதியன பலவற்றுட் சில இந்நூற்குமொத்தலான், இங்கு இன்ன பாக்கத்ததென்று கருதிக்கொள்ளுதற் கிடனுண்டு. அரசன் கோயிலுள்ள பிரிவு, அடிகள் கருத்துப்படிப் பட்டினப்பாக்கத்ததாக லின் இவ்வாசிரியர் கோயில் கூறிய இடமும் அப்பாக்கத்ததென்றே துணியலாம். அடிகள் பட்டினப்பாக்கத்திற்கும் மருவூர்ப்பாக்கத் திற்கும் இடையே ஒரு பெரிய மரச்சோலையுள்ள தென்றும் அதன் கண் நாளங்காடி நிகழுமென்றுங் கூறுவர். இதனை,

"இருபெரு வேந்தர் முனையிடம் போல
இருபாற் பகுதியி னிடைநில மாகிய
கடைகால் யாத்த மிடைமரச் சோலை"

எனக் கூறுதலானறிக. இவ்விருபகுதிக்கு மிடை நிலத்திலே இவ்வுருத்திரங் கண்ணனர் "முதுமரத்த முரண்களரி" உள்ள தென்று கொள்வர். இது 'முதுமையிடம்' என்றதற்குப் பெரிதும் ஒத்தல் காண்க. இவ்விடை நிலத்தினிரண்டு புறத்தும் பட்டினத்து எயில் வாயிற் பூதமுள்ள தென்றும், அப்பூதத்தின் பலி பீடிகை அதன் முன்னுள்ள தென்றும், அதன் முற்றம் முதுமரத்த முரண் களரியாமென்றும், அங்கே பல மறவரும் வீரச்செயல் புரிவரென் றும் கருதிக்கொள்க. இதுவே அடிகட்குக் கருத்தாதல்,

"இருபாற் பகுதியி

னிடைநில மாகிய

கடைகால் யாத்த மிடைமரச்
சோலை

நடுக்கின்றி நிலீஇய நாளங்
காடியிற் றேவர் கோமா
னேவலிற் போந்த

காவற் பூதத்துக் கடைகெழு
பீடிகை

....

50

பூவும் புகையும்

பொங்கலுஞ் சொரிந்து

மூதிற் பெண்டி

ரோதையிற் பெயர

மருவூர் மருங்கின்

மறங்கொள் வீரரும்

பட்டின

மருங்கிற் படைகெழு

மாக்களும்

முந்தச் சென்று

முழுப்பலி பீடிகை

பலிக்கொடை

புரிந்தோர் வலிக்குவரம்
பாவைகள்'

(சிலப். இந்திரவிழவு.
60—80)

எனவரும் அடிகளோடு இந்நூலின் வரும் அடிகளையுமொப்பு நோக்கி உண்மையுணர்க. பூதங்களை வணங்குதல் சிசிலைதாயினுங் கண்டது. இப்பூதப்பலி

பீடிகையன்றி காளி
கோயிற்பலி பீடிகை என
ஒன்று கூறப்படாமை
இந்நூலினுஞ்
சிலப்பதிகாரத்தும்
நோக்கிக்
கொள்க.

முதுமரம் - தொன்மரம்,
குரிய விறற்களம்.

உடம்பின் முறையின்றி
றிட்டை" வேண்டினர்.

ஆல் என்க. முரண்களி—வலியறிதல்

உரைத்த படாமைக்கு "வலி

மனை [illegible]

61-65

இருங்கிளை—முதுமரத்த

இருங்கிளையாகிய மரத்தின் [illegible]

இனமிணைக்கன்—ஓரினப்

[illegible]

கருந்தொழில்—தம் வன்மையைக் காட்டுந்தொழில்.

கவிமாக்கள்—அவ்வன்மையாற் கவிக்கின்ற மருவூர் வீரருட் பட்டின மறவரும். அடிகள் இருவரையுங் கூறுதலானறிக. இவ் விருவரையுமே இவ்வாசிரியர்

கருதினரென்பது
அவ்வவற்குரிய உணவும்
மாலையுங்
கூறுதலானறியலாம்.
கடலிறவின் சூடுதின் றும்
என்றது மருதூர்ப்பாக்க
வீரர்
உண்டதைக்குறித்தது.
கடலி னுள்ள இறமீனைச்
சுட்டதைத்தின்றும். எ.
று. வயலாமைப்

புழுக்குண்டும் என்பது
பட்டின மறவர்
உண்டைத் குறிக்கது.
ஆமையை நீரிவிட்டுப்
புழுக்கியது
ஆமைப்புழுக்கு.
வயலாமை என்றார் மருதம்
ஆகலின். வறளடும்பின்
மலர் மலிந்தும் என்றது

மருவூர் வீரர் சூடியது

குறித்தது.

மறுவண்டு அறிப்பின் [illegible]

கண்ணியைச் சூடியும் எ.

று.

66—70. புனலாம்பற் பூச்சூடியும்—நன்னீரிலுண்டாகிய ஆம்பற்பூக் கண்ணியைச் சூடியும். எ. று. இவர் இவ்வகையாற் பூவானும் உணவானும் இரு வகைப்படுத்தவரையே அடிகள் மருவூர் வீரரும், பட்டின மறவரும் என வகுத்தனர் என்றுணர்க.

"நீனிற விசும்பின் வலனேர்பு திரிதரும்
நாண்மீன் விராய கோண்மீன் போல
மலர்தலை மன்றத்துப் பலருடன் குழீஇ"

என்றது, கடலும் அதனையடுத்துப் பன்மலர் மலிந்து திரியும்

பலருஞ் சிலருமாகிய இவ்வீரர், மலர்தலை விறன் மன்றத்து வென்றி தோல்விகள் காண ஈண்டினர் பலருடன் தொக்கு. எ. று. நாண் மீன் மலர்க்கும், கோண் மீன் அவரினும் வலியர் எளியராகிய சிலர்க்கும் உவமையாம்.

மலர்தலை மன்றம்—அவரவர் தலைமை மலர்தற்குரிய மூரண் களரி.

"ஆடாடென்ப வொரு சாரோரே யாடன்றென்ப வொரு சாரோரே"

என்னும் புறப்பாட்டிற் போலத் தமக்குவப்பார்பாலே வென்றி கூறிநுராகாமல், உண்மையாய் அவரவர் தலைமை தோற்றஞ் செய்யும் பூதபீடிகை முற்றத்துள்ள மூரண்களரி யாதலின் இங்ஙனங் கூறி னூர். பரந்த இடம் என்றும், வீரரும் வீரங்காண்பாரும் தங்கு

தற்குப் பரந்தகன்ற

நிலனென்றலும் ஒன்று.

நாண் மீனிற்பரணியுங்

கோண் மீனிற்

செவ்வாயும்போல் வீர

முடைமை கூறுதலான்
கண்டு அவ்விரண்டுமே
குறித்தாரெனினுமமையும்.
இவற்றிற்கு
அவ்விரக்கிழமை
கொள்ளப்படாது
இயல்பாயினாற்போல
விறற் கிழமையுடையார்
என்பது கருத்தாகக்
கொள்க. இவ்வகையான

அரிய பெரிய வுரிமையையே "கோளுடைக்கிழமை" யெனச் சிந்தாமணியுட் கூறினார். அதனானுணர்க. ஈண்டுப்போல என்றது

தாரகைப் போரைக் குறிப்பதெனினுமமையும். தாரகைப் போர் என்பது கிரகயுத்தம். நச்சினார்க்கினியர் "கோள்களினுரிமை யோடொத்தவுரிமை" என்று உரை கூறியதனையுங் காண்க.

கையி னும் என்றது
மருவூர் மறங்கொள்
வீரரை நினைந்து; கலத்
தினும் என்றது பட்டின
மருங்கிற்
படைகெழுமாக்களை
நினைந்து. கைக்குக் கையுங்
கலத்திற்குக் கலமும்
உடம்பிலெழுந்தத் திண்மை
யெனினு மமையும்.

"இருஞ்செருவிற்

புறக்கொடாது

பெருஞ்சினத்தா

லிகன்மொய்ம்பினோர்''

என்க.

புறக்கொடைவேண்டி

நெருக்கலாற் பெருஞ்

சின முண்டாதல்

காட்டினார். கல்லெறியுங்

கவண்வெரீஇப்

புன்னிரியும் புகர்ப்போந்தை

என்க. என்று இவர்
கல்லெறியுங் கவண்கூறிய
வாறே அடிகளுங்
கல்லுமிழ்கவணினர் என்று
கூறியுள்ளார். இவர்
பனையில் ஓர் குறிவைத்துக்
கல்லெறிந்து தம் வீறு
காட்டுவாராவர்.
போந்தை—பனை.
அதன்கட் புகர்புகுதல்
கூறியதனால் இவ்

வுண்மையுணர்க. புள்ளையெறிதலில்லை என்க. இவர் போந்தையிற் குறிவைத்து அது புகர்படவெறிதலால் அதன்கண்ணும் பிறமரங் களினுமுள்ள புட்கள் அஞ்சியிரிதல் இயல்பென்க. கவண்வெரீஇ யென்றதுங்காண்க. கவண்வெரீஇ மேலேயுள்ள புள்ளுடனிரியும் பன்றியுங் கோழியுமுடைய புறச்சேரி என்க.

பறழ்ப்பன்றி —குட்டிகளையுடைய இனப் பன்றி.

76—80.

அடுக்கூரும்

நன்னீருடைமையால்

டைமறக்கிடைய ... கூறினர்.

எண்டுப் ... புறச்சேரி

முதலாக ... வாரத்தில்

பயங்கிய ... மருகு

இறுதியாக

மருஇருப்பாக்கம் ... இவை

கூறுகின்றார். ...

கிணறு ... கூறியதனால்

இப்புறச்சேரியும் ...

மருது [illegible]
களின்மை குறித்தார்.

மேழகத்தகர் — ஆட்டுக்கிடாய்.

மேழம் மேழகம்

இரண்டற்குமுள்ள

ஒற்றுமை கண்டு ஏழகம்

என்பது பாடமென்றெண்க.

பாகதச்சிதைவான பாலி

மொழியில் "ஏழகம்"

என்பதும் உண்டு.

சிவல்—ஓர் பறவை; கவுதாரியுமாம்; பொரற்குரியது. பன்றி, கோழி, தகர், சிவல் இவை நான்கும் தம்முட் போர் புரிதற்குரியன வாதலின் இவை மறவர் முரண்களரியடுத்த புறச்சேரிப் பொருளவாகக் கூறினர். ஈண்டுப்பறழ்ப்பன்றி குட்டிப்பன்றி. குட்டிப் பன்றிகள் தம்முட்பொருவது இன்றுங் காண்பது. "குப்பைக் கோழித் தனிப்போர் போல (குறுந். 305) என்பதனாலும், கோழி வென்றி யென்பதனாலும் கோழி பொருதல் காண்க. பொருதகர் (குறள். 486). தகர் வென்றி என்றதனால் ஆட்டுக்கிடாய் பொருதல் உணர்க. "சிவல் வென்றி" (புறப். வெண். :௱) யால் இப் பறவை பொருதல் தெரிக. இனிப் பறழ்ப்பன்றியும் டால்

கோழிய

மாகப் போர்வையிற் குறியாகச் செய்துவைத்தன இவ்விரண்டு மெனினும் ஈண்டைக்கு நன்கு பொருந்தும். தகருஞ் சிவலும் வென்றிக்கு வளர்ப்பாராதலின் அவைவிளையாட வென்றார். விலங் கும் புள்ளும் இகலின்றி ஓரிடத்தே விளையாடல் கூறினர். பிறப் பால் வேறுபட்டாரும் ஓரிடத்தே கலந்து வாழ்தல் விரும்பினராவர். மேலும் "புலம் பெயர் மாக்கள் கலந்தினிதுறைதல்" கூறுதல் காண்க. கிடுகு—எறிபடை தாங்குந் தோற்கிடுகு. நிரைத்து—வரிசைப்படவைத்து. எஃகூன்றி—வேல்களையூன்றி நட்டகல்லின் அரணெடுப்புப் போல என்க.

ஈண்டு நடுகல் உரைத்தது இம்மூவன் களரிக்கு முன்னுள்ள பூதபலிப் பீடிகையிற்,

"பலிக் கொடைபுரிந்தோர்

ஒலிக்கு வாம்பாவெகை (சிலப். இந்திர

சொல்லிச்

விழவு 80)

“குர்த்தக் கடைசிவந்த

சுடுநோக்குக் கருந்தலை”

....

கற்பலி பீடிகை நலங்

கொள வைத்து” (மணி. மணி. 84—86.)

என்றபடி தலைபறுத்துப் பலிக்கொடை புரியும் பெருவீரர்க்கு நட்டகல்லைக் குறித்தது. அதனை வேலானும் கிடுகானும் அரண் செய்தல் மரபென்க; இப் பாய்ந்த கபிலர்க்கு நட்டகல் உண்டென்பது கேட்கப்படுதலானும் இவ்வுண்மையுணரலாம்; "கபிலக்கல்லது" என்பது வீரட்டானச் சாசனம்.

"நடுகல் வேலூன்று பலகை"

54

என்பது அகம். (67)

81—85.

தூண்டிலுடன் கூடிய

காம்பு வேலாகவும், அத

சாத்திய குறுங்கூரை தோற் றிடுகாகவுங் கொள்க. புறச்சேரிக் குடிநாப்பண் என்க. நிலவு வெண்மணலுக்கும் இருள் வலைக்கு முவமை. "பாயிரும் பனிக்கடல் வேட்டஞ் செல்லாது" என்றலால் வலை ஈரம் புலர்தல் கூறினர். வீழ்த்தாழை என்பது வீழ்த் தாழையாகிய தெங்கை விலக்கற்கு. தாழ்ந்த—தங்கி வளர்ந்த.

வெண்கூதாளம்—வெண்டாளி.

தண் பூங் கோதையர் —

தண்ணிய பூவாலாகிய மாலையினர்; இவர் பரதவர். தட்பமும் மணமும் பெருகுதற்குத் தாழை தாளிற்றங்கி வளர்தல் வேண்டினர்.

86—90. சினைச்

சுறவின் கோடு

நட்டு—சினையையுடைய

சுறவுக் கோடு நாட்டி.

மனைச்

சேர்த்திய வல்லணங்கினன் — அக்கோட்டை

இருப்பிடமாய்ச்

சேர்த்தியதனால் விளங்கும்

வலிய வருணைத் தெய்வத்தா

யால். மனை — கண்டுத் தெய்வமுறையுமிடம். கோட்டை கட்டு, அந் நட்ட கோட்டையே அத்தெய்வத்திற் கிருப்பிடமாக சேர்த்து தலான், இவ்வாறு கடவிடங் கொண்ட வருணை மனைச்சேர்த்திய

வருணை குறித்த

மனைச்சேர்த்திய

வல்லணங்கினன் என்றவா.

இதனை வல்லணங்காகிய

வருணைனைக் கோடு கட்டி

மனைச்சேர்த்திய னைச்

என்றதாகக் கொள்க.

மடற்றாழை மலர்
மலைந்தும்—காரையின்
மடன் மலர் அழியும்.
பிணர்ப் பெண்ணைப் பிழி
மாந்தியும்—சருச்சரைப்
பனையின் கள்ளைக் குடி
த்தும். மடன் மலரும்
பிழியும் அணங்கிற்குச்
சூட்டி யனவும்

படைத்தனவுமாகும்.
எண்ணெயாடாமையிற்
புல்லென்ற
தலைமயிரினையுடைய பரதவர்.

91—95. பைந்தழைமாமகளிரொடு—பசிய
நெய்தற்றழைப்புடையை
யுடைய மாமை நிற
மகளிருடன் உண்டு
ஆடியும் என்க.

பாயிரும்

பனிக்கடல்—பரந்த கரிய
நடுக்கஞ் செய்யுங்கடலில்;
வேட்டஞ்
செல்லாது—மீன்
வேட்டஞ் செல்லாது.

55

உவவு
மடிந்து—உவாப்பொழுதில்
வினை புரியாதிருந்து.

உவாவிற் கடல் மிகப் பொங்குமாதலின் பாயிரும் பனிக்கடல் என்றார். செல்லாமைக்குக் காரணமும் உடன் கூறினாராவர். புலவு நாறு மணலையும் பூ நாறச் செய்யுங்கழிக்கானல் என்க. புலவிற்கு மேற்பூக்கூறியதனால் இதுவே கருத்தென்க. பரதவரும் மகளிரும் மலைந்து மாந்தி உண்டாடுதலானும் புலவு நாறுதல் பூ நாறுதல் கருதலாம் என்க. உரைகாரர் கொண்மூப் போலவும், குழவி போலவும் எனக் கூறியவற்றைக் காவிரி கடலொடு கலத்தற்கே உவமையாக்கினார். அவர் கருத்துப்படி கடல் மலையாகவும் தாய் முலையாகவும் அதனையணைந்து தழுவிய கொண்மூவும் குழவியுங் காவிரியாறாகவுங் கொள்ள நிற்றல் காண்க. மாமலை யணைந்த கொண்மூ—இது கரிய உயர்ந்த திரையின் மீதே சிவந்தயாற்று நீர் பரத்தற்குவமையெனவும், தாய்முலை தழுவிய குழவி இஃதொன்று படுதற்குவமையென்

றும் விளக்கினார். அவர் யாற்றுக்குக் கடலைத் தாய்முலையாகக் கருதுதல் புல்லும். இவ்வாறு துணிதற்கண் கொண்மூ செவ்வானம் ஆதல் வேண்டுவது.

செங்கழுநீர்க் காவிரிப்

போரூற்றிற்கு அஃது

உவமையாதலின் அவ்வாறு கூறினர். யாற்றைத் தாய் முலையாகப் பாடுதல் கேட்கப் படுவதல்லது கடலை அங்ஙனங் கூறுதல் வழக்கோ வென ஐயமுண்டாவது.'

"புனிறதீர் குழவிக் கிலிற்று

முலைபோலச்

எனச்

சான்றோர் வழங்குதல்

காண்க.

"வாழி மவன்றன் வளநாடு
மகவாய் வளர்க்குந் தாயாகி
யூழி யுய்க்கும் பேருதவி
யொழியாய் வாழி காவேரி"

எனவும், சிந்தாமணியுட்
டிருத்தக்கதேவர்,

சிரந்தகாவிரி

(புறம். 68)

(சிலப். கானல். 27)

“சரையெனும் பெயருடைத்
தடங்கொள் வெம்முலைக்
குழைபுனைந் கன்னி”
(நாமகள். 10)

56

எனவும், கம்பநாடர்,

“சாயு வென்பது தாய்முலை

யன்னது" (ஆற்றுப்.
12)

எனவும் கூறுதலானு முண்மையுணர்க. இந்நல்லோர் கருத்திற் கியையக்கொள்ளின் இவ்வுவமைகள் காவிரி கடலொடு கலப்ப தற்குக் கூறியனவாக எண்ணுது, இம் மக்கள் திரள் தீது நீங்கக் கடலாடியதற்கும் மாசு நீங்கக் காவிரிப்புனல் படிந்ததற்கும் உவமை யாக வெழுந்தனவென நினையின் நன்கு பொருந்துதல் கண்டுணர்க.

கடலாடுதல்

"கழிய காவி குற்றுங்
கடல்
வெண்டலைப் புணரி யாடியு
நன்றே

பிரிவி லாய மூரியதொன்
றயா" (குறு. 11)

என்பது
முதலியவற்றால்
அறியப்படும்.

லாடுதல்
ஆரியரொப்ப
இந்நாட்டார்க்குத்
தொன்மை வழக்கென்பது
இதனாற்றெரியலாம்;

“நீண்டதோள்
மால்கிடந்த நீள்கடனீ
ராடுவான்
பூண்டநா
ளெல்லாம் புகும்”
(3-ம் திருவந்தாதி [illegible])
என்பதனையும்
ஈண்டைக்கு
நினைந்துகொள்க. முந்நீர்
விழவு; கொண்டாடியவர்
(“முந்நீர்விழவி

னெடியோன்";புறநா.

கபிலரே யாகலுந் தெளிந்து கொள்க. மாமலையணைந்த கொண்மூப்போலவ்

பரதவர் மகளிரொடுகடலாடியும், தாய்முலை தழுவியகுழவி போலப் புனல் படிந்தும் என்று ஆசிரியர் கருதினரெனக்கொள்க. கொண்மூப் போலவுங் குழவி போலவும் கடலாடியும் புனல் படிந்தும் என நிரனிரையாய் இயைதல் காண்க. ஆசிரியர்,

"புணரியொடு யாறு
தலைமணக்குங்கூடல்"

என்ற

தொடரிற்றலைவனொடு

தலைவி மணந்து
கூடுங்கூட்டத் தைக்
குறிப்பானுணர்த்தலும்
ஈண்டைக்கேற்ப நோக்குக.
மாலை.

57

மேகம் படிந்து மூடுதல்
போலக் கடலை மக்கள்
படிந்து மூடுதலான்

மலையுங் கொண்மூவும் உவமை கூறினர். போலவும் போலவும் என்பன உவமானங்களை யெண்ணியன. ஆடியும் ஆடியும் என்பன உவமேயங்களை யெண்ணியன. தாய்முலையைப் பிரிந்து தழுவாத குழவி அதனைக்கண்டு தழுவியது போலக் காவிரியைப் பிரிந்து கடலிற்படிந்த இம் மக்கட்டொகுதிகள், தம் தாயாகிய பூமிதேவிக்கு முலையாகிய காவிரியை நண்ணி அன்புடன் தழுவியதென்பது கருதி இவ்வாறு கூறினாராகக் கொள்க. முலைப்பாலைக் காவிரிப் புனலாகக் குறித்தாரென்று நினைக்க. ஈண்டு நல்லது கொள்க. இந்நூலுடை யாசிரியரே கடலைக் கணவனாகக் குறித்திருப்பதுங் காண்க.

தீது—பாவம்; மாசு—அழுக்கு. காவிரி சங்கமம் புண்ணிய தீர்த்தமாதல் அருச்சுனன் தீர்த்த யாத்திரையினுங் கண்டது. ஓதத்தொலிகூடல்—ஓதத்தால் ஒலிக்கின்ற சங்கமம். கூடற் பெருந் துறையென்னவியையும்.

101—105. அலவனாட்டியும்—ஞெண்டினையலைத்தும். உரவுத் திரையுழக்கியும்—வலிய அலையைக் குதித்து காலால் உழக்கியும். பாவை சூழ்ந்தும்—சாய்க்கோரையிற் பாவையை ஆராய்ந்தும்.

"தெற்றிப் பாவை
திணிமணலயருமென் றோள்
மகளிர்"

(புறம். 283)

என்புழிப் போல மணலில் வகுத்த பாவையுமாம்.
பாவையை [illegible]
ஆராய்ந்து வகுத்தலாற் சூழ்தல் கூறினார்.
பல்பொறி—ஐம்பொறி;

ஐம்பொறிகளும் ஒரு
சேரமருள் தல் நோக்கு.

மருண்டும்—நிலைதடுமாறியும்,
மேய்க்கும் பெருந்துறை என்றார்.
இன்பமே நுய்த்தலால் துறக்க

"பெறற்கருந் தொல்சீர்த் துறக்க மேய்க்கும்
பொய்யா மரபிற் பூமலி பெருந்துறை"

எனப் பெரும்பாணாற்றினும் இவரே கூறினார். கடலாடித் தீது நீங்கினார் குழீஇயதனையுங்கூறினார். பாவிகள் பெறுதற்

கரிய தொல்லைச் சிறப்புடைய துறக்கம் என்க. பெருந்துறைக் கண் என்க. பகல் விளையாடி என்றதனால் இதற்கு முற்பட்டன பகற் செய்தி எனவும், இனி வருவன இராச் செய்தியெனவும் கொள்ள வைத்தார்.

இங்ஙனங்கொள்ளாது மேல்வரும் மாடத்தை

106-ஆம் அடிக்கு எடுத்து மாட்டித் துறக்கம் எய்க்கும் பாடத்துக் துணைப்புணர்ந்த மடமங்கையர் என்றுரைகாரர் கொண்டார். இயிற் பரதவர் குறூஉச்சுடரெண்ணி விடிவோரை தெரிதற்கே அவை பயன்படுவனவன்றி வேறில்லை என்க.

“பொய்யா மரபிற் பூமலி
பெருந்துறை”

என்றது
வழிபடுவார்க்குப் பயனைப்
பொய்யாத முறைமை
யினையுடைமையால்
அவரிடும் பூமலிந்த
பெருந்துறை எ-று.
பெருந்துறைக்கண்
புணர்ந்த மங்கையர்
பொறி மருண்டு தாம்

(106—110) களைந்த பட்டினை உடுப்பது நீக்கி ஆடவர்க்குரிய துகிலினையுடுத்தும் என்க. தமக்கினிதாகியமட்டினை நீக்கி ஆடவர் பருகிச் செருக்குதற்குரிய மதுவைப் பருகி மயங்கியும்.

மகிழ்ச்சி—கள் மகிழ்ச்சி. மைந்தர் கண்ணி மகளிர் சூடவு மென்றதனால் இவ்வாறு

கூறுதலே ஆசிரியர் கருத்தென்க. கண்ணி யென்றதற்கேற்பச் சூடவும் என்றார். மகளிர் கோதை மைந்தர் 'மலையவும் என்றதூஉம் இக்கருத்தே வலியுறுத்தும்.

உவவுமடிந்து (111—114)

பனிக்கடல் வேட்டஞ்செல்லாது

என்று மேற் சொல்லியவர் ஈண்டுக்

கொடுந்திமிற் பரதவர்

குருஉச்சுடர் எண்ணு

தல் கூறினர். உவவுக்கடல் என

வேணியதுணிவால் அவ்விரவினுஞ்

சிலருண்டென்பது தெரிய;

"பெருந்திரை முழக்கமொ

டஞ்சாமற் கரையிற்றெப்பம்

திமிலேறி வேட்டஞ் சென்றார்

டியக்கவர் இருந்த

கொண்ட விரவி

னிருங்கடன் மடுத்த

கொழுமீன்

கொள்பவ ரிருணீங்

கொண்சுடர்" (அகம். 100)

என

அகப்பாட்டினுள்

வருதலானுணர்க. இ த

று ே ன கொடுமை

கொடுத்துக் கொடுந்திமிற்

பரதவர் என்றார்,

என்பதும் ஒன்று.

"கொடுந்திமிற்
பரதவர் வேட்டம்
வாய்த்தென" (அகம். 70)
என்புழியுங் காண்க.
திமில்—மீன்பிடி படவு.
கொடும் பரதவர்—

இவர் சுடரென்னுதல், தாம்புகுதற்குரிய திசையிஃதெனத் தெரிந்தென்னுதலுமாம். கரைக்கணுள்ளார் "பாடலோர்த்தும்"; பாடல் நுணுக்கம் அறிந்தின்புற வேண்டுதலின் "ஓர்த்தும்" என்ருர்; நயப்பிற்குக் காரணமான பல்வகைச் சுவையும் நாடகம் உடையதென்று கருதி. பாடலை முற்கூறினர், விளியாதான் கூத்தாட்டுக் காண்டல் விலக்கப்படுதல் நோக்கி. மக்களாக்கியன இவையன்றித் தெய்வந்தந்த பேருகிய வெள்ளிய நிலாவின் இன்பப் பயனையுண்டும் என்க. துய்த்தும் என்பதனுல் இயற்கையழகு வாரியுண்ணத்தக்கதென்று தெரியக் கூறினர். கரும் பெருங்கடலும் பெருமணலுலகும் இவையிரண்டையும் தன் குளிர்ந்த அமிர்த கிரணங்களாற்றூய்தாக்க, இருளில் அவ்விருள் கெடத்தோன்றிய திங்களஞ் செல்வன் எல்லாவற்றையும் வெள்ளையாகச் செய்தலான் வெண்ணிலவென்ருர்.

115—120.

இது முதற் பட்டினப்பாக்கங் கூறுகின்ருர்.

கண் அடைஇய கடைக்கங்குல்—கண்ணடைத்த கங்குற் கடையாமம். அளபெடையாதலின் வலி மிகாதாயிற்று. எ—று. தாம் இவ்வின்பங்களாற்றுயிலுதற்கு மனமில்லையாகவும் கண் சோர் விலைடைத்தல் குறித்தார். மா அக்காவிரி—பெருங் காவிரி; மகத்தான காவிரியுமாம். தூஉவெக்கர் என்னும் எதுகைக்கியைய மா அகாவிரி என வந்தது. மணங்கூட்டுக் தூஉவெக்கர்—கமழ் மணம் பலவுங்கூட்டி நாறுந் தூய எக்கர் என்க. இவை மணற் குன்றுகள்.

"மணங்கமழ்

மறுகின் மணற்பெருங்

குன்றே"

(அகம். 181)

எனப் புகார்க்கட்

கூறப்படுதல் காண்க.

துயின்

மடிதல்—துயிலால்

வினையின் றிவதிறல். இவை

பொருள்

காக்குந் தொழில்

மாக்கள் இரவெல்லாம்

விழித்தவாறு கடைக்

கங்குலிற்

கண்ணுறைக்கப்பட்டுத்

தூவெக்கரிற்றயின்

60

மடிதல் கூறினர். இவர்

துயின்   மடிந்தபோது

இதற்கு முன்னர்க்

துயின்றவர் விழித்துக்காப்பர் போலும். வால் இணர் மடல் தாழை—வெள்ளிய அரும்பின் மடலையுடைய தாழை. தாழை மலரும் பூவுடைய தன்மையறிக. குவிந்த பூவுடையது. தாழையை

யுடைய வேலாழி என்க.

வேலா

ஆழி—கரைக்கடல்.

நல்லிறைவன் என்றார்;

அத்தகையான் பொருள்

காத்தற்குச் சிறப்புடை

டென்று தெரிய.

121—125.

தொல்லிசைத் தொழின் மாக்கள்—தந்தொழிலான் மரபுபற்றி வந்த பழைய கீர்த்தியையுடைய மாந்தர்; மாக்கள் என்றார் தந் தொழிலல்லது வேறு கல்லாமையான். இவரைக் கதிர்ச் செல்வன் பூண்ட மாவிற்குவமை கூறினார்

நாஞர்
அசைவின்றித் திரிதல்பற்றி.
பாட்டுடைய நல்லிறைவனைக்
சூரியகுல மாகவு நினைக்க.

“ஞாயிறு விசும்பிவர்ந்

எனவும்,

இதனாற் கதிர்ச்

செல்வனாக இ

கருதுதல் புலனாம்; இர்

சோழன் தன்ன செம்பியர்

மருகன்”

(புறம். 228)

"ஞாயிறு காைற

இடும்பைகொள் பருவரறீர

(புறம். 174)

எனவும் வருமிடங்களில் இக் கிள்ளிவளவனையே ஞாயிற்றோடு வமித்தலான் உண்மையுணர்க. காய் சினத்த கதிர்ச்செல்வனோடு வமித்தலான் இவனுங் காய் சினத்தவனே வென்றைய முறைமைக்கு அவன்கணுள்ள கதிரே (ஒளியே) உடையனென்று கொள்ள நல்லிறைவன் என்றார்.

இறைவனுக்குரியவாய்
வேலாழிவியன் பெருவிற்
கடலினின்று போந்து
மரக்கலமேற வேண்டி
க்கிடந்த லடன் காத்தல்
இன்றியமையாதாயிற்று.
காப்பினுக்கு என்றும்
அடை நல்விறைவற்கும்
பொருந்தும் என்று
கொண்டு சிலேடை யாற்
கா யப்பட்ட

சினத்தையுடைய இறைவனினுமைமையும். இதனைக் காய்சின வழுதி என்னும் பெயர் போலக் கொள்க. சினங்காய் வழுதி என்று பொருளாதல் காண்க. பெரியாரும்

"காய்சினவேந்தே" (திருவாய்.) எனப்பாடுதல் காண்க. சடகோபன் என்னும் பெயரும் இவ்வாறு வந்ததென்றாம். கதிர்ச்செல்வனுக்குத் தேர் கூறுதல் வடநூலார்க்கும் ஒக்கும். அத்தேரை ஏர்ப்பன என்பதும் அவர்க்கு ஒக்கும்.

உல்கு செயக் குறைபடாது—அரசிற்குரிய சுங்கத்தைத் தகச் செய்தலாற் பண்டங்கள் ஏற்றுதலும் இறக்குதலும் குறைபடாது என்க. இதனால் இவ்வாசிரியர் சுங்கத்தாற் பண்டங்கள் ஏற்றுமதி இறக்குமதி குறையுமென்று நன்கு தெளிந்தனராவர்;

அங்ஙனம் உண்டாகுங்
குறைநீண்டில்லையென்று
பண்ட மிகுதி குறிக்கும்.
குறையாமல்
வருதற்குப்பெய்யும்
பருவமாரியை உவமை
கூறினர். பருவமாரி போலப்
பொழியவும் கடற்பரப்பவும்
என்க.

126—130.

பொருள்கள் கடலினின்று

மலையினும் மலையி னின்று

கடலினும் ஏறிச் சேறலான்

வான்முகந்தநீர்

மலைப்பொழிய வும், மலைப்

பொழிந்த நீர் கடற்

பரப்பவும், பெய்யும் பருவ

மாரி

போல என்று எடுத்து விளக்கினார். வான்முகந்தநீர் என்பது கடலினின்று வானம்முகந்தநீர் என்று பொருளாதல் தெள்ளிது. நீரினின்று நிலத்தேற்றவும் என்புழி நிலம் மலைநிலன்வரையுங்

கொள்க.

"கழியுப்பு முகந்து கன்னாடு

மடுக்கும்" (புறம்.

என்பதனலறிக. நிலத்தினின்று என்பதற்கும் மலை முதலிய நிலன்களினின்று என்று கொள்க. பல பண்டமாதலின் அளந்தறியாமை கூறினர். (131—135)

அளவு—பொருளளவு.

வரம்பறியாமை —
காலவரம்பறியாமல்
இடவரம்பு கூறின்
வந்தீண்டி என்றதற்கு
மாறாகும்.
இடவரம்பறியாமற் றடுமாற

வந்திண்டி என்பது

கருத்தாயின் அமையும்.

அருங்கடி என்பது

திண்ணிலைக்கதவம்

முதலியவற்றைக்

குறிக்கும்.

பெருங்காப்பு—பலர்நின்று

காப்பது குறித்தது.

இனி வலியுடை
வல் அணங்கின் நோன்புலி
யென்றிசைப்பார்
உரையாளர். அவர்
கருத்துப்படி பொறித்த
அச்சப்புலிக்கு
அடையாகும் அவை.
அருங்கடிப்
பெருங்காப்பின்கண் வலி
யுடைய

வல்வருத்தமுள்ளவன்

என்பது பொருந்தும்.

காப்பிற் கேற்ற

வலியுடைமையும் அதனை

அசைவின்றிப் புரிதலான்

வல் வருத்த

முடைமையும்

வேண்டினர்.

வல்லடோங்கிறேன் என்பது

செய்யுளாதலின்

வல்லணங்கிறேன் என

வந்தது. இவன் புலி பொறித்தவனைக் கொள்க.

அளவறியாவரம்பறியாப் பலபண்டங் கட்குப் புலி பொறித்தலானும் பல் வருத்த முடைமை கூறலாம் என்க.

புலிபொறித்துப்

புறம்போக்கி—இடந்தடுமாறுதலாற் பல பண்டங்களைக்

காப்பின் புறம்போக்கி வைத்தனர் என்றும், அங்ஙனம் புறம்போக்கிய பண்டங்கட்கு நல்லிறைவன் புலி பொறித்தே காவலாக அமையுமென்றுங் குறித்தனர்.

136—140.

இம்மூடைகளே வெளியிற்

இடத்தல் இப்பண்ட மலையில் ஞமலியுந்தகரும் ஏறி விளையாடுதல் கூறுதலானறிக. புலிப் பொறியாதலால் ஞமலியுந்தகரும் அஞ்சாவாயின.

மதிநிறைந்து— மதித்தல் நிறைந்து; இறக்குமதி ஏற்றுமதிக்கு நிறைந்து எனினுமமையும். மதி

உடன்பாடென்று

கொண்டு இறக்கவும்

ஏற்றவுங் கூடாதென்று

தள்ளிய பண்டங்களை

விலக்குவதெனினும்

இனிதனைம யும். அரசர்

சங்கத்தலத்தில்

உடன்படுதலான் அவை

பண்டமாக மலிகல் கருதி

மலி பண்டமென்றார்.

மூடைப்போர்-மூடைபடுத்திய குவியல்.

மால்வரைக்கவான்—கரிய மலைப் பக்கம்.

வரையாடுவருடை— வரைகளில் விளையாடும் ஓர்வகை மான். இதனை,

"இருடேர் இறுவரை
யூர்பிழி பாடும்
வருடை மான் குழவிய"
(குறிஞ்சிக். 7)

"மழைவளர் சாரல்
வருடை நன்மான்"
(ஷை. 14)

என்ற வரிகளான் அறிக.
இஃது எண்காலிதென்பார்.
என்

63

காலிதென்பது எளிதிற்
பற்றுதற்குரிய காலென்னிற்

பொருந்தும். புலவர் மரபு போலும்.

"வரைவாழ் வருடை வன்றலை என்னும் மழைபடு கடாத்துரையினும், மாத்தகர்" (503)

"மாவு மாக்களு மையறி வினவே"
(தொல். மரபியல்)

என்பதற்குப் பேராசிரியர் உரையினும் நோக்கிக்கொள்க. கூரு கிர்க் கொடுந்தாள் ஏமலியேற்றையென்க. ஏமலியேற்றை ஆண்டு காவற்கு வளர்க்கப்படுவது. ஏமலியேற்றை வருடைத் தோற்றம் போலத் தகரோடுகளுமுன்றில்.

141—145. மேழகத்தகர் முன்னே வந்தது. தகர், வென்றிக்கு வளர்ப்பனவாகும், முன்றிற் படிக்கால் என்க. படிக்கால்— ஏணி. அடுத்தடுத்துத் தொடுக்கப்பட்ட நீளமான ஏணி. எவ் வுயரமும் ஏறுதற்கு நெடுமையும், ஏறுவார் கால் வைத்தற்குக் குறுந் தொடையும் ஏணிக்கு வேண்டினர். படிக்கால் சார்த்தி யேற

வேண்டிய திண்ணை.

கொடுந்திண்ணை —

சுற்றுத்திண்ணை யென்பர்.

வளைந்த திண்ணையுமாம்.

வேலாழி

வியன்தெரு முன்றில்.

மணற்கோயுக் நெடுமாட

மாதலால் நெடும்

படிக்கால் வைத்தேறுதல்

கூறினர். கூடற் கரைத்

தெரு மாடமாதலின்

மழை தோய்தல்

கூறினர்.

பல்நிறைகைப்பு—பலதடுப்பு.

இவர் இவர் இவ்வளவில்

வரலாமென்றும்

முறைமைபற்றிப் பல

தடுப்புக் கூறினர். இவை

மாளிகையிற் பல கட்டணமாகும். (பதிற். 64-7). புழைவாயிற் போஇடைகழி-சிறு திறப்பும் பெருதிறப்புமுடைய நீண்ட இடைகழி. புழையை இக் காலத்துத் திட்டிவாயில் என்ப. (146-150). பொருநாற்றிற் பெண்பாலைக் கோசாதியாகக் கூறினர். இவ்வாசிரியர் சேவடி யென்று தொடங்கிப்பாதாதியாகக்

கூறினார். அடிக்குச்
செம்மையும், குறங்கிற்குச்
செறிவும், அல்குற்குப் பெருமையும், மேனிக்குத்
துகிர் நிறமும், இயலுக்கு
மயிலும், நோக்கிற்கு
மானைக்கும்

64

மதலைக்குக் கிளி
மழலையும், சாயற்கு

காண்க. அல்குற்றாசுடைத்துகிர்மேனி என்பதனால் அல்குலைப் பாசிழை மேகலையாலணிந்து அதன்மேற் றுகிலையிட்டு மறைப்பது பண்டை வழக்கென்பது தெரியலாம். பாணாற்றில்,

இவ்வாசிரியரே பெரும்

"கொன்றை மென்சினை
பனிதவழ் பவைபோல்
பைங்கா ழல்குல் நுண்டுகி
லுடங்க"

என்று கூறுதலா னுணர்க.

"மட்டொளித் தண்ணு
மாந்தர்மாண்புபோன்
மறைந்துவண்ணைப்
பட்டொளித் தொழிய
வல்குற் பசுங்கதிர்க்
கலாபந்தோன்ற"

(இலக்கணை. 156)

எனச்

சிந்தாமணியின் வருதலானும் இவ்வழக்கம்

உணரலாம்.

151—155.

வளிநுழையும்

வாய்—காலதர்.

சாளரமென்ப.

இருநல் மென்சா பலோர்,

காற்றின்

பயன்றுய்க்கச் சாளர வாயிலில்

இருந்தல் கூறினர். பிறரை நோக்குதற்கில்லையென்பது குறிப்பு. வெறியாடு மகளிரொடு செவ்வேளை முன்கையாற் கூப்புதலான் அக்கடவுட்கியைய வரைக் காந்தளந்துடுப்பிற் கவிகுலையை உவமையாக்கினர். காந்தள்—முருகக்கடவுட்கடையாளப்பூ. செவ்வேளை முன்கை கூப்புதலாலிவர் கன்னியராதல் தெள்ளிது. காந்தள்

துடுப்பினுதல் பல்லிடத்துங் கூறுதலாற் காந்தட்பூத் துடுப்புப் போறல் அறியலாம். "பலதுடுப்பெடுத்த அலங்குகுலைக் காந்தள்" (அகம். 108). காந்தளாகிய துடுப்பு என்பதனால் இஃது அடுத்து வரலுவமமாகாமை நினைந்தனர். பிரிவறியாப் பருவத்தாராதலின் செறிதொடி கூறினார். முன்கை கூட்டி வெறியாடு மகளிரொடு— வள்ளிக் கூத்தாடும் மகளிரொடு நெருங்க இடைத்தாவிச் சென்று

156—163. இனி அவ்வாச்சியங்கட் கேற்ற ஒலித்தல் வினையாற் கூறுதல் காண்க. குழலும் யாழுமென்னும் இரண்டிசைக்கருவிக்கும் இரண்டு தோற்கருவி வேண்டி முழவும் முரசுங்கூறினர் போலும். குழலுக்கு முரசும் யாழிற்கு முழவுங் கருதினர் போலும். இயம்பா நிற்க விழவறு ஆவணம் என்க. விழவறுமைக் கேற்ப இடனகலம்

65

வேண்டி வியலாவணம்

என்றார்.

ஆவணத்துப்பலர்

தொழுநிலை யும் என்க.

செவ்வேள்

வெறியாடுதலால் விழவுறு

ஆவணத்துந் தெய்வஞ்

சேர்த்திய கொடி

என்றனிடத்து

இத்தெய்வம் செவ்

வேளே ஆம் என நினைத்தல் தகுவது. வாணிகந் தொழில் நிகழும் ஆவணத்தில் இக்கடவுளை வைத்தல், செட்டி என்று வழங்குதல் கருதியே என ஊகித்தலாகும். இக்காலத்தும் புகார் வணிகர்

வழியினரென்று

சொல்லப்படும்

நகரத்தாராகிய வணிககுல

மக்கள் ராம் | வாணிகத்

தொழில்புரியும்

மையெல்லாம்

இத்தெய்ப்பலமைப் பாட்டை

மிகுத்துப் புரிதலும்

ஈண்டைக்கு நினைக்க.

மையறுசிறப்பு |

—குற்றமற்ற தன்மை.

ஈண்டுப்பவர் தொழுகொடு.

பெ ய ல் ற ரு கொண்டு

உரையாளர் தெய்வம் பல

தெய்வங்களாகக் கருதினர். இவ்வாசிரியர் தெய்வக் கொடியென்றே கூறி மக்கட்குரிய கொடி பலவுங் கூறுதலான் அவ்வாசிரியர் கருத்தாமோ என ஐயுற வேண்டியுள்ளது. பலர் தொழுகொடி என்பது பலருந் தொழுதற்

குரிய ஒரு கொடியெனப் பொருள் செய்தலே சிறந்தது. தெய்வஞ் சேர்த்திய வாயிற்கொடி யாதலால் பலர் தொழுதல் கூறினர் என்க. நெய்தல் நிலத்துப் வெறியயர்தல் கூறுவது,

“நனைமுதிர் புன்கின் பூத்தாழ்
வெண்மணல்
வேலன் புனைந்த வெறியயர் களந்தொறும்”
(53)

என்னும்

குறுந்தொகையானுணர்க.

கொடி நிலையும் கடவுள் வ
ழ்த்தொடு
கண்ணியவருதல்,
தொல்காப்பியத்திற்
“கொடிநிலை கந்தழி”

என்புழிக் காண்க.

இனி, "மையறு சிறப்பிற்றெய்வம்" — மறியறுத்தற்குரிய சிறப்பினையுடைய தெய்வமுருகன் என்பதும் ஒன்று. "வெறி வேளணங்குறு மகளிராடுங்களம்" என்னும்

மலைபடுகடாத்தில்
“முருகனால் வருத்தமுற்ற
மகளிர்க்கு மறியறுத்தாடுங்
களத்தில்” என
நச்சினார்க்கினியர்
உரைத்ததனானறிக.

“சிறுதினை மலரொடு
விரைஇ மறியறுத்து
வாரணக்
கொடியொடு வயிற்பட நிறீஇ
ஊரூர் கொண்ட

சீர்கெழு விழவினும்"

66

என

முருகாற்றுப்படையில்
வருதலானும் இவ்விழவு
முருகன் விழவாதல் உணர்க.
தெய்வத்திற்கிடும்
பலியாதலின் மையறுத்தல்
குற்றமாகாது
சிறப்பாயிற்றென்க. "

சிறப்பொடு பூசனை ”
(குறள்)

என்புழிப்போலச் சிறப்பு ஈண்டு நைமித்தக மெனினும் அமையும். சிறப்பு தலைமைக்கு மாதல் முருகக்கடவுளைப் பரிபாடலிற் ''சிறப்

போய்'' என

அமைந்தலானறிக.

இவற்றால் இத்தெய்வம்

பல

தெய்வங்களாகாமைகண்டு

கொள்க பலர்

தொழுகொடி என்றது

''கொடிநிலை—கடவுள்

வழுத்தொடு

கன்னியவாகுமே" (தொல்

புத் என்பதனைத் தொழு

நிலையத் தொழுவாறுதல் கு

றித் த் த து. ப

தாரைக்காஞ்சியில்

“உருவப்பல்கொடி”

ப்பது பற்றிப் பல

தெய்வங்களுடைய கொடியென்று உரைகாரர் கொண்டார்.
கொள்க.

நல்லது

164—171 ஓக்

தெய்வக் கொடியின் பின்
தெய்வம் போல
வழிபடுதற்குரிய
வீரர்கொடி கூறுகின்றார்.
கூழுடைக் கொழு
மஞ்சிகை—சோறுடைய
கொழுவிய கூடை.
தாழுடைத் தண்
பண்ணியம்—தங்க விரித்த
உடையிற் பரப்பிய
குளிர்ந்த பண்ணியங்கள்;

ப ை ட த ற

நெடும்போதாயினமையாற்றட்டங்கூறினர்.

பணிபட்—பண்ணியம்.

கூடையிற் சோறும் விரித்த

புடைகையிற்

பண்ணியங்களும்

வைத்து வாலரிசிப் பலி

சிதறுதல் கட தார்.

“பல்பிரப்பிரீஇ”

(புறநானூறு) என்புழிப்

பிரப்பம் கூடை லாம்”

என்றவாற்

கொடுமைப்படுத்தினாரு

[illegible]

[illegible] [illegible]

[illegible]

பார்த்தேன் [illegible]

[illegible]

இடங்களில் [illegible]

[illegible] [illegible]

[illegible] கொண்டு

உண்டிய [illegible] தூக்கிலேன்

பொலிவிட்ட கொழு றும்

என்க.

காழ் வெந்காம் பாவனு “

வேலே—யிருங்

காழோடு மடை கலங்கி ”

என வருதலானறிக. (புறம். 97)

“ இடுகுநிரைத் தொகைகூன்றி

நடுகல்லி னரண்போல ”

என மேலே

கூறினராகலானிதனை

ப்புணர்க. அவை

விறலுக்கும் வெற்றிக்கும்

67

எடுத்த கொடிகளென்க. இக் கொடிகள் அரசர் நகரங்களினும் கடை வீதிகளினும் உண்மை, மாங்குடி மருதனார் மதுரைக் காஞ்சியிற் கூறியன கொண்டு துணியலாம். ஆண்டு இந்நூலிற் கூறியவற்றோடு பெரிதும் பொருந்தவே,

" ஓவுக்கண் டன்ன

விருபெரு நியமத்துச்

சாறயர்ந் தெடுத்த வுருவப்

பல்கொடி

வேறுபல் பெயர வாரெயில்
கொளக்கொள
நாடோ றெடுத்த நலம்பெறு
புனைகொடி
நீரொலித் தன்ன நிலவுவேற்
றானையொடு,
புலவுப்படக்
கொன்று மிடைதோ லோட்டிப்
புகழ்செய் தெடுத்த விறல்சா
னன்கொடி
கள்ளின் களிநவில்
கொடியொடு நன்பல

பல்வேறு குழூஉக்கொடி
பதாகை நிலைஇ" (மதுரைக்.
365-73)

என வருதலானுண்மை யுணர்க. முருகாற்றிலும் "செருப் புகன்றெடுத்த" (66—67) வெற்றிக்கொடி கூடலங்காடித் தெருவி லுண்மை கூறுதல் உணர்க. மற்றைக் கொடிகட்கெல்லாம் அதில் கூறுது இக்கொடிக்கு மட்டுங் கூறியது நோக்கியும் பசுமெழுக்கிட்டுப் பெரும்படைப்புப் படைத்தல் நோக்கியும் இவ்விறற் கொடிகள் ஓரடையாளம் உளவாக வைத்து இவ்வாறு உரைக்கப்பட்டது.

"சிறவழிப்
படஞ்செய் பந்தர்க் கன்மிசை யதுவே" (புறம். 260)

என்புழி "புடைவையாற் செய்யப்பட்ட கல்" என்று கூறுதலான் உண்மையறிக.
பந்தர்க்கீழ் நட்ட

" பீலி சூட்டிய
பிறங்குநிலை நடுகல்
வேலூன்று
பலகையின் வேற்றுமுனை
கடுக்கும்" (அகம். 6)

என
வருவதுகொண்டு இவ்
வடிகட்குப்
பொருளிஃதென்று தெளிக.
காழூன்று கவிகிடுகே

வெ.ளூஸ்று

பலகைகெனப்பட்ட தறிக.

வீர சின்னமாகிய

வேற்காட்டுங் கிடுகும்

நட்டுவைத்து அவற் றின்

மேலே தூகிற்பந்தரிட்டு

அதன் மேலூன்றிய

விறற்கொடி

68

யிஃதென்க.

கிடுகு—தோற் கேடகம்.
கிடுகின்மேல் கரும்பின்
பூப்போல் ஊன்றிய
கொடிகளுடம். எ-று. இந்
நடுகற்குப் பலியூட்டுதலும்
தேறலுகுத்தலும் நறும்
புகைகாட்டலும் நல்ல
நாட்களில் நிகழுமென்பது,

“புடைநடு கல்லி னாட்பலி
யூட்டி
நன்னீ ராட்டி நெய்ந்நறைக்

கொளீஇய
மஙுன் மாப்புகை மறுகுடன்
கமழும் " (புறம்.
329)

என்பதனைலறியலாம்.
இக்கொடிகள் பலவாதலின்
கரும்பின் ஓண் பூப்போல
வென்றார். வீர
சுவர்க்கம்பெற்றுத்
தேவராதலிற்
தெய்வம்போலூன்றிய

ஆகிற் கொடுமைக்

கெய்வத்திற் கொடுத்த

கொடிக்கு அடுத்தாக்

கூறினர். இவற்றைப்

பண்டையாசிரியர் கொடி

யென்று கருதாவர்

உரைசாரர் . அவர்

அங்ஙனங் கருதியதற்குக்

காரணம் இருக்கக் கேவர்

சிந்தாமணியுள்

அவனைவீதி வருமைதீவிக் ,

"படவளர் தின்காழ் கம்பலக் கிடுகிறுரன் றி.
அணிசில மெழுதி......தேங்கொளேயவ் சிதறினவே"
(ஒ. 113)

எனக்

கூறியதுகொண்டு எனத்

துணியலாகும்.

அவ்வுரை

கிளையக் கூறின் கூழுடைக் கொழுமஞ்சிகைக்கும், தாழுடைத் தண் பணிப்பத்திற்கும் காழூன்றிக் கிடுகின் மேனூன்றிய துகிற்கொடி என்று பொருள் சொல்க. தேவர் "கம்பலக்கிடுகு" என்றது கிடுகின் மேற்றுகில் எனப்பட்ட தெனினுமமையும். கண்டுக்கிடுகு நெடுஞ்சட்டமாகக் கொள்ளவையாது "கவிகிடுகு" என்றதைக் கவிந்த மேற்றட்டியாகக் கொள்ளலாம். இவ்வடிகளைத் திருத்தக்க தேவர் கருத்திற்கு இயையக் கொள்வதோ மனத்தைக் கவர்கிற

யார் கருத்திற்கி

மையக்கொள் வடூகா [illegible] ஆழி

[illegible]

விறற்கொடியாயிற்

கவிகெழு கவிந்த [illegible]

[illegible]

இவ்வாறு செய்வும்

பழமை [illegible]

[illegible]

படும் தம் நூலினைப் பிறர்க்கு வரைந்தெழுதும் [illegible] நல்லாசிரியர் வாது குறித்தெழுந்த கொடியை இவர் நிறுத்தி [illegible] னர். உறழ்—வாது. தொல்லாணை—பழமையான வேதத்தில் [illegible]

கண்ட ஆணை வடிவாகிய விதிகள். ஆணை நல்லாசிரியர்—அவ்விதி

கலை நன்று ஆசரித்தலான் ஆசிரியரெனச் சிறந்தோர். தொல்லாணை யிஃதெனத் துணிதற்குப் பல கேள்வித்துறை போதல் வேண்டுவது குறித்தார். கேள்வித்துறை—சுருதி மார்க்கம் எனினுமமையும். வேதம் பலபல பாகுபாடுடைமையாற் பல கேள்வி என்றார். 'தொல்

லாணை என்றதனால் இவ்வாணை ஆசிரியராகாமை நன்கறியலாம். உறழ்குறிக்கொடுத்த

வருகெழுகொடி —வாது குறித்துயர்த்திய உட்குக் கெழீஇய கொடி. இது நாவலந் தீவு முழுதும் தாம் உறுதியாகத் தனித்தலைமை கேய புரிதற்குத் தகுமென்பதற்கு இத் தீவத்தின் அடையாளமாகிய நாவலின் கிளையை நட்டு அரசர்கள் எடுப்பரோர்

வாதத்துவசம் என்க. அதை கூவுவார் நாவலோ நாவலென்பதும் "நாவலோ என்றழைக்கும் நாவோதை" என்பதும் "நாவலிட்டுழி தர்கின்றேம் " (திருமாலை)

என்பதும் இதனடியாக எழுந்ததே யாம். இதன் வரலாற்றை நீலகேசித் தெருட்டில் குண்டலகேசி வாதச் சருக்கத்தில்,

“ தண்டமைய
பொழில்காவற் சாகைநட்டுரை
பெறாக்
குண்டலகேசி ”

எனவரும் பகுதியிற் கண்டுகொள்க.

தறுகட்கெடுத்த நடுகற்
கொடியினும் கல்விப்
பெருமிதப்பற்றி யெடுத்த
கொடியாதலின் உருகெழு
கொடியென்று மிகுத்துக்
கூறினார். இதனாற் பிற
சமயத்தார் இந்நாட்டிற் புக்கு
வாரா புரிதல்
உண்டென்று தெளிவிக்க
வாறும். நல்லாசிரியர்
சான்ற தனால் இவரொடு

வாது புரிவார் சொல்லாராதல் குறித்தார். பலவகை விசேடங்களாலும் இதுவே ஆசிரியர் கருத்தெனத் துணிக.

172—175. இனி, இவற்றிற்குப் பின்னே வங்கத்தின் கூம் பெறிய கொடியைக் கூறுகின்றார். வங்சம் என் பது சட விற் குறி, த்த ககரயிற் சேறல்,

தெய்வத்தின் அருளும்

டக்கள் நன்மையுற்றியும் சேர்

ந்த நிலையிலாதலின்

அவ்விரண்டு ங் கலந்து

பயன் படுவ தொன்றி ல்லா

தொழு வைடக் கூறினர் என்

க. "செல்லா நல்விசை ப

ர் காட்பினீரின் வந்த" என

மேல் இவரே கூறிக்

காட்டுகலா ளி ப.

உண்மையுணர்க. வருமான்

வழிபாடு
கேட்கப்படுதலானும்,

" வளி தொழிலாண்ட
உரவோன் "
(புறம். 6)

70

என்பதனால் வாயுவை வேண்டிப் பயன்கொள்ளுதலானும் இக் கருத்து வலியுறுதல் காண்க.

வெளில்—யானைகட்டுந்தறி.

அசைக்குங் களிறு நாவாயாகவும், வெளில் அங்காவாய் பிணித்த மேலே கூறிய அணை முதலாகவுங் கொள்க. நீர்த்துறை யாறு கடலோடு புகுமிடத்துப் புகுதற்கு முன் னுள்ள நீர்நிலைக் குறித்து.

திரை - உவர்த்திரை.

தூங்குவாய்-ஆமை நின்று
[illegible]

தூங்குதல் இயையான் எ
ன்று சோரான் றமைந்தார்.
[illegible]

றிருக்கை என்று தல்
மக்களிருக்கும் நிலைகா
ணம் தெரிக. [illegible]

அவன் றிருக்கை- இதனைக்
கயவாயிருக்கை என்பார் ஆ
சிரியர். [illegible]

கூட்பின் - கூடம்கொம்பிசை.
தலைசக்கொடு - எல்லை [illegible]
கிருகெடுகரி
புடைய கொடி என்றது,
அரசன் கொடியுடையவனா
[illegible] விளங்கு [illegible] மான்
எல்லார்க்கும்
விரும்புதலையுடையனாம் குறிக்
கும். அவனைக்கொடு [illegible]
விருப்பமான ெ
காடிடுபெனிற் பல

ருப நாக்கலங்கலக்க்
கொள்க. நாவாய்த் துவன்
றிருக்கை மிசைக்கொடியின்
என்பது பொருளாம்
இஃதுணரலாம். நாவாய்
துவன்றிருக்கை - வங்கங்
கள் விளங்கும் இருப்பு
எ-று. ஓடாதபோது
கடலிற் றங்குதற்குச் ச
மைத்த வங்க
விருக்கையென்று கொள்க.

இனி நெய்தனிலத்திற் கேற்ப மக்கள் கள் விலையிடத்துக் கொடு கூறுகின்றார்.

176—180. மீன் தடிந்து—கடல் மீனை வெட்டி. விடக்கு அறுத்து—பிறவேட்டத் தண்டற்குரிய விலங்குகளின் இறைச்சியை அறுத்து.

இவ்விருவகை யூனையும் செ
ாரிக்கலால் எழும் ஞவிளை
யுடைய முற்றத் தினையும்;
பலர் புகுமனைப் பலிப்புத
லின் - —மனை க் கட்
டெய்வத்திற்குப்
பலியிடுதற்குரிய வா யிற்
கதவினையுமுடைய நறவு
நொடைக்கொடி யென்க.

" செம்பூத் தூய செதுக்குடை
முன்றிற்கன் "

என்பது

பெரும்பாண்.

தெய்வத்திற்குச்

செழும்பூத் தூவுதல்

காண்க. முற்றத்து

மனைவாயிற் கதவுக்

கடுத்து நறவு நொடை

(கள்விலை) செப்புமிடத்து

இக்கொடிகள் உள்ளன

என்றவாறு. வாயில்

நிலைதொறும் மலரொடு
நெற்பலி புகுத்தல்
மரபாகலிற் பலிப்புதவு
என்றார்.

71

" வைங்கொடி நுடங்கும் பலர்புகு வாயிற்
செம்பூத் தூய செதுக்குடை
கன்னடு மகளிர் "
எனப் பெரும்பாணாற்றினும்

" மணங்குவைஇ மலர்சிதறிப்

பலர்புகு மனைநறவு"

மென்றிற்

(337—39)

வந்தது காண்க. இனி,

(பதிற்றுப்பத்து)

எனக்கொண்டு

குடங்களின்மேற் சங்கு

முதலிய மணிகளைப்

பரப்பிப் பூக்களைச்

சிதறுதலாற் பலர்

புகுதற்குக் காரணமான

மனையிலுள்ள நறவு என்று

கூறினு மமையும்.

"பைந்தார் பூட்டிச்

சாந்துபுறத் தெறிந்த

தசும்புதுளங் கிருக்கை"

என வருதலா னுணர்க.

181—185. நறவு நொடைக்

(பதிற். 42)

கொடி—கள்விற்கு மிடமென்று

காட்டுங் கொடிகள்

பிறபிறவு

நணிவிரை இ—பிறபிறவிலைக்

கொடுத் தனை மிகக் கலத்தில்
குறித்தது.

பல்வேறுருவிற்
பதாகை—பலவாக
வேறுபட்ட வடிவுகள்
எழுதப்பட்ட
பெருங்கொடிகள்.

நீழற் செல்கதிர்
நுழையாச் செழுநகர்
வரைப்பின் -கொடி களின்

நிழலால் மேலே
செல்லுங்கிர் கீழே
நுழையாத செழுமையை
புடைய நகரெல்லையி
லெண்க

செல்லா நல்லிசை
யமரர் காப்பின் — நம்மை
வழிபட்டாரைத் தப்பாது
காத்தலான் இசை
தம்மைவிட்டுச் செல்லாத

தேவர் காவலால்.
நீரின்வந்த-கடலின்கண்
வந்த எ-று. நீர்-கடல்.

நிமிர்பரிப்

புரவி-நிமிர்ந்து செல்லுஞ்
செலவினையுடைய குதிரை.
இதற்கு நிமிர்ந்த செலவு
வேண்டுதல் காண்க.
உயர்ந்த புரவியைப்
பிறரேயத்தினின்றும்

வேண்டிக் களிற்றை
அங்ஙனம் வேண்ட ாமை
என்றுணர்க. புரவியை
வங்கத்தி னேற்றவும்
இறக்கவும் இந்நாட்டார்
தெரிந்தவராதல் நினைக்க.
உயிருடைப் பொருள்களிற்
சிறந்தவிற்

புரவி கூறினர். புரவிக்கு அமரர் காப்பு வேண்டியவர் கறிமூடைக் குக் காலின்வந்த எனக் கூறுதல் கண்டுணர்க. காற்று வேறுபட்டுப் படகு மூழ்கினும் ஓர் குறையாகா தென்பதுபோலுங் கருத்து. அமரர் காப்பின் என்பதனை எல்லாவற்றிற்கும் கொள்ளுதல் பொருந்தும். 187—190. மலை—இமயத்தின் வேறாய் வடதிசை மலையென்று பெருங்கதையுட் கூறுதலான் மேரு என்பர். (1—58) பொன்னினும் மணி சிறந்தலின் முற்கூறினர். குடமலை-குடக்க ணுள்ள சைய முதலிய மலைகள். இம்மலைகளில் சாந்தமும், அகிலும் உண்டாதல்,

"சாந்தம் பூழிலொடு பொங்கு
நுரைசுமந்து
தென்கடன் முன்னிய
வெண்டலைச் செம்புனல்
ஒய்யு நீர்வழிக்
கரும்பினும், பல்வேற்

பொறையன் வல்லை

வளியே" எனச் சேரன்

பாடப்படுதலா னறிக.

"குட்டுவன் குடவரை"

(பதிற். 87)

(நற்றிணை 105)

தென்கடல்—தெற்குப்பாண்டியர்

கடல்.

குணகடற்றுகிர்—கீழ்க்கண்

சோழர்   கடற்பவளம்.

இதன்கட்   சாந்தம்   பூழில்

என்பன   ஆரமு

மகிழ்மாட்.

கங்கைவாரி—கங்கை   நாட்டு

வருவாய்.   கா

விரிப்பயன்—காவிரியான்

விளைந்த பயன்.

ஈழத்துளவும்—இலங்கையாகிய

சிங்களத்துள்ள

னவும். ஈழத்துள்ளன களிறும், களிறு வளர் காட்டின் வருவாயும். சில செயற்கைப் பொருளும் ஆம். ஈழத்துள என்பது ஈழத்துண என எழுதினர் பிழைப்பாகும் உணவுப் பொருள்கள் எக்காலத்தும்

ஈழத்தினின்று நாவலந்

தீவிற்கேற்றப்பட்டன

வில்லையென்று கொள்க.

இதனுண்மையைப் பெருங்

கதையுட் கொங்குவேளிர்,

" இலங்கை யீழத்துக் கலந்தரு செப்பு " என்று ஓழிதலான் அறியலாம்.

73

காழகம்—அருமணநாடு. பெருங்கதையுட் " கடாரத்திரும் பொடு" (1—58) என வருதலான் இரும்பு காழகத்ததாகத் துணிய லாம். ஆக்கம்-செல்வம். காழ்-பெருமரத் தம்பங்களாகக்கொண்டு இவற்றை யுடைமையாற் காழகமென அருமணத்திற்குத் தமிழர் வழங்கியிருக்கலாம். இதனுக்கம்— இப்பெருந் தம்பங்களுமாம். அரியவும்—வலம்புரி போன்ற அரியவையும்; பெரியவும்-ஒளியினும் உருவினும் பெரிய களிறுபோற் பெரியனவுமாம். நெரிய—இடநெருக் கத்தாற் சில பொருள்கள் தம்முள் உடைந்துபோக என்க.

"கானற் பாணி
கனக விசயர்தம்
முடித்தலை நெரித்தது"
(சிலப். நீர்ப்படை 50, 51)

என வருவது கொண்டு தெளிக. நெரிதற்கு ஆகாதன என்பார் அரியவும் பெரியவும் என்றார். மற்று அவையும் நெரிய என்றது அரிய பெரிய பொருள்கள் மிகப் பலவாக வந்தீண்டலைக் குறித்தது. இவ்வகை வளங்கள் இடங்கலந்து கிடக்கும் அகன்ற இடனுடைய மறுகின் என்க. தலைமயங்கிய என்பதற்கு உரைகாரர் தலை நெரியாத என வுரைத்தார். "வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகு"

எ [illegible] ன்றும்

இந்திரவிழவூரெடுத்த

காதையுட் [illegible]

[illegible] நல்லார் " வள [illegible]

தம்பிடம் கொண்டார்

[illegible]

புடைய இடம் கன்று

மருதுகள் ” என்றார்.

எர்பது கொள்க.

காவிரிப்பயனை

ஏற்றுமதிப்பண் டமாகவுள்

பிறவெல்லாவற்றையும்

இறக்குமதிப்பண்டமாகவும்

கொள்க. இவையுடைய சோழர்

நீர்நாடர் கோ ”

சோழர் வெண்ணெல்
வைப்பினன்றே

காவிரிப்பயல் - ரெங்கல்.   ரெங்கல்
(யாப். விருத். மேற்கோள்)
(அகம். 96) என்ப. இங் ரெங்கல்

வொன்றற்கு
இப்பிறவெல்லாம்
இறங்குகல்   கூறி
அவ்வுணவின்

உயர்பு குறித்தார். நீர் நாப்பண் ஏமாப்ப இனிது துஞ்சிக்கிளை கலித்துப் பகை பேணாது வலைஞர் முன்றின் மீன்பிறழவும் என்க. நீரின் நடுவண் இன்புற இனிது தங்கிக் கிளையுடன் செருக்கி வலை யாகிய பகையைக் கருதாது அவ்வலை படைத்தார் முற்றத்திலே

மீன் பிறழ்ந்து துள்ளவும்

எ-று. "மீன்
கண்டுஞ்சும் பொழுதும்"

74

என்னும் நற்றிணை (319)
பற்றி மீன் துயின்று
[illegible]
[illegible] காப்ப இனிது
[illegible]

பேதைத் விலைஞ
தூம்பை பாவின்வா —வுர்
என்க. நில நிலத்தின்
மேற்றாங்கித் தடக்ருப் பகை
பாகக் கருக்க [illegible] தடம்
இறைச்சிக்கு விலை
கொடுப்பார் குடிலை லை
விலங்குகள் இரவும் என்க.
வலைஞர்— —மீன் பிடிக்கும்
வலை படைத்தவர்.
விலைஞர்—ஊன் விற்பார்

ஊனை வேண்டி வினை நல்கு
மவருமாம்.

"வினைபடைத்தா ரூன்வேண்ட
வவ்வினை தான்வேண்டி
வலைபடைத்தார்க்
கெம்முயிரை வைக்கின்றோம்"

எனவரும் நீலகேசித்
தெருட்டாலறிக.
வலைஞர்க்கும் ஊன்
வினைஞர்க்கும்

நகர் னெறியிலே

வெல்லிணைவு மிசைக் கிடை

ந்தவர் ற் றி காலையும் கவலை

யின்றி வாழ்தல் குறிக்கார்.

விலங்குகளை வரு சித்துப்

பிடித்தலிற் களவுண்மையும்

அவை யுழுதற்கு விற்றலிற்

கொலை யுண்மையுங் கருதி

யன்றே சோ க்க றினர் .

வணிகர் தாம் உண்ணாற்கு

உலக் கொள்ளா கொறிய

ல வல்லார் கொலைஞர்ப்
விலைஞர் களவும் [illegible]
தல்கருதிக் கூறினர்.

"தினற்பொருட்டாற் கொல்லா துலகெனின் யாரும்
விலைப்பொருட்டா லூன்றருவா ரில்"

என்ற திருவள்ளுவர்
கருத்தொடு வைத்து
நோக்குக. கொலையின்

கொடுமை தெரியக்கடிந்தும்
என்றார். களவுள்ளத்
தெய்தாமை க்கியுமெல்க.
அமரர்ப்பேணியும்—தேவரை
வழிபட்டுப் . ஆஃறி
யருந்தியும்—அவ
ஆருதிகளால் உவ்விருந்துப்.
“அளிய என்றார்” என்
பது திருக்குறள்.

201—210. ஏந்து தூய
பொருள்களான் உலகிற்கு

ரன் மாட

செய்கலான் நல்லாக்

கின்ற ஆண்மைத்

ஆணின் சிறப்புக்கு

சகட்டுக்கும் உரியய

ன் மறைமோ

என்றார். " ஆணின்

பெண்மைத் தீ மற்று

ஈன்பது பழிமைகெ

[illegible] ன்ற

ஒருக்கொடுங்கள். [illegible] கு — உ

[illegible] கொளப்போற்றியு[illegible]

புகழ்பரப்பியும — [illegible]

நீடது செல்வமாகவுடைய

அந்தணர் புகழ்ப்

பரவச்செய்ததும.

" செறுவிற் பூத்த சேயிதழ்த்
தாமரை
யறுதொழி லந்தண ரறம்புரிந்
தெடுத்த
தீயொடு விளங்கு நாடன்
வாய்வாள், வலம்படு தீவிற்
பொலம்பூண் வளவன் "
(புறம். 397)

என இப்பாட்டுடைத்
தலைவன் பாடப்படுதல்
காண்க. அவர்க்

குப் பண்ணியம் அட்டியும், பசும்பதம் கொடுத்தும் — அவர்க்கு வேண்டிய பண்டங்களை நீர்வார்த்து நல்கியும் ஆமமான உண்டிகளைக் கொடுத்தும். பசும்பதம் - அடாத பச்சையுணவு. எ—று. வடமொழியைத் தமிழிற் பெயர்த்துக் கொண்டது. அட்டியும் கொடுத்தும் நான்மறையோர் புகழ்பரப்பியும் எ-று. புறப்பாட்டில் (362) "கைபெய்த நீர் கடற்பரப்ப வாமிருந்த அடைநல்கிச் சோறு கொடுத்தும்" என வருதலானறிக. பணவிலைக்குக் கொள்வன பண்யம் என்று கொண்டு அதுவே பண்ணிய மென்னினு மமையும்.

பண்ணியம் — பண்டம்;

" மலையவுங் கடலவும்
பண்ணியம்
பகுக்கும் "
(பதிற். 59)

என வருவதறிக.

கொடுத்துப் புண்ணிய
மூட்டா நன்னெஞ்சினோர்
என்க. இங்ஙனஞ்
செய்தலான் அறத்தின்
மூட்டுப்படாதார் ”

என்பது கருத்து.

“ தண்ணிழல் வாழ்க்கை
என்றியைக்க. இவ்வாறு
கூறியது

“ அலகுடை நீழலவர் ”

ஆகல்பற்றி. அலகு —
விளைகதிர்.

யுழவர்"

(குறள். 1034)

விளைகதிருடைய நீழல் என்பதுபற்றித் தண்ணிழல் என்றார். வேந்தர்குடை வெம்மையுஞ் செய்யுமாகலின் தண்ணிழல் வாழ்க்கை என்றார்.

" மண்குளிரச் செய்யு

மறவேனெடுந்தகை,
தண்குடை வெம்மை விளைத்த
திதுவென்கொல்''
(சிலப். ஊர்சூழ்வரி)

76

எனவருதலானுணர்க

உழவர் நெடுநுகத்துப்
பகல்போல நடு நின்ற
நன்னெஞ்சினோர் — உழவருடைய
விளைந்தகலப்பை நடுவா

கோத்த ஆணி போல

நடுநிலையினைபெற்ற

நல்லவர்களுக்கு இதனால்

உழவர் சிறப்பையும்

உடன் கூறிக்கொண்டார்.

வா. ரிருப்பு எனக.

இதுவே வாணிக

வாகையாதல்,

" உழுது

பயன்கொண் டொலிநிரை

யோம்பிப்

பழுதிலாப் பண்டம் பகர்ந்து

— முழுதுணர

வோதி ட முல்வழி பட் டே

ரம்பரு விகையா

ஹதி வ ணிகர்க் கரசு"

(பு. வெ. மாலை, 264) எ

ன்புகழ ஹுணர்ச. இருக்

கூறியன [illegible]

[illegible]

கன்றிகொன் க. [illegible]

கவிதைய [illegible]

[illegible]

வாசேன தக்கணிபூ:

வாழ்க்கை தகைய உ ன்று

ணா ஞறு [illegible]

கூறியதனை இ°° துணர்க.

நான்மறையோர் புகழ்

பட்டு எங் பட்டு அந்தணர்

சிறப்பும்

உடன்கூறியவாறுணர்க.

நான்குவேதமே

உடையரென்றும்

அவர்களுள்ளாது

புகழின்றும் வாப்ப ங்கற்ற

னி க ரார்

பரப்பப்படுவதென்றும்

கூறியவாற்றானுணர்க.

சோழ நாட்டுச்

கொழுங்கஞ்சி வெண்கோவில் மாசூட்டுதல் கூறியதனால் அரசன் கோயிற்சிறப்பு முன்னரே குறித்ததுகாண்க. இவ்வாறு மூவகையும் கூறிக்கொண்டதனால் ஈண்டு வணிகர் நிறமே கூறுகின்றதென வுணர்க. அரசன் கோயிலே முற்கூறியது, மேற்சோழனை

விரித்துரைத்தல் த

நதியதனைவெனத் தனி

லாம். வினை

பழிபஞ்சி வாய்மை — வாய்மைமொழி. ருடை

பொருள்களையும் வல்லாரறிய

படியாக ஆராய்ந்து பிறர்பாற் [illegible]

கொள்ளாது பிறர் [illegible] நக்க

ரம் கொடுப்பவர் [illegible]

[illegible]

211—220. பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசும்—பல பொருள்களை யும் லாபஞ்சொல்லிக் கொடுக்கும். தொல்கொண்டித் துவன்றி ருக்கை—தொன்றுதொட்டுவந்த செல்வத்திரளால் நெருங்கிய வணிகரிருக்கைப்பட்டினம் என்க. இவ்வாறு பகர்ந்து வீசுதலால் அழியாது நிலைத்த தொல்கொண்டி யுடைமை குறித்தார் என்ப. பகர்ந்து-விற்று. தொல்கொண்டிவீசும் இருக்கையெனினு மமையும்.

77

தொன்றுதொட்டுத் திரண்டபொருளை வேள்வியினும் அறத்தினும் வீசும். பல்லாயமொடு — பலபல துணையோடு. வேறுவேறு பதிபழகி யர்ந்த முதுவாயொக்கல் — பல்வேறு ஊர்களிற் சென்று பழகிய ன் பயனுக அறிவுவாய்ந்த சுற்றத்துடன் என்க. பலதேயத்துப்

பயணஞ்செய்தலான்

உண்டாகிய

பெ ாழிவைக்குறிஞ்சுல் கா

ண்க.

இனி மொழி பலவும்

ஓரிடத்திற் கலந்து

பெருகுதற்குச் சாறயர்

மூதூர் சென்று

தொக்காங்கு எனவுமை

எடுத்தாக்கா ட்டி னார்.

மூதூர் விழவிற்

பலபாடைமாக்களும்

இயல்பென்க. விழாவை உவமை கூறினார் இப்புலம் பெயர் மக்கள் மகிழ்ந்து கலந்துவதிதல் குறிக்க. மொழிபல பெருகிய பழிதீர் தேத்தும் --- மொழிபல பெருகிய தேத்தும் எனவும், பழிதீர் தேத்தும் எனவுங்கொள்க. ஒருமொழியையே பல மொழியாகப்பெருக்கி உச்சரிக்குந் தேயத்தென்றது சீனதேயத்தை எ-று. இம்மொழி யிங்ஙனமாதல் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. ஒருமொழியே இருபது வகையாக உச்சரிக்கப்பட்டு வேறுவேறு பொருள்குறிக்கும் வன்மை இம்மொழிக்கே உரித்தென்ப. பழிதீர்தேத்து — ஒழுக்கத்தாற் பழிதீர்ந்ததேயத்து. இதுவும் இத்தேயத்திற்குச் சிறந்ததென்ப.

பிறரைப் பழித்துரைத்தற்குரிய வசைமொழிகள் இத்தேயத்திற்கு மிகவும் அரியனவாமென்ப.

தேஎத்துப் புலம் பெயர் மாக்கள்—தேயத்தினின்று நிலம் பெயர்ந்து வதியுமாந்தர். எ-று. கலந்தினிதுறையும் — உள்ளம் கலத்தல் காரணமாகத் தென்னாட்டாருடன் இனிது வதியும் பட்டினம் பெறினும் என்க. பலதேயமாக்கள் கலந்திருத்தலை மருவூர்ப் பாக்கத்துக் கூறினார் இளங்கோவடிகள். இதனால் இவ்வாசிரியர் இவ்விரு பாக்கத்தையும் பிற்பாகத்துச் சேரக் கூறுதல் அறியலாம்.

பல்லாயமொடு பதிபழகி வேறு வேறுயர்ந்த முதுவாயொக்கல் என்றது தேசன்கரை எனவும் புலம் பெயர் மாக்கள் என்றது சிநரை எனவும் கொண்டு இவ்விருவரும் கலந்தினிதுறையும் பட்டினம் என்க. தமிழ் நாட்டிற்கு மேற்கணுள்ளாரும் கீழ்க்கணுள்ளாருங் கலத்தல்குறித்தது.

78

முட்டாச் சிறப்பிற்
பட்டினம். முட்டுறாது
சிறந்த வாழ்க்கை
யினையுடைய
காவிரிப்பூம்பட்டினம்
பெறினும் வாரே
னென்க.

சிறப்பு—தலைமையுமாம்.

இத்தலைமை, பொருளாற்

பெற்ற தலைமை யென்பது

“ தொகுபோர்ச் சோழன்

பொருண்டலி பாக்கத்து ”

(338) எனவரும் அகப்பாட்டானறியலாம். இதனல் இப்பாலை பொருண்மேற் பிரிவாதல் குறித்தார்.

“ நிலங்கொள வெஃகிய பொலம்பூட் கிள்ளி

பூவிரி நெடுங்கழி நாப்பட்

பெரும்பெயர்க்

காவிரிப் படப்பைப் பட்டினத்

தன்ன

செழுநகர் நல்விருந் தயர்மா

ரேமுற
விழுந்தி யெளிதினி னெய்துக"
(அகம். 205)

என நக்கீரர்
பாடுதலானும் இதன்
விழுந்திச் சிறப்பறியலாம்.
இப்பட்டினத்தைக்
கரிகாலற் குரியதாகச்
சங்கநூற் செய்யுட்கள்
கூறுமையு நோக்கிக்
கொள்க. கரிகாலனையே

பாடிய பொருநராற்
றுப்படையும் இது
கூறுமை நினைக்க. நக்கீர
ர் " பொலம்பூட்
கிள்ளி—பட்டினத் தன்ன "
என்பதனால்
கிள்ளிவளவற்கே பட்டின
முடைமை கூறி,

" செல்குடி நிறுத்த
பெரும்பெயர்க் கரிகால்
வெல்போர்ச் சோழ னிடையாற் றன்ன

"

(அகம். 141)

என்பதனால் கரிகாலற்கு இடையாறுடைமை கூறுதலும் அகநானூற்றினின் றெடுத்து முன்னரே காட்டினேன்.

"புரவலன் நாடூர் பெயர்கோடை பராஅ
யாங்குநீ செல்கென விடுப்பதாற் றுப்படை"

(பன்னிரு பாட்டியல்)

என்பதிலக்கணமாகவும்
இப்பொருநராற்றுப்
படையுள் நாடு பெயர்
கொடையே பரவப்படுகல்
நோக்கிக்கொள்க.
இனிப்பொருநருள்

" இருமென் சும்மை
பீடுடை வரைப்பி
னைசபுநர்த் தடையா
நன்பொரு வாயி

விசையேன் புக்கு"

79

என்புழி "

இடனுடை வரைப்பின்"

என்பதே ஊர் குறித்த

காதலின் ஆண்டு "

இடனிடை வரைப்பின்"

என்பது னகர இகரம்

னகர உகரமாக

எழுதினாற் பிழைபட

எழுதப

பட்டதோ என்றும் அதுவே பாடமாகக் கொண்டு உரை நடந்ததோ என்றும் நினைக்க இடந்தருவது. இடை வரைப்பு என்பது நடுக் கோட்டை என்பதோர் ஊர்ப்பெயராகத் தடையில்லை. இடைக் கோட்டை என்பது பெயரெனினு நன்கமையும். இதுகரிகாலற்கு நக்கீரர் கூறிய இடையாற்றுக்கோட்டையே யாமென்று கொள்ளின்

இப்பொருநாறு அவற்கு

ஊருங் கூறிற்றாகத்

துணியலாம். கும்மை

(ஒலி)யையும்

இடத்தையுமுடைய

இடைவரைப்பு என்க.

கரிகாலன் என்னும்

பெயரும் திருமாவளவன் என்னும் பெயரும் அடிகள் வேறுவேறாகக் கூறுதல் நுனித்து நோக்கிக்கொள்க. உரைகாரர் இருபெயரையும் ஒருவர் பெயராக வைத்துக்கூறலல்லது வேறுமேற்கோள் காட்ட வியலாமை நன்காய்ந்துகொள்க. பட்டினம் பெறினும் என்றது

அதுபெறுதற்கரிய

தென்பது கருதிற்று.

“ முழங்குநீர்ப் படப்பைக்
காவிரிக் கிழவன்
மாயா நல்லிசைக் கிள்ளி
வளவன் ” (புறம். 399)

என வருதலான்
இக்காவிரிப்பட்டினம்
நெடுமாவள வளைஇய
கிள்ளிவளவனுக்குரியதாதல்

நன்குணர்க.

“ வாரிருங்கூந்தல்

”—நீண்டகரிய

கூந்தலென்பர் உரைகாரர்.

இதனால் இயற்கையழகு

முன்னர்க் குறித்தார்.

வயங்கிழை —விளக்கம்

பெறுகின்ற அணிகலங்கள்.

இவ்வுறுப்பைச் சார்ந்து

[illegible] குதல் கருதிற்று.

இதனாற் செயற்கையழகு

பிற்கூறினர். வாரிருங் கூந்தல்
— வாரிமுடித்த
கருங்கூந்தல் என்பது பொ
ருந்தும். நான பிரிந்துழி
வாரப்படாமையும்
இழைகள் இவையுறுட்டைப்
சார்ந்து வயங்காமையும்
இவ்விரண்டானுங்
குறிக்கார் என்பது டல்
பொருந்தும். கூந்தலும்
இழையும்

திருந்துநற்றுரியைத் [illegible]

யென்பது குறித்திவ்வாறு

தலைவன் கூறினனென்க.

இருங்கூந்தலும்

வயங்கிழையும்

அன்மொழித்தொகைகள்.

" நாறிருங் கூந்தற் கிழவரைப்

படர்ந்தே " (புறம் 113)

என்பதனானறிக. இருமையும் வயக்கமும் இருளும் ஒளியுமாய் முரண்படவந்தன. நச்சினார்க்கினியர் கூந்தலையுடைய பூணினை யுடையாள் என்பர். பட்டினம் பெறினும் இவள் ஒழியவாரேன் என்று பெருஞ்செல்வத் தலைநகர்களோடு தலைவியின் சிறப்பினைச் சீர்தூக்கி அவற்றினும் இவளை மிகுத்துக்கூறுதல் இந்நாட்டுத் தொன்றுதொட்ட வழக்கேயாம்.

“நந்தர் பாடலி பெறினும்” (அகம். 265)

என்பது மூலமாக

வரு...

...கின்றன. ... லிப்

புலவர் காலத்தி...

இப்படியான் அறிய...

திருக்...

வான்மீகரும் "...

...யம்வார்க்ருஷ்ண ...

...

...ருலாக ...

([illegible] காண்ட [illegible])

[illegible]

[illegible] களின் இராஜ்யத்

[illegible] நாயுஞ் சிர் [illegible]

[illegible]

ஒரு துளியும் பற்றாது என்று கூறுதலான் இவ்வுள்ளாமை [illegible] வாரேன் என்றான் இவளுடனுறை வின்பம் கண்கூடாகக் காண்டலான். வாழிய நெஞ்சே என்றான் இவளைப் பிரிந்து செல்லமையா யின் வாழாயென்று கருதி. வாழிய என்றான் இவளை நினைந்து மீண்டு வருதல் கருதியெனினு மமையும். இனிப் பாட்டுடைத் தலைவனைப் புகழ்கின்றார்.

221—230

கூருகிர்க் கொடுவரிக்
குருளை— கூரிய நகங்களை
யும் வளைந்த வரி க
ளையுமுடைய வேங்கைக்
குட்டி. கொடுவரி என்ற
தனால் வேங்கை யாதல்
அறியலாம். அரசற்குப்
பிறப்பும் அப்

பிறப்பிற்குத் தக்க படை வலியும் வேண்டுமென்று கூறுகிறாற் பிறவற்றை அடும் உகிர்வலியும் கொடுவரியாற் பார்த்த வளவில் இன்ன பிறப்பென் றறியக்கிடக்கும் சாதித் தன்மையுங் கூறினா ரென்க. குருளை யென்றார் இவன் இளையனாய்ப் பிணிப்பிருந்தமை

குறி த்து. கூட்டுள்

வளர்க்காங்கு என்றார்

இவன் தகுதி நோக்கி

அடப்படாமலும், இவன் வலியுந் தெறலும் நோக்கி வெளியில் விடப்படாமலும் பிறர் பிணியகத்து வளர்தல் கருதி. “ அருவழி

யிருந்த பெருவிறல்

வளவன் ” எனப்

புறப்பாட்டில் (17 4)

இவன்

பிணியிருந்து கூறுதலான் அறிக. தப்புவிப்பாரும் தானும் தப்புதற்கரிய வழி இருந்தது குறித்தல் காண்க. வளர்த்தாங்கு என்னாது வளர்ந்தாங்கு என்றார் பிணித்த பிறரால் வளர்க்கப்பட்டான் எனக் கூறற்கியைபின்மை நோக்கி. கூட்டுள் என்றார் கூடில்லையாயின் அடைத்தாரையே முற்பட அடுதல் குறித்து. இஃது அடைபட்டு வளர்ந்ததற்குவமை. இனி அச்சிறை நின்று தப்பியதற்கு வேறுவமை கூறுகின்றார். பிறர் பிணியகத்திருந்து பீடுகாழ்முற்றி—பகைஞர் சிறையிலிருந்து அங்ஙனம் இருந்த நாள் வளர வளர அவரை அடுதற்குரிய மனவலியும் வயிரத்தோடு முற்றி வளரப்பெற்று (எ-று). அருங்கரை—களிறு தான் ஏறுதற்கரிதாயிடப்பட்ட கரை. கவியக்குத்தி—கவிந்துவிழக் கோட்டாற் குத்தி எ-று. குழிகொன்று—தன்னை அகப்படுத்திய குழியைத் தூர்த்து. குழிகொன்று என்பது குழியை இல்லாதபடி செய்து என்னும் பொருளிற் கூறப்பட்டதெனக. "நன்றி கொன்றார்" என்புழிப் போலக் கொள்க. தான் அகப்பட்ட குழியையே கோறல் கூறி அகப்படுத்தினரைப் பின்கோறல் குறித்தார் என்பதும் ஒன்று. பெருங்கை யானை—தனக்கு வேண்டியவற்றைத் தன் பெருங்கை யானே செய்துகொள்ள வல்ல யானை எ-று.

பிடிபுக்காங்கு

தனக்கொத்தபிடியுடன்

புக்குறைந்தாற் போல.

இவன் சிறை கடந்ததும்

மணந்தான் தெனினும்

பொருந்தும்.

"பிடிமுன்பு—
பொல்லாமை நாணிப்
புறங்கடை
கல்லார் தோட் இன்னி
களிறு"

என்புழிக்களிறு முன்னர்ப் புணர்ந்த

என்பதை இது குறிப்ப தின்றதே

(முத்தொள். 72)

பிடியைக்கூறுதல் கண்டு கொள்க. சண்டுச்

சிறைகடந்து இவன் காயமெய்தியதற்கே

உவமையாய்ப் பிடியொடு

புகுதல் கூறிற்றுதலான்,

இவன் இராச்சிய

மும் மணமுஞ்சேர வெய்தினன் என்று துணியலாம். நண்ணார்

செறிவுடைத் திண்காப்பி லகப்பட் டிருத்தலான் அதனைக் கடத்தற்

225—230. குரிய உபாயத்தை நுண்ணிதினுணர நாடி என்றார்.

ஈண்டு

நுண்ணிதினுடியுணர்ந்து

என்று மாற்றிக்

கொள்க.

"நுண்ணிதி னுணர்ந்தோர்" (எழுத்து. 7) என்பர் தொல்காப்பிய னார். நுட்பம் தெய்வம் தந்த இயற்கையறிவு. இதனை மதிநுட்பம் (குறள். 636) என்புழிக் கண்டு கொள்க. மதிநுட்பத்தொடு பல வாயிலானு மாராய்ந்துணர்ந்த எ-று.

நண்ணார் செறிவுடைத்
திண்காப்பு என்றதனால்
இவன், 174 ஆம்
புறப்பாட்டில் உரைகாரர்

"அரசிழந் திருந்த அல்லற்
காலை"

என்னும் அடிக்கு,
"பகை வேந்தரோடு
பொருது உடைந்து
போதலாற்றம்

வேந்தனை.........

இன்றைமை

யையுடைய

பொழுதின் கண்"

என விளக்கியுரைத்தது

நன்கு பொருந்துவது

கண்டு கொள்க.

நன்னார்—பகையரசர்.

செறிவுடைத் தின்காப்பு.

செறிவுடைக்

காப்பு—இன்காப்பு என்க.
இயற்கையா யமைந்த
வளைச்செறிவும் அகலாத
படைத்திட்பமும் உடைய
காவலை எ -று. எறி என்
[illegible] தன்வலியால் எறுதலைக்
குறித்தது.
வாள்கழித்து—தன் [illegible]
யுறையினின்றுங் கழித்துக்
கொண்டு. தனக்குக் கா
[illegible]

வாட்படையைப் போக்கி என்றுரைப்பார் உரைகாரர். அது பொருந்தும். அக்காவற் படைகழித்தற்கும் இவன் வாள் உறையி னின்றுங் கழிக்கல் வேண்டுமென்றுணர்க.

ஈண்டுத்தான் சோழிய வேனாதி திருக்கிள்ளி (திருக்கண்ணன் என்றும்

பாடம்) (புறம் 17 : 41)
யினுதவி
வேண்டிற்றென்று
துணியலாம். உரு கெழு
தாயம்— அந்நண்ணார்க்கு
அச்சம் கெழீஇய
அரசவுரிமை. ஊழின்
எய்தி— தனக்குரிய
முறைமையானெய்தி.
இதனல் இவன்
சேட்சென்னி

நலங்கிள்ளிக்குப் பின்னே அரசெய்தற்குரிய அவன் மகனே யென்று ஊகிக்கப்படுகின்றான். புறப்பாட்டிற் பல்லிடத்தும் அவனை யடுத்தே இவன் பாடல் கோக்கப்பட்டுள்ளன. இளஞ்சேட்சென்னி புதல்வனாகிய கரிகாலன் இவனுக்கு

மூத்தவனென்றே கருதுகின்றேன். சோழர் குடியுள் உட்பகையுற்ற நெடுங்கிள்ளி என்பான் நலங்கிள்ளியுடனும், அவன் மகன், அவன் தம்பி மகன் கரிகாலன் இவரெல்லாருடனும் பகைமை பூண்டவனாகிப் பாண்டியர் சேரர் இந்நாட்டுப் படையெடுத்தற்கு

வேண்டியன செய்து மிக உதவினானவன்.

83

அப்படையெடுப்பையே கரிகாலன் தொலைத்தவனாவன். இதற்கிடையில் நலங்கிள்ளி மகனென்று நினைக்கப்படும் கிள்ளிவளவனாகிய நெடுமாவளவனை முன்னோர்

மலைக்காட்டிற் சிறைப்படுத்தியிருந்தல் கூடும். முன்னோர் மலைக்காட்டில் இச்சிறையிருப்புக் கேட்கப்படுதலான் (புறம். 174). அவ்வமயம் சோழனுக்குப் பகைவனாகி சேரற்குத் துப்பாயிருந்த மலையமான் திருமுடிக்காரி இச்சோழர்

உட்கலகத்திற் சோழன்
நலங்கிள்ளிக்கு
விரோதமாகி அவன்
மகனைக் கருத்தக்க
கிள்ளிவளவனை
யகப்படுத்திச் சிறை
செய்தனனவன். இதனால்
இக்கிள்ளிவள வன்
இச்சிறையினின்று

மீண்டவுடன் மலையமான் மக்களை யானைக்கிடப் புக்கானவன். இம் மலையனுக்குத் தாயாதனாகிய மலையமான் என்பானொருவன், இச் சோழனை அச்சிறையினின்றும் விடுவிக்கத் துணைபுரிந்தனனவன்

எனக்கொள்க.

மலையமான்காரி
அப்போதப்போது
மூவேந்தர்க்குந் துப்பாதல்
நூல்களில் காண்க.

"மூவரு ளொருவன் துப்பா
கியரென
வேத்தினர் தருஉங் கூழே"
(புறம். 122)

எனக் கூழுடையனாக
அவன் பாடப்

படுதலானறிக.

“காரி, சேரலற் கீத்த கொல்லி” (அகம் 209). என வருதலானு மறிக. இவ்வளவற்குத் துணையாய மலையமான் புலிபொறித்த கோட்டை யுடையனுகப் பாடப் படுதலானும் அறிக. இக் கிள்ளிவளவன் காரிவழியிலொருவனுற் சிறைப்படுத்தப்பட்டானெனவும் அவ்வழியில் பிறனெருவனுல் விடுவிக்கப்பட்டனனெனவுங் கொள்வதே பொருந்தும். சிறை நீங்கியபோது சிறைவைத்தவன் மக்களைப் பற்றி யானைக்கிடப் புக்கனன் என்க. இங்ஙனங் கொள்ளாது இக் கிள்ளிவளவன் தான் பிணியிருத்தற்கு முன்னே மலையமான்றன் பகைஞர்க்குத் துப்பாயது கருதி, அவன் மக்களைப்பற்றி யானைக் கிடப்புக்கனன் என்க. இங்ஙனமன்றி இக் கிள்ளிவளவன் தான் பிணியிருத்தற்கு முன்னே மலையமான்றன் பகைஞர்க்குத்

துப்பாயது கருதி அவன்

மக்களைப்பற்றி

யானைக்கிடப் புக்கனன்

என்று கூறினு மிழுக்காது.

யானைக்கிடப் புக்கதனால் முள்ளேரி

84

லைட்பட்டனன் என்பதும் முள்ளேரில் அடைத்தனால் யானைக் கிடப்புக்கனன் என்பதும் பொருந்துவது காண்க. மக்களை யானைக் கிடப்புக்க செய்தியைச் சிறைக்கு

முன்வைத்தாலும்,
பின்வைத்தா லும்
இவ்வாதத்திற்கு ஓர்
விரோதமுமில்லை
என்றுணர்க.

இத்
தடுமாற்றக்காலத்தே
இங்ஙெநடுமாவளவன்
காரிவழியினை கிய
திருக்கிள்ளியைத்
துணைக்கொண்டு அம்

முன்னோர்ச் சிறை கடந்து,
தனக்கு முறையான
அரசுரிமையை
யெய்திஞனென் என்று
நினையத்தகும். சங்க நூல்
துணையாக ஆராய்ந்தால்.
இவ் வளவே துணிந்து
முடியாமெனக.

ஈண்டுச்
சிறைகிடந்தவன்

கரிகால்வளவனே யெனின்

அது பட

ாருநராற்றுப்படையொடு

முரணுவதன்றி இவன்

பிணியிருந்தது பாடும்

மாறோகத்து நப்பசலையார்

கரிகாலனைப்பாடாது 226

ஆம் புறப்பாட்டால்

இக்கிள்ளிவளவனையே

பாடியதற்கு மாறுபாடாகி

வரலாறழியு மென்க.

இனிப் பெற்றவை

மகிழ்தல்

செய்யான்—தனக்கு

முறையாக உரியதாயச்

செல்வங்களாக

எய்தியவற்றிற்கு மகிழ்தல்

செய்யானாகி எ-று. உரியவை

இல்லையாய்ப் போயதற்கு

வருந்தலாமல்லது அவையே

கிடைக்கின் மகிழ்தல்

வேண்டாம் என்பது

கருத்து. மற்றிவன்
மகிழ்தற் பொருட்டுச்
செய்தன இவையென்று
மேற்கூறுகின்றார். செற்றோர்
கடியரண் தொலைத்த கதவு
கொல்மருப்பின் யானை.

செற்றோர்—தன்னைச்
செற்றோர்; இவர் தன்னைப்
பிணியகத் திருத்தியவராவர்.
கடியரண்—படையாளரால்
காவலையுடைய எயில்.

கதவு கொல்

மருப்பு—எயிற்கதவங்களைப்

பாய்ந்து கெடுக்கும்

கொம்பு களையும்.

அவ்வெயிலகத்துள்ள

முடியுடைக் கருந்தலை

எ-று. முடியுடைவலியதலை.

கருந்தலை என்றது இவனை

வணங்காத வலி யுடைய

தலையாதல்பற்றி.

கருங்கைமள்ளர்

என்புழிப்போலக் கொள்க.
வணங்காமைக் காரணம்
முடியுடையராதல் பற்றி
என ஏதுப்படக் கூறினர்.
புரட்டுப்—அம்முடியையும்
தலையையும் ...
231—235. அகப்படுத்திப்
புரட்டும் எ-று. புரட்டும்
முன் தாளில்

உகிர்களையுடைய அடி.

அடி ஈண்டுப்புறவடி.

முன்றாள்-முழந்தாள்

என்றலுமாம்.

தன்னரசனாயின்

அவற்குத் தலையிலேற

ஏற்றங்

கொடுக்கும்; முன்றாள் கொண்டு பிறர் முடியுடைத்தலையைப் புரட்டும் என்பது குறித்தார். அடிய வோங்கெழில் யானை—அடியினையுடைய ஓங்கிய யானை, எனவும் எழில் யானை எனவுங் கொள்க. இது, பகைப்படை யானையின் முடியுடைக் கருந்தலை புரட்டும் என்றதனாலும் ஓங்கெழில் யானை யென்றதனாலும் அறியலாம். யானை புரவியொடு வயவர் வீழ முனைகெடச்சென்று என்க. யானையொடும் வடிமணிப் புரவியொடுஞ் சென்று என்றது தேர் புரவியான் ஈர்க்கப்படுதல் கருதியும் படைஞர் யானையினும் புரவியினு

மூர்ந்து சேறல் கருதியும்.

பெருநல்

வானத்துப் பருந்துலாய்
நடப்ப—பெரிய நல்ல
விசும்பிற் பருந்துகள்
உலாவி நடப்ப என்றது,
இவன் யானையும் புரவியுந்
திரள் திரளாகச் சேறலின்
மண்துகளெழுந்து
விசும்பு

தூர்த்தலான் ஆண்டுப்பறந்த பருந்துகள் தரையில் உலாவி நடப்பன போலாயின என்பது குறித்ததாம்.

"பெயர்வான் செருகுத்த படைத்துகளாற் பின்னு
முயர்வான் குறித்த
துலகு"
(தொல். புறத். 68. உரை)
என்றதுங்காண்க.

நடவாது பறப்பவற்றினை
உலாய் நடப்ப என
அறியாது கூறினார்
என்பது
இயைபாதென்க.

பெருநல்வானம் என்றது,
இவன் படையெழுச்சிக்கு
முன்னர்ப் பெரிதும்
தூய்து மாகிய விசும்பு
என்பது தோற்றிநின்றது.
வடிமணிப்புரவி—இவன்
வரவினை இவன்
வருதற்கு முன்னே
ஒலியாற்காட்டு மணிகளை
புடைய குதிரைப்படை என்றது மறைந்தடுதலில்லாமை குறித்தது.
வடவர்வீழ — இப்படைக்கு வீழ்ந்தார் பலபல போர் வென்றவர்

என்பது குறித்தது. தன்னை முன்னே வென்றவர் வீழ என்பதும் பொருந்தும். வயம் — வெற்றி. தூறு இவர் துறுகல் — உழிஞை சூடிய முரசிற்குவமை. இதனைப்

"பொலங்குழை
யுழிஞையொடு
பொலியச்சூட்டிக்
குருதிவேட்கை யுருகெழு
முரசம்"

86

236—240. என்ற
புறப்பாட்டான் (50)
அறிக. குருதி

வேட்கையும் போர்வேட்கையும் ஒன்றுதல் உணர்க. முரசிற்றெய்வம் இறைகொள்ளுதல் மரபாதலின் போர்வேட்டல் அதற்கேற்றினர். பகைவர் எயிலை முற்றுதற்குச் சூடுதலால் உழிஞைசூடி என்றார். இவன் கருவூரை முற்றியது புறப்பாட்டிற்காண்க. போல, வேட்டு சூடிப்பிளிறு முரசமென்க. இவ்விடத்து உரைகாரர் வேறு கூறுவர். பூளைசூடுதல் வீரத்திற் கறிகுறியாம். விடையேற்றிற்குச் சூடுதல் இன்றுங் காணலாம். வென்ற ஏற்றுத்தோல் என்பதற்கு அறிகுறியாகப் பூளைசூட்டினர் என்பதும் ஒன்று. முரசிற்குப் பேய்க்கண் உவமை கூறுதல் கவிமரபென்க. கடி.முரசு — காவன்முரசு. நாடுகாவலில் அறையப்படு முரசாதலறிக. போரில் ஒலிக்கப்படுதலும் நாடு காவற் பயத்ததாதல் உணர்க. நீதி முரசுங் கொடை.முரசும் உடைமையால் இவ்வாறு கூறினர். மாக்கண் அகலமை அறி

வண முழங்க. கரிய

இடத்திணையுடைய அகன்ற

மதிலையுடைய

எதிரொலியாக ஒலிப்பனவாய்

முழக்கஞ் செய்ய. முரசுமுழ

கெடச்சென்று என்றது

முரசொலியே

ளைகயோட்டுக் குறுந்தூறு

யானை புரவியொடு முரசுமுழங்க வயவர்வீழ முனைகெடச்சென்று என்க. எடுத்துச் செலவிலே முனைகெடுதல் கூறியது காண்க. முனை—பகைப்புலம். முன்சமமுருக்கி முற்பட்ட தூசிப்போரைக் கெடுத்து. பகைப்புலத்துக் கெடாது முன்வந்து போர்தந்த முன்னணியை முருக்கியது கூறிற்று. முன்சம முருக்கியதன் பயனாக, கூழைப்படை யிரிதலால் வேறு கூறிற்றிலர். தலைதவச்சென்று— பகைவர் அகநாட்டுள் மிகப் போய் என்றவாறு. தண் பணை யெடுப்பி—அவருள்ள மருத நிலத்தவரைக் குடியெடுத்து ஓடச்

செய்து; புறவாயிற்

கரும்பொடு செந்நெல் நீடி,

உள்வாயிற் குவளை

241—45. யொடு

நெய்தலு மயங்கிக்

காரங்கலித்த கண்ணகன்

பொய்கையின் அகவாயும்

புறவாயும் (உள்ளும்

புறம்பும்) என்க.

கரும்பு பூத்தாற்றீஞ்சாறு நிறைவதும் செந்நெற் பூவாமையாற் கதிர் நிறைவதுங் குறித்து வெண்பூக் கரும்பென்றார். கரும்பு நெல் லினுஞ் சிறத்தல் குறித்து ஒடுக்கொடுத்தார். கொழுங்காற் புதவ

மொடு—கொழுவிய

அடிவேரினையுடைய

அறுகுடன். செருந்திநீடி—

கோரை நீள வளர்ந்து.

செறுவும் வாவியும்

வயலும் உள்வாய்
நீர்நிலையும் வேறு
காணப்படாது
நீரறுதலான் எ-று. அப்
பொய்கை உள்ளும்
புறனும் அறல்பட்ட
கொம்பினை யுடைய
கலையுடன் மான்பிணைகள்

துள்ளி விளையாடவும்.
இது பகைவர் தன் பணை
நாடு கெட்டவாறு கூறினர்.
இனி அவர் ஊர்
கெட்டவாறு கூறுவர்.

246—50.

கொண்டி மகளிர்—கோயிற்
பணிபுரியும் பதியிலார்.
இவர் தாமே தம்
போகத்திற்கு ஆடவரை
வரிப்பவராதலிற்கொண்டி

மகளிர் என்றார். "கொண்டியாயினவாறென்றன் கோதையே"

(தேவாரம். 710, 7) என்பதனுலிதன் உண்மையுணர்க. "வண்டிற் றுறக்குங் கொண்டிமகளிர்" (மணிமே. 18, 109) என்றார் பிறரும். இவர் முன்னே தோற்றார்பாற் பிடித்துவந்த மகளிரென்பர் உரைகாரர். இவர் உண்துறை மூழ்கி என்றார்—ஊரார் நீருண்ணுந் துறையின் மூழ்குதல் தகவன்றேனும் அம்பலப்பணிக்குத் தூயராதற் சிறப்பால் அது புரிந்தனர் என்பது தோன்றக் கூறினார்.

அந்தி மாட்டிய நந்தா விளக்கின்—இவர் இருள் வருவதற்கு முன்னே மாலையிலே கொளுத்தின இரவெல்லாம் அவியாத விளக்கினையுடைய, அம்பலம் என்க. மலரணி மெழுக்கம்-இவர் மலரணிந்த மெழுகிய இடத்தையுடைய அம்பலம். அம் மெழுகிய இடத்து ஏறிப் பலர் தொழா நிற்க.

வம்பலர் சேக்கும் பொதியில்—புதியராய்

வந்தார் தங்கும் அம்பலம்.
பொதியில் கடவுளுடைய
தென்பதும் புதியராய் வந்
தார் தங்குமிட மென்பதும்
இவரே 167 ஆம்
அகப்பாட்டில்,

" எழுதணி கடவுள்
போகலிற் புல்லென்று
போர்மடி நல்லிறைப்
பொதியில்

சேக்குவங் கொல்லோ"

எனக் கூறுதலான்

உணரலாம். தொழுதல்,

தெய்வம் இறை கொள்ளும்

கருத்துடைமையால் என்றும்

வம்பலர் தங்குதல்

பொதியி லாதல் கருதியும்

என்று விளங்கக் கூறியது

காண்க. தொழ வந்தவர்

பலர் அவ்வம்பலர்க்கு

உணவளித்தல்

இயல்பெண்க.   பொதியிற்
பருதிலை   நெடுங்தூண்
ஒல்கத்தீண்டி—அவ்வம்பலத்திற்
பருத்த   பொனிலையைத்
தாங்கி நின்ற நெடிய தூண்
சாயும்படி உரிஞ்சி.

88

251—55.

பிடியானை   யொடு

புணர்த்துறையவும் என்றதி பகை வர் நாடும் ஊருங் காடாயினவாறு குறித்தார். "பெருங்கையானை வெரிநோக்கு சிறு புறமுரிஞ்ச வொல்கி" என இவரே அகப்பாட்டிற் கூறினார். (அகம். 167) பெருநல்

யானை—பிடிக்குச்
செயற்கரிய செய்யும்
நல்லகளிறு.
புணர்த்துறை தல்
கூறியதனல் மக்களே
யின்மை குறிப்பித்தார்.
அருங்காடா ழினை
வென்பது குறிப்பு.
அருவிலை நறும்
பூதாடைய்—அரிய விலைக்

குக் கொண்ட
மணமலரைத் தூவி.
அரிய விலை மணம்
பற்றி யென்றறியக்
கூறினார். இனி அருவிலை
நறும்பூ பொற்பூவுமாகும்.
ஈண்டு நறும்பூ நல்லபூ
என்க.

முதுவாய்க்
கோடியர்—அறிவு

வாய்த்தலையுடைய
கூத்தர். முது
வாய்—ஆடற்
கேற்பப்பாடும்
அறிவுடைய வாய்
எனினுமமையும்.

"கோடியர் தலைவ
கொண்ட தறிந"
(பொருநாறு. 57)

திரிபுரி நரம்பு—திரித்து
முறுக்கிய நரம்பு.
'புரிபுனை பூண் கயிறு''
(கலித். 80)
தீந்தொடை என்று
யாழிற்குப்
பெயராக்கினோர்.
இனிமையாற்
றொடுக்கப்பட்டதொன்றாகல்
கருதி. தமிழர் இசை யின்

இனித்தற்கு இவ்வினிய
பெயரே சான்றாகும்.
நரம்பின் மறைய (தொல்.
எழுத். 33)
என்புழிப்போல
நரம்புயாழ் என்று கொள்
ளாடு அதன் கண்திற
தொடை—இனிமையாகத்
தொடுத்த இசை
பெனிறுமைமையும்.
விரல், வண்மை,

மென்மை, சாயல் மலிர்வு

மூவகையானுங்

தொடுதலால் இனிமை செ

ய்யுங்கருவியாதல் கருதித்

தீந்தொடையென்று

யாழிற்குப்

பெயராக்கினார் என்பதே

கருத் தாகும்.

தீந்தொடை

யோர்க்குமென்றார்

அவ்விசை செவியானறிப்

கேட்பதுமட்டில்
வேண்டிய தொன்றாதல்
கருதி. இதன் கட்
கோடியர் (கூத்தர்)
என்றதனால் நாடகமும்,
இத்தொடையென்றத னால்
இசையும், முழவொடு
புணர்ந்த என்றதனாற்
றாளமும் கூறி, பாவம்,
ராகம், தாளம் என்ற
மூன்றையும்

புலப்படுத்தார். இவை
கெட்டு மூரண் கூறியவழி
ஓரி கதிர்ப்பவும் ஆண்டலை
விளிப்பவும்,
பேய்த்துவன்றவும்
எனக்கூறுதலானும் இம்
மூன்றுங் கருத்தால்
தெளியலாம். முதற்கட்
கந்துடைப் பொதியிலிற்
பலர் தொழக்கூறி,

அதனை யடுத்துத் தெருவின்
மன்றங்களிற் பண்ணுய்த்தல்
கூறினார். இத்தமிழர்
தெய்வத்தையடுத்து
இசையை வேட்குஞ்
சிறப்புக் குறிக்கொள்க.
பெருவிழாவிற்றலையாய
இன்பம் இசைகேட்ட
லாதல் உணர்க.

255—260. பேஎமுதிர் மன்றம்—தனிநிலையில் அச்சம் வளர்கின்ற அம்பலம்.

இசைத்தலும் துய்த்தலும் இல்லாதநிலை அச்சம் தருவது என்றதாம்.

இம்மன்றத்தின் தொன்மை வளநிலையுடன் உறழநோக்கி இத்தனிநிலை அச்சந்தருவது

சான்றோர் சாளிலுமையும்.

சிறுபூநெருஞ்சியொடு அறுகைபம்பி — சிறிய பூக்களையுடைய முள் நெருஞ்சியுடன் அறுகம்புல் படர்ந்து என்றும் மக்கள் வழங்காமை

குறித்தகாட்.

மக்கள் வழங்காமையால்

அறுகைபம்பி என்றும்

பின் எவரும்

வழங்குதல் தடுக்க

நெருஞ்சி பம்பி என்றும்

கருதின

சொரிலுமையார்.

நடித்தற்குமுன்

ஆங்கிலத்திற்

பூச்சிதராவது

வழக்கமாகில்

சங்கநூல்களிற்

காணலாம். நாட்டுக்

தூடய

தெருவிற் சிறுபூ

நெருஞ்சியொடு

அறுகைப்பி னை

புரண்பட்டர் கூறியது

காண்க.

"யாழிசைக்கு மாறாக
ஒலிகதிப்பவும், முழவொலிக்கு
மாறாக ஆண்டலை
விளிப்பவும், கோடியர்
கூத்திற்கு மாறாகப்
பேய்மகள் துவன்றவும்"

என்று கூறுதல்
கண்டுகொள்க. இதனையும்
மேலே இசைத்துறை
மூன்றுங் கூறியதனாலாம்.
அழல்வாயோரி—கேட்டார்க்கு

அழ இறகைச் செய்யும்
வாயினையுடைய நரி.
அந்தவாக் [illegible],
என்றார் நரி சொன்னது
நல்லதன்றி அதன் குரல்
கேட்டது உடன் பாதம்
ஆகல்பற்றி.
கதிக்கல்—ஒலிக்கல்—கதிர்த்தல்
ஒலிக்க லன்று. கத
என்பது வடமொழி.
கூகையார் ஆண்டவையு
இராப்புட்கள். நரி,

டைக, ஆண்டலை, பேய்
இவைகூடியதனை முன்யாம்
ஓர்ந்து இரவில் என்பது
வெளிப்பிடத்தல் காண்க.
இரவுபகலாக விளங்கிய
பொதியிலும் தெருவின்
மன்றந் தெருப் பட ஆயம்
புகற்கரிய காடாயின
என்றது குறிப்பு. ஓரி
ஒருசுவரக் கதிக்கற் கேற்பக்
கூடைக

அழுகுரலுடையதாயிற்று.
கூகை அழு

90

கூற்கு ஆண்டலை
ஒப்புவைத்து விளிக்கல்
குறித்தார். இது வாளப்
பாடுதல் போன்றது.
கூளி—பேய்க்குத்
தொழில்செய்வன.

கதுப்பிகுத்து —

தலைமயிரைத் தாழவிட்டு.

பேய்மகள் அசை

இத்துவன்றவும் என்க.

பேய்மகள் ஆடு நெருக்கலார்

எ-று.

"அசைவளிக்

கசைவந் தாங்கு" என்ற

முல்லைப்பாட்டிற்

போலக்கொள்க.

“பேய்கதுப் பிருத்தாட”

என்பது சிலப்பதிகாரம்.

ஈண்டு அசைஇ—இளைத்து

என்றார் உரைகாரர்.

“பேய் பறை

கொட்டி ஞாடாதோ கூத்து”

என்பதனால்

ஆண்டலையாடுதற்குப்

பேய்களைக்கல் கூறினார்.

அவை தலையன்றி இலைகார்

கூத்தாகாதென்பது

தொன்ற அவ்விளையாந்

குத்தார். பிளைத்தின்

யாக்கைப் பெய்மகள்

நான்றார் உயர்திணை யிற்

சேர்க்கப்பட்டு

இதுசெய்வதே யென்னும்

கருத்தால். பிளைத்

தின்னுதலாற்றன்

யாக்கையை யுடைய

பேய்மகள். எ—று.

"பேய்ப் பிறப்பிற்
பெரும் பசியும்"
(திரிகடுகம் 60) என்பதனாற்
பசிமிகுதியைப்
பிணைத்தாலும் அறிக்கக்
கருதுதல் இதன் இயல்பு.
ஓரி, கூகை, ஆண்டலை,
கூளி இவையும் பிணந்
தின்பனவேயாம்.
பேய்மகள் அவன்றவும்

என்றது முன் மங்கள்
நெருங்கிய மன்றம்
இங்ஙனமாயிற்றென்பது
தோன்ற நின்றது.

261—265

கொடுங்கால் மாடத்து
நெடுங்கடைத் துவன்றி—
வளைந்த தூண்கள்
தாங்கிய மாடத்தின்
நெடிய பக்கலைக் கடையில்
நெருங்கி. இங்ஙனங்

கொள்ளாது கொடுங்காற்

பேய்மகள் என் றியைபர்

உரைகாரர். அது

துவன்றவும் என்றதன்

மேல் வந்ததனால் ஆசிரியர்

கருத்தன்மை

எளிதினுணரலாம்.

வளைந்து தான் என்று

தன்னுள்

உருண்டுவளைந்து தான்

என்று சதுர வடிவத்தான்

அல்லாமை குறித்தது.
வட்டப்பறையைக்
கொடும் பறை (துரைக்.
524) என்பது காண்க.
இவ்வாசிரியரே பெரும்

91

பாணாற்றிற் "கொடுநுகம்" எனநேராக உருண்ட நுகத்தடியைக் கூறுதல் காண்க. இப்பாடலிலேயே கொடுந்திண்ணை யென்று வருதல் காண்க. நெடுங்கடை என்றார் பலருண்டற்குத்தக அகன்றிருத்தல் கருதி. விருந்துண்டானாப் பெருஞ் சோற்றட்டில்—விருந்தினர் உண்ணுதலான் இல்லையாகாத பெருஞ்சோற்றினையுடைய பாகசாலை. பின்னும் பின்னுமாக்குதலான் இல்லை யாகாமை குறித்

நார். ஆகுதல்—இல்லையாதல் என்று பொருள் படுதல் அறிக. “மழையான்ற அமையத்து” மழையில்லையான காலத்து எனவருதல்போலக் கொள்க. அட்டிலையும் ஒள்ளிய சுவரினையுமுடைய நல்வில் என்க. ஒள்ளிய சுவரைச் சூழவெடுத்து அதன்கண் அட்டிலும் நல் இல்லமும் அமைக்கப்பட்டதனால் இவ்வாறு கூறினார். நல் இல் என்றார் நல்லோர் பலருள்ள இல்லம் ஆதல் கருதி. உயர் திணையிருந்து பைங்கிளி மிழற்றும் பாலார் செழுநகர்—இவ்வாறு உயர்ந்த திண்ணையிலிருந்து பசிய கிளிகள் பாலையருந்தி இன்சொற் சொல்லும் செழித்த ஊரென்க. கிளி மிழற்றும் செழுநகர் எனவும் கிளி பாலார் செழுநகர் எனவும் கொள்க. அட்டில் சிறிது சேய்மையின் இருத்தலால் புகையழுக்குப்படாத ஒண்சுவர் நல்வில் என்றார். கனியன்றிப் பால்உண்ண வேண்டாத கிளியும் பாலார்தல் குறித்து அந்நகரின் பான் மிகுதி காட்டினார். இனி உயர்திணையிருந்து கிளி பாலார் செழுநகர் என்றது, கிளி உயர்திணையொப்ப வீற்றிருந்து பாலுண்ணும் செழுநகர் எனினுமமையும். பேச்சுடைமையால் உயர்திணையாகச் சேரவிருத்தல் குறித்தார். தம் கருத்தை வெளிப்படுக்குஞ் சொல்வன்மை யுடையார் உயர்திணையாதல் குறிக் கொள்க. அவ்வன்மையில்லன அஃறிணையாதலுங் காண்க. தொடுதோல்—செருப்பு. தொடு தோலடியர் என்றார் சுடுபாலைநிலத்தவர் என்பது தோன்ற. துடிபடக் குழீஇ—துடி ஒலித்த அளவிற் றிரண்டு தொடுதோலடியராகிய கொடுவிலெயினர் என்க. எப்போதும் வளைந்த வில்லுடைய வேடர். கொடுமை வில் கொடுவில் எனினுமாம். துடி—அந்நிலப்பறை.

266—270. எயினர் கொள்ளையின் உண்ணுதலான் உலைவில்லையான வறிய நெற்கூட்டில் உள்ளிடத்திருந்து. வளைவாய்க்கூகை வளைந்தவாயினையுடைய கூகை. உணவின்மையாற் பகற்பறவை

யாகிய காக்கையில்லை

யென்றும்

அப்பகையின்மையாற்

பகலிற் கூகை குழறவும்

என்றும் கருதினர் என்க.

"பகல்வெல்லுங்

கூகையைக் காக்கை"

(குறள். 481)

என்றதுகாண்க. இரவில் எலியும் இன்மையால் உணவின்றிக் கூகை குழறவும். இல்லெலி வல்சி வல்வாய்க் கூகையென்பது காண்க. எலி மிழற்றுபாலார் செழுநகர் என்றதற்கு முரண் இஃதென்றுணர்க. விருந்துண்டற்கு எயினர் கொள்ளையுண்டதும் பெருஞ்சோற்றட்டில் என்றதற்கு உணவில் வறுங்கூடும், நல்லில் உயர்திணையிருந்து என்றதற்கு வறுங்கூட்டுள்ளகத் திருத்தலும் கிளிக்குக் கூகையும் பாலார்தற்கு உணவின்றி யிருத்தலும், மிழற்றுதற்குக் குழறுதலும் முரணாக வைத்தோதுதல்காண்க. நகர் ஊர்கள் கவினழிய—மாநகரங்களாகிய ஊர்கள் அழகழிய, அருங்கடிவரைப்பின் ஊர்—அரிய காவலையுடைய மதிலை யுடைய ஊர்கள். இத்துணையும் பகைவர்நாட்டு ஊரும் கவினழிதல் காட்டியபடி. பெரும்பாழ் செய்தும்—பின்னும் வளன் உண்டாகாதபடி செய்தபாழாதலிற் பெரும்பாழ் என்றார். பாழ்செய்தும் அதனாலுந்தன் சினம் அமையானாகி. அமைதல்—இல்லையாதல். மருங்கற—அப்பகைவர்க்குத் துணையாய சுற்றம் அற்றொழிய. மருங்கு—அவர் குலமெனினுமமையும்.

271—75. மலையகழ்க்குவன்—மலையை அகழ்தல் செய்வன். இவன் குலத்து முன்னோன் காவிரி கொணர்தற்குக் குடகக்குவடு

அகழ்ந்தது நோக்கியது.

" கொங்கிற் குடகக்

குவடுடறுத் திழியந்

தங்கும் திரைப் பொன்னிதங் தோனும்"

(மூவருலா)

எனவும்,

"மலைகொன்று பொன்னிக்

குவழிகண்ட

கண்டன்"

(தக்கயாகப். 549)

எனவும் வருதலானறிக. கடல் தூர்க்குவன்—கடலைத் தூர்த்தல் செய்வன். இச் சூரியகுலத்து அயோத்தியரிறை கடல் தூர்த்துத் திருவணை கட்டியது நோக்கிற்று. இனி "மேல்கடலில், வீங்குநீர்

கீழ்கடலில் விட்டோனும்" (விக்கிரமசோழனுலா) என்பது பற்றி மேல்கடல் குறையச்செய்த பெருவிக்கிரமத்தை இது குறிப்ப தெளினுமமையும். வான் வீழ்க்குவன்—வானத்துள்ளனவற்றைக் கீழ்வீழ்த்தல் செய்வன், இது "விசும்பிற் றூங்கெயின் மூன் றெறிந்த சோழன்" (சிலப். வாழ்த்து) செய்தியை நோக்கிற்று.

"வீங்குதோட் செம்பியன் சீற்றம் விறல்விசும்பிற்
றூங்கு
மெயிலுள் தொலைத்ததால்"

என்றார் பழமொழியினும்.

" தூங்கெயி லெறிந்த
நின்னூங்கணோர்"

என்பது புறம் (39).

வளி

மாற்றுவன்—காற்றைத்

தன் விருப்பப்படி

இயக்கும் வண்ணம்

மாற்றிக்கொள்வன். இது

இவன் முன்னோன்,

" நளியிரு முந்நீர் நாவா

போட்டி

வளி தொழி லாண்ட "

(புறம். 66)

செய்தியை நோக்கிற்று.

இவ்வாறு இவன்

குலத்தோர் பல முன்னோர்

காலத்துச்செய்தன

எல்லாம்

இக்காலத்தே யிவவொருவனே

செய்தா னென்று கண்டார்

சொல்லவென்க.

புறப்பாட்டில்,

“ எரி நிகழ்ந்தன்ன செலவிற்

செருமிகுவளவ ''

எனக் கூறுதல் கொண்டு இவனே எரியாய் நிகழ்தலான் அதனை வேறு கூறினாரில்லைபோலும். அகழ்க்குவன் என்பது முதலாக வருவனவற்றைத் தன்மைச் சொல்லென்று கொண்டு இப்பாட் டுடைத் தலைவனே இங்ஙனம் இங்ஙனஞ்

செய்வதென்று தான்
முன்னியதுறை போகலின்
என்றூஉம் இயையும்.
இவ்வடிகளின் கருத்தைப்
புறப்பாட்டில்,

"வேண்டியது
விளைக்கு மாற்றலை"
(38)

"வேண்டிடத்தடூஉம்
வெல்போர் வேந்தே"
(41)

எனவும் இப்பாட்டுடைத்
தலைவனைக்
கூறியவற்றோடு ஒப்பு
நோக்கிக் கொள்க.
இவ்வாறு தான் நினைத்த
போர்த் துறைகளிற்
றட்டறப் போதலான்
இஃது,

" உன்னியது முடிக்கும்
வேந்தனது சிறப்புக்
கூறியது"
என்று. (தொல். புறம். 12)
பல் ஒளியர் பணிபு
ஒடுங்க—பலரால்
ஒன்றுபட்ட ஒளிப்பற்றினுள்ள
வேளாளர் இவனைப்
பணிந்து இவனுக்கு

ஒடுங்கி யொழுகவும் என்க.

"ஜயசிங்க குலகால
வளநாட்டு வட
சிறுவாயில் நாட்டு
ஒளிப்பற்று
வாணுவ மங்கலம்"

எனப் புதுக்கோட்டைச் சாசனத்தின் (No. 145) வருதலான் இவ்வொளியிருந்த இடன் அறியலாகும். தொல் அருவாளர் தொழில் கேட்ப-பழைய அருவாள நாட்டார் இவன் ஏவிய தொழில் கேட்டொழுகவும். தொல் அருவாளர் என்றது அருவா வட தலையாரை யெனினுமமையும். தமிழ் நாட்டினகத்துத் தெற்கட் பகுதியும் வடக்கட் குறித்தார்.

276-80. வடவர்

வாட-தமிழ் நாட்டிற்கு வடக்கண் ணுள்ளவர்

இவன் படை யெடுப்பன் என்று மனம் வாட எ-று.

"அஞ்சாக் கன்னை வடபுலத் தரசே" (புறம் 34)

என இவன்

தந்தையைப் பாடுதலான்
அவனைப் போல இவனும்
வரல் கூடுமென்று வடவர்
வாட என்க. இனி,

"கொடியணி
யேனம்". பொடியணிந்து
வடதிசை வாகை சூடித்
தென்றிசை வென்றி
வாய்ந்த வன்றார் விடலை,
வளவ னிட்டிசை

வேங்கடம் போல

....

நாவலொடு பெயரிய
ஞாலம் காவல் போற்றி
வாழியர் நெடிதே"

இடப்ப,

(தொல். செய். 146)

எனப் பேராசிரியர் உரை
மேற்கோள் வருதல் பற்றி

இவ்வளவினை பன்றிக்

கொடியுடைய

சாளுக்கியனை

வாடச் செய்தான்

என்பதூஉ மாம்.

சாளுக்கியர்

வேள்புலவரச ரென்ப.

95

தன்னாட்டிற்குக் குடக்கணுள்ள நாட்டார் மனங்குவியத் தன்னாட்டிற்குத் தெற்கணுள்ள பாண்டியன் வளங் கெடச் சீறி. சீறி— உள்ளத்தாற் சீற்றஞ் செய்து.

"மாற்றிரு வேந்தர்
மண்ணோக் கினையே"
(புறம். 42)

என இவ்வளவினை
இடைக்காடனார்
பாடுதலான்
இவ்விருவரும்
பகைஞராதல் அறிக.
இப்புறப்பாட்டுப்

பாண்டியனைப் பாடியதாக

லாம். "வாழிவளவ" என

வருதலானும்

"மென்புல வைப்பினன்
னாட்டுப் பொருந"

எனப்பாடுதலானும் இனிது துணியலாம். மென்புலம் மருதமு நெய்தலும் என உரைகாரர் உரைத்ததுங் காண்க. மருதமு நெய் தலுமிக்க நாடு சோணாடாதல் காண்க. பலரையும் பன்மையாற் கூறியவர் தென்னவன் எனப் பாண்டியனை ஒருமையாற் கூறியது அவன் தனியே இவனொடு பொருதமை குறித்ததாம். மன்னர்

மன்னெயில்கதவும்

மரு துடை

நோன்றான்—பகைமன்னர்
நிலத்த அரண்களை
யிடிக்குஞ் செருக்குடைய
வலிய
முயற்சியினையுடையாய்

மாத்தானை
மறமொய்ம்பின்—வெ
ருநர்படையின்
கதுவாய்களை வலியினோடு.
செங்கண்ணாற்

செயிர்த்து

நோக்கி—செயிர்த்துச்

சிவந்தகண்ணால் நோக்கி.

நோக்கியதிசையிலே தன்

[illegible] குறும்பு செய்த

புன்பொதுவர் வழியுடன்

பொன்றுவிக்கவும்.

281—85

இருங்கோவேண்மான் தன்

குலத்தொகு [illegible]

-வும் இவ்வாறு நாட்டின்
புறத்தும்
நாட்டின் அகத்தும்
படைமயிக்கவே
யாகச் செய்தவளவில்
என்று.

"செருவேட்டுச்
சிவக்குஞ் செங்கணுடையவர்"

என அகத்தினும் (157) வந்தது. இயல்பாகச் சிவந்த கண்ணுற் காணப்பட்டார்க்கு வெகுளிக் குறிப்புத்தோன்ற நோக்கி. புன் பொதுவர் என்றார் புல்லினத்தாயர் ஆதலான். இனிப்பொதுவர் புல்வழிபொன்ற என்றியைத்து ஆயர்புன்னெறி கெடவென்று பொருள்கூறி அவரவர் கருதிய நன்னெறியிற் செல்ல எனக்கொள்

ளிறு மனைமயும்.

இருங்கோவேள்

இவனாட்டகத்துப்

பிடவூரிலிருந் தவன். இவன்

குலத்தொடு

தலைசாயவென்க.

"இருங்கோ வேண்மா

னருங்கடிப் பிடவூர்" என்பது

புறம் (395)

பிடவூர் இப்பொழுது
அரியலூர்ப் பற்றிலுள்ளது.
இனித் தகன்னொடும் ஊரும்
வளம்படுத்துதல்
கூறுகின்றார்.

காடு கொன்று
நாடாக்கி —
காடுகொல்லுதல்
பாவமெனும் அதை
நாடாக்குதற் பொருட்டுச்

செய்தல் குறித்தார்.
கொன்ற பாவங்கெட ஆக்கி
என்பது கருத்து.
நெற்செய்யப் புற்றேயுமாறு
போல நாடாக்குதற்கட்காடு
கொல்லப்பட்ட
தென்பதறிக. மேற்
பிறநாட்டிற் செய்த
போரும் இந்நாட்டிற்குத்
துணையாதல் உய்த்
துணர்ந்து கொள்க.
கொன்று என்றும்

வினையாற் பாவங்குறித்தார்
எனஅறிக. குளந்தொட்டு
வளம்பெருக்கி—அக்காடி
ருந்த இடத்து நீர்நிலைகளைத்
தோண்டி அவற்றின்
புறவாயில் வயல்வளம்
பெருகச் செய்து.

பிறங்குநிலை
மாடத்துறந்தை
போக்கி—விளங்கியுயர்ந்த
பல நிலை மாடங்களையுடைய

உறந்தையென்னுந்
தன் தலைநகரை நீள
வளர்த்து. "போகல்
நீளல்" என்பது
தொல்காப்பியம்.

286—90.

கோயிலொடு
குடிநிறீஇ—தெய்வங்கள்
இறை கொண்ட
பலகோயில்களுடன்
அவற்றை

வழிபடுதற்குரிய குடி
மக்களையும் நிலைபெறுவித்து.
இவரே பெரும் பாணாற்றிற்,

"பல்குடி செழீஇ இ............
....
விழவு மேம்பட்ட
பழவிறன் மூதூர்"
என்பதனால்,"

ஊர்க்குப் பல குடி கூறுதல்
காண்க. புகுதற்

கெளியவான வாயில்
களையும் அவ்வாயிற் கதவிற்
புழைகளையும் அமைத்து.
புழை இக் காலத்துத் திட்டி
வாயில் என்று
வழங்கப்படும். இனிப்புழை
எயி லின் றலையில்
அம்பெய்தற் கமைத்த
புழை யெனினு மமையும்.
ஞாயில் என்பது
அவ்வா றெய்தவர்

பகைவரான் எய்யப்பட்டா

மல்

97

மறைதற்குரிய சூட்டு. இதைக் குருவித் தலையென்பர். அச்சூட்டுத் தோறும் எய்தற்குரிய அம்புக் கட்டுகளை நிறுவி யென்க. புதை—அம்புக்கட்டு. பொருவேம் எனப் பெயர் கொடுத்து—விசி பிணி

முழவின் வேந்தர் முன்னே

இவனொடு பொரக்

கடவோம் என்று

பொருதற்கொத்த வீரப் பெயரைத் தாமே தமக்குக் கொடுத்துக் கொண்டு. பெயர்—வஞ்சினத்திற்றமக்குக் கூறும் பெயரென்ப. அங்ஙனங் கூறியதற்கேற்ப ஒருவேமெனப் புறக்கொடாது—உயிர்

போமளவும்

போர்முனையினின்று
நீங்கோம் என்று
சொல்லிப் புறக்கொடை
தராதிருந்து. இனிக்
கொடுத்த பெயர்
புறக்கொடாது
என்னினு மமையும்.
என வருதலானறிக.

மதுரைக்காஞ்சியுள் பெயர் புறக்கொடாது

291—94. திருநிலை இய — வீரத்திருநிலைஇயபெருமன்னெயில் மின்னொளியெறிப்ப — பின்னே வீரத்திருநிலைபெற்ற பெரிய தலைமையையுடைய இவ்வுறந்தையரண் ஒளியெறித்தலால் மறமன்னெயில் (புறம் 40) எனப்பட்டது. தம்மொளிமழுங்கி எ—று. விசிபிணி முழவின் வேந்தர்—விசித்துப் பிணித்த முரசினையுடைய வேந்தர். முரசு பெருவேந்தர்க்குச் சிறந்தது.

"முரசு கெழுதாயத்தரசோ

தஞ்சம்" ;புறம்

73)

"முரசுடைச் செல்வர்" (நாலடி) முரசு கொண்டு (பதிற்.) என வருதலானறிக. இவன் பிணியகத் திருந்ததற்கு முன்னே வேந்தர் பெயர் கொடுத்துப் புறக்கொடாதிருந்து இவன் வெளிப்போந்த பின்னே இவன் மன்னெயில் ஒளி யெறிப்பக் கண்ட அளவே, தம் ஒளி மழுங்கித் தாம் சூடிய பசுமணியை இவன் கழலிற் சேர்த்திய காலினையும் என்க. பசுமணி—மரகத மணி. வேந்தர் தம்முடியை அகற்றிச்

சூடிய மணி பொருத

கழற்கால் என்பதும்

பொருந்தும், வேந்தர்

மழுங்கிச் சூடிய மணியைப் பொருதகழல் என்க. பொருதல்-இசைத் தல், சேர்த்தல்.

இவனை

“நீயே, பிறரோம்
புறமன்னெயி
லோம்பாது கடந்தட்
டவர்முடி புனைந்த

பசும்பொன் ணி னடிபொலியக்
கழறைஇய வல்லாளனை
வயவேந்தே" (புறம். 7)

எனப் பாடுதலான் இதற்கேற்பக் கூறுவதே ஈண்டுப் பெரிதும் பொருந்துமென் றுணர்க.

295-301

பொற்றொடிப் புதல்வர் ஓடி

விளையாடவும் மகளிர் முலை இணைப்பவும் செஞ்சாந்து சிதைந்த மார்பினையும் அரிமா அன்ன அணங்குடைத் துப்பினையும் உடைய திருமாவளவன் என்க. கழற் காற் கேற்பத் துப்பும் (வலியும்), மகளிர் முலை இணைத்தற் கேற்பப் புதல்வர்ப் பேறும் தோன்றக் கூறினர். இவற்றாற்

பொருளு மின்ப முங் கூறி மேல் அவன் கோலினுந் தண்ணிய என்பதனால் அறங் கூறினாரென வுணர்க.

"அறனொடு புணர்ந்த
திறனறி செங்கோல்"
(பொருந.230) என்றார் பிறரும்.

திருமாவளவன் - திருமகள் நிலைபெற்ற மாவளவன்.

–று. "கொடி நுடங்கியானை
நெடுமாவளவன்"
(புறம். 228)

என இவன் பாடப்
படுதலான் இவன் பெயர்
அறிக. என்றுக்
கூறியபடியே,

"பிறங்கு நிலை மாடத்
துறந்தையோனே"
"பொருநர்க் கோக்கிய
வேலன்"

(புறம். 69)

எனப் புறப்பாட்டினும்
இவன் பாடப்படுதல்
காண்க. கொடுந்தேர் நீ செல்ல
நினைந்த கானங்கள்
வேனிலும் வெய்ய வாயின.
இவள் தடமென் றோள்கள்
அவன் கோவிலுந்
தண்ணியவாயின. ஆதலாற்
றிருமாவளவன்
பட்டினம்பெறினும் வாரேன்

வா ரியனாகு. இதன்கட்
கூறப்பட்ட கிளவிக்
கிலவன் இந்திருமாவா
வக் கோவின்கீழ்
வாழ்ந்து அதன்
நுட்பத்தைக்
காப்பவன் ஆகல் இக
லறியலாய். இவன், அவன்
கோவின் நுட்பத்திலும்
பிதுக்குக் கவின் யின்
ரேனின் நுட்பத்தைக்

கூறுவது அவன் கோல்

அதன்கீழ் வாழ் வார்

பலர்க்கும் பொதுப்படத்

தட்பஞ் செய்தலும், இவள்

தோள் இத்தலைவற்கே

சிறந்த தட்பஞ் செய்தலும்

நோக்கி யென்று நி

கத்தகும். தோளின் தட்பம்

அவள் இவனை

அணைத்தலான் அறியப்

பட்டதாமென்க. இனிக்

கோல் தன்கண்

அடங்கினார்க்குத் தட்பஞ்

செய்து புலந்தார்க்குத் தட்பஞ் செய்யாமையான், அணைந்தாலும் புலந்தாலுந் தட்பஞ் செய்யும் தலைவிதோளினை மிகுத்துக் கூறினர்

எனினு மமையும்.

இவ்வுண்மையை,

"மறைதுனி மறந்த

வங்குடிச் சேரர்ச்

சேக்குவங் கொல்லோ
நெஞ்சே பூப்புனை
புயலென வொலிவருந்
தாழிருங் கூந்தற்
செறிதொடி முன்கை
நங்காதலி
யறிவனர் நோக்கமும்
புலவியு ளினைந்தே”
(அகம். 225)

எனவரும் அகப்பாட்டடிகளானறிக.

அவன் பகைவர்க்
கோக்கிய வேலினும்
வெய்யகானம் என்றது
ஓடினாரையும் கீழ்வீழ்ந்து
வணங்கினாரையும் அவன்
வேல் வருத்தாதாகவும்
கானம் அவரையும் மிக
வருத்தும்
இயல்புபற்றியென்று
துணிக.
மற்றிவ்வுவமைகளுள்ளே,

"கோலினுந் தண்ணிய
தடமென்றோளே"

என்றதனாற் றலைவி

தோளையே மிகுத்துக்கூறி

நாம் எடுத்துக் கொண்ட

இப்பட்டினப்பாலைப்

பாட்டுத் தலைவன்

கோலினைத்

தனித்துக் கூறினாலெனிற் கூறுவேன். இவ்வாசிரியர் கிளவித் தலைவன் வாயில் வைத்துக்கூறியது இப்பாட்டுடைத்தலைவன் கோல்

திட்பமேயுடைய

தென்பதாம்.

"உயர்ந்ததன் மேற்றே
யுள்ளுங்காலை" (தொல். உவமவியல்)

என்ற விதியால் உயர்ந்ததாகிய கோவினையே தலைவி தோட்கு உவமங்கொண்டானென்று கூறினர். மற்று அவ்வுயர்ந்த கோவினுந் தண்ணியதோள் என்றதனால் தலைவிதோளை மிகுத்துக் கூறியது எல்லாவுயிர்க்கும் பொதுமைத்தாகிய இவ்வுலகத்தின் காமவின்பத்தின் சிறப்பினை உணர்த்தவேண்டி என்க.

வள்ளுவனாரும்,

“தாம்வீழ்வார் மென்றோட்
டுயிலி னினிதுகொல்
தாமரைக் கண்ணா னுலகு”

100

என்று மிகுத்துக் கூறியது காண்க. ஆண்டுத் தாமரைக் கண்ணா னுலகத்தந்தமிலின்பத்தினும் தலைவியின்

தோட்டியிலை இனி

தென்று கூறியதனால்

அந்தமிலின்பம்

இவ்வின்பத்திற்குத்

தணிந்த தாகர்தவாறுபோல

ஈண்டுங்கொள்க.

"ஓரீஇக் கூறலு

மரீஇய பண்பே"

(தொல். உவம. 33)

என்பதனால் உவமையை

இவ்வடிக்கு

நோக்கென்று கொள்க.

இதுவே கனிமரமென்பது,

தொல்காப்பியனார்,

"அந்தமில் சிறப்பி

னாக்கிய வின்பந்

தன்வயின்

வருதலும் வகுத்த பண்பே"

(தொல். பொருளியல். 49)

என்றதனாலுணர்க.

அந்தமில் சிறப்பு -

இறுதியில்லாத வீடு;

அதன்கண் உளதாகிய

நிரதிசயவின்பம்

தலைவியொடு

கூடியதன் கண்

வருதலாகக் கூற லும்

வழுவாகாது முன்னை

ஆசிரியர்

வகுத்துக்காட்டிய பழைய

தன்மை என்றவாறும்,
எனப்
பொருள் கூறிக்கொள்க.
இது பற்றியே வள்ளுவர்
முதலான
தொல்லாசிரியரும்
பின்னுள்ள தமிழ்
வல்லுநரும் தாம்தாம்
உயர்த்தியாகக்
கருதிக்கொண்ட இன்பத்
தோடுவயித்தே

புணர்ச்சியின்
மகிழ்தற்றுறை
கூறுதலான் இவ்
வுண்மையுணர்க.
திருக்கோவையில்.

"அம்பலத் தண்டரண்டம்
பெறினும்
மாறார் மழவிடையாய்
கண்டிடலம் வண்கதிர்
வெதுப்பு

....

....

சிறூர் மரையதளிற்றங்கு
கங்குற் சிறுதுயிலே''
(398)

என்றது முதலாக
வரும் பன்னூறிலக்கியங்க
ட்கும் இக்
தொல்காப்பியச்
சூத்திரமே
இலக்கணமென்று கொள்க.

“இதுவே

முத்திமற்றில்லையே"

(திருவாரூர்க்கோவை. 67) என்று

பிற்காலத்தவரும்

கூறுதல்காண்க. இதனல்

நூலாசிரியன் பாட்டுடைத்

தலைவன் குறித்த

இன்பத்தையே

உயர்த்திக்காட்டற் குக்

கிளவித்தலைவன் வா

யில்லைத்தூர்

தன் கல்வியின் இன்பம்

101

திற்குவமைகூறு

முகத்தாலோ ஓரிக்

கூறுமுகத்தாலோ எற்ற

பெற்றி யெடுத்தாள்வதே

கவிமாபென்று கொள்க.

இவ்வரிய

வுண்மையுணரப்படாமையான்

இச்சூத்திரத்திற்கு வேறு
வேறுரை யெழுந்தன வென்க.

துய்க்கும்
இன்பத்தையிழந்து
துன்பநிறைந்த வெய்யகானம்
புகுதலின் வாரேன்
என்றான். எ—று.

கேட்கப்படும் பேரின்பத்தின்
பொருட்டும் விடற்கரிய
தண்ணிய தடமென்
றாளின்பம் வெய்யகானத்

துன்பத்தின் பொருட்டு விடலாகுமோ என்று கருதிக் கூ. றிஞைகக் கொள்க.

“தாம்விழ்வார்
மென்றேரட் டுயிலி
னினி துகொல்
தாமரைக் கண்ணு
னுலகு”

என்பதனுனுணர்க. பொருத்தபு புலமை உருத்திரங்கண்ணனர் நுண்பொருள் கதும்ப இன்சொற் புணர்த்தி யாற்றொழுக்காக இனிதியாத்த இப்பாட்டை மாட்டேற்றிலக் கணத்தாற் சிதைத் திடர்ப்படுத்தியைத்தலே வேண்டாமை உய்த்துணர்ந்து இனிப் பொருநராற்றுப்படையார்,

கொள்க.

"தேனெய்யொடு
கிழங்குமாறியோர்
மீனெய்யொடு நறவு மறுகவும்

....

குறிஞ்சி பரதவர் பாடநெய்த
நறும்பூங் கண்ணி குறவர்சூட.

....

மனைக்கோழி இனைக்கவர
வரைமந்திக் கழிமூழ்க"

எனக்குறிஞ்சியும்

செய்தலும்

அணுகவைத்தக்

நிதைப்போர்

கூறுது இவர் இப்பட்டினப்பாலையிற் குறிஞ்சியே யில்லாமற் பாடுதல் நோக்கின் இவர் நாட்டினியல்பை உள்ளபடியே கூறும் இயல்பினை ரென்றுணரலாம்.

Tamil Nadu Press,
Madurai—51